

காலவெளி

சு. மகேந்திரன்

වෛ. විජයලක්ෂ්මි,
මහලක්ෂ්මි,
පිටි පිහි.
18104/2002.

காலவெளி

சு. மகேந்திரன் (மயல்/2)

புஸ்யா வெளியீடு

காலவெளி

சிறுகதைகளும் கவிதைகளும்

க. மகேந்திரன் (மயல் / 2)

மற்றும் த. இராமநாதன் பக்கங்களும்

☆ முதற்பதிப்பு: ஜூன்வரி, 2000 ☆ வெளியீடு: புஸ்பா,
பாப்பா மோட்டை, மாந்தைமேற்கு, மன்னார்.

☆ அச்சமைப்பு: வவுனியா வடக்கு ப. நோ. க. சங்கப்
பதிப்பகம், புதுக்குடியிருப்பு. ☆ விலை: ரூபா 90/-

வவுனியா கவிதைகள்

2000

எங்கள்
தாயகத்தை நேசிக்கும்
எல்லோருக்கும்

சென்னை நகராட்சி
செயலகம்
சென்னை

மனதில் தோன்றியவை

ஈழத்தமிழர் ஒவ்வொருவரதும் காலவெளியில், ஏதோ ஒருவகையில் சிங்கள-பௌத்த பேரினவாதத்தின் அழுத்தங்கள் பரவிக்கிடப்பது கண்கூடு. எனது காலவெளியில் ஏற்பட்ட அந்த அழுத்தங்களின் பதிவே இந்தப்படைப்புகள் எனக்கூறலாம். 'சிறை' என்ற கதையும் வேறுசில கவிதைகளுமே இத்தொகுப்புக்கென எழுதப்பட்டவை. ஏனைய கதைகள் 'வெளிச்சம்' சஞ்சிகையில் வெளியானவை. வெளிச்சம் ஆசிரியர்குழுவுக்கும் அதனை வெளியிடும் விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக்கழகத்துக்கும் எனது நன்றிகள். 'வானம் எம் வசம்', 'செம்மணி' ஆகிய கவிதைத்தொகுதிகளிலும், 'ஈழநாதம்' பத்திரிகையிலும், ஒவ்வொரு கவிதைகளும் மிகுதி 'வெளிச்சம்' திலும் வெளிவந்தவை.

எனது தாய்மாமனாரான த. இராமநாதன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஒரு சிறுகதையும், கவிதை ஒன்றும் என்னால் மொழிபெயர்ப்புச்செய்யப்பட்டு, அவரின் நினைவாக இந்தத் தொகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நான் எழுத ஆரம்பித்த காலத்தில் ஊக்கம் தந்து நெறிப்படுத்தியவர் 'அலை' அ. யேசுராசா அவர்கள். அவர் எப்போதும் என் நினைவை விட்டு அகலாதவர்.

தொகுப்பு வெளிவர வேண்டுமென ஆரம்பத்திலிருந்தே வற்புறுத்தியவர்கள் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களும், தம்பி கருணாகரனும். அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இந்தத்தொகுதி வெளிவரும் போது வடிவமைப்பில் உதவிகள் செய்த நண்பர்கள் முல்லைக்கோணேஸ், அலெக்சாண்டர் ந்தாமன் ஆகியோருக்கும் அச்சவேலைகளைத் திறம்படச் செய்து தந்த வவுனியா வடக்கு ப. நோ. கூ. சங்கப் பதிப்பகத்துக்கும் குறிப்பாக அதன் பொறுப்பாளர் கே. பி. நெஜி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

பின்னர் வெளிச்சத்துக்கு மொழிமாற்றிய கதைகள் வந்த இவரிடமிருந்து சுயஆக்கச் சிறுகதைகள் கிடைத்தன. சிறுகால இடைவெளிக்குள்ளேயே மயன்/2 என்ற புனைபெயரில் கவிதைகள் வந்தன. தரத்தினடிப்படையில் அவையாவும் வெளிச்சத்தில் பிரசுரமாயின. இப்படித்தான் நான் + இவர் + வெளிச்சமென முக்கோண நட்பொன்று முகிழ்த்து முற்றியது. ஈழத்தமிழிலக்கிய உலகுக்குப் பிந்திய வரவாசத்தான் இவரின் வரவிருந்தது அதனாலென்ன? நீண்டகாலமாக நின்றும் ஆழுவேர் பாயாத பலரிருக்கும் இலக்கியஉலகில் ஏழு, எட்டு வருடங்களில் மொழிமாற்றம், சுயஆக்கச் சிறுகதை, கவிதையெனத் தேர்ந்த தொகுப்பொன்றை வெளியிடுமளவிற்கு இவரின் படைப்புறக்கிறணும், பக்குவமும் விசாலமாகியதைப் பார்த்து வியப்பும், மகிழ்வும் கொண்டேன்.

இவர் மன்னாரைச் சேர்ந்த பாப்பாமோட்டையைப் பிறந்தகமாகவும் யாழ்ப்பாணம், சித்தங்கேணியை வாழ்விடமாகவும் கொண்ட கணித ஆசிரியர். ஆங்கிலத்தில் இவர் மட்டுமல்ல, இவரின் குடும்பமே புலமை கொண்டது. இவரின் தாய்மாமன்தான் இலங்கையில் ஆங்கில இலக்கியம் படைத்த மூலவர்களில் ஒருவரானது. இராமநாதனாவர். ஆசிரியபணி நிமித்தம் மட்டக்களப்புப் பகுதிகளில் பலகாலம் வாழ்ந்தபோது, அங்கிருந்த ஆற்றலுள்ள படைப்பாளிகளுடனும், இலக்கிய அமைப்புசூளுடனும் நெருக்கமான உறவைப் பேணியதால் நல்லிலக்கியங்களை அறியவும், உலகஇலக்கியங்களை உசாவவும் இவருக்குப் பெருவாய்ப்பானது. எமது விடுதலைப் போராட்டம் கருக்கொண்ட காலத்திலேயே சிறிலங்கா அரசினால் மட்டக்களப்பில் கைதாகிப் பூசாவதைமுகாமில் சிலுவை சுமந்தவர்.

ச. மகேந்திரனென்ற மயன்/2 இன்றும் என்னால் விளங்கிக் கொள்ளவே முடியாத நல்ல நண்பன். நல்ல நண்பனென்றால் எப்படி விளங்கிக் கொள்ள முடியாமற் போகும்? இந்தக் கேள்வியை நானே என்னைக் கேட்டு பதில் காணாதிருக்கிறேன். இவரிடம் ஒரு பழைய சைக்கிள் இருக்கிறது. நாங்களதை 'முருகலின் மயில்' என்றழைப்போம். அக்கராயன்ருளத்திலிருந்து மயில் புறப்பட்டுப் புதுக்குடியிருப்புக்கு வரும். பின்னர் முள்ளியவளைக்குப் போகும்; இடையிடையே இலக்கிய நண்பர்கள் வீடுகள், இலக்கியக்காரர்கள் கூடுமிடங்களென்று மயிலில் இவர்

ஆரோகணித்திருக்கப் பயணம் தொடரும். எங்கு சென்றாலும் இவருக்கு இராசோபசாரம் நடக்கும். எங்கும் இவர் வேண்டா விருந்தாளியல்ல. மிகவும் வேண்டப்படும், விரும்பப்படும், அன்பு செலுத்தப்படும் உறவானவர். ஒரு உண்மையான கலைஞனுக்கிருக்க வேண்டிய இளகிய நெஞ்சம், அநீதிகண்டு கொதிக்கும் உள்ளமும், மனிதமாயுருகும் மனசும், இனஉணர்வும், விடுதலைமீது கட்டற்ற காதலும், தனக்குச் சரியெனப் பட்டதைத் துணியுடன் சுட்டும் தெம்பும் இத்தனையின் மொத்தவடிவம் இவர். எனக்கும் இவரில் பீடித்தமானதே இதுதான்.

காலவெளி ஐந்து சிறுகதைகளையும், பதினாறு கவிதைகளையும் கொண்டதொருப்பு. ஏறக்குறைய அனேகமானவையும் வெளிச்சத்தில் வெளியானவை. வெளிச்சத்தின் காலப்பணிக்கு இந்தக் 'காலவெளி' யே சாட்சியாக இருப்பது எனக்கு வலுசந்தோஷம். காலவெளியின் கதைகளும், கவிதைகளும் போரின் வாழ்வையே பேசுகின்றன. இரண்டுகதைகளில் மகேந்திரன் என்னையும் சேர்த்துப் பின்னியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெயர்வுக்கு முன்னிருந்த வெளிச்சம் பணிமனையும் இடம்பெயர்ந்த பின்னர் வன்னியிலிருக்கும் வெளிச்சம் பணிமனையும் கதைகளில் உயிராகியுள்ளன. யாழ்ப்பாணமும், மட்டக்களப்பும், வன்னியும், பூசாச்சிறைச்சாலையும் கதைநிகழ்புலங்களாகியுள்ளன. போராளிகளின் கையிருந்த போதும் பின்னர் ஆக்கிரமிப்பாளரின் காலிடை மிதிபடும் போதும், யாழ்.குடாநாட்டின் எண்ணங்களை எழுத்தாக்கியுள்ளார். 'அழியா ஞாபகங்களோடு புதிய கனவுகள்', 'மீண்டும் நேர்ப்பாதையில்', 'பயணம்' ஆகியன யாழ்ப்பாணத்தையும், வன்னியையும் எங்கள் கண்களின்முன்னே காட்சிப்படிமங்களாக்குகின்றன. கவிதைகளில் அதிகமானவை ஆக்கிரமிப்புக்குள் அகப்படாத, அகப்பட விரும்பாத ஒரு விடுதலை விரும்பியின் நிமிர்வு பற்றியே பேசுகின்றன. மகேந்திரனின் எல்லா எழுத்துக்களுமே இவரையும் இணைத்ததாகவும், இவர் நினைவுகளைப் பிணைத்ததாகவுமே உள்ளன. உண்மையான, உயர்வான படைப்புகளின் உள்ளே உருவாக்கியவன் இருப்பான். இவரின் ஆக்கங்கள் அனைத்துள்ளும் இவரும் இருக்கின்றார். பயணமென்ற சிறுகதை வன்னியின் அல்லலுறும் அன்றாடத்தை யும், நாளை நம்பிக்கையில் எதிர்கொள்ளும் துயரை தளரா உறுதியுடன் எப்படிச் சந்திக்கிறதென்பதையும் சொல்கிறது. படைப்பாளியே ஒரு பாத்திரமாகப் பயணிக்கின்றார்.

மகேந்திரன் என்ற மயன்/2 தேர்ந்த எழுத்துக் கலைஞரென்பதை காலவெளிக்குள்ளே புகுந்ததும் வாசகர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுவர். அதனால் இவருக்கு ஆரத்தி சுற்றும் வேலையை நானிந்த முன்னுரையில் செய்ய முயலவில்லை. இவர் மட்டக்களப்பில் பணிபுரிந்த காலம் இவரின் இளமைக்காலம் என்பதுவும், யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்தகாலம் இவரின் முதிர் இளமைக்காலமென்பதுவும், ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளே அகப்படாமல் வந்து வன்னியில் வாழும் காலம் இவரின் நடுத்தர் வயதுக்காலமென்பதுவும் இந்தக் காலவெளியில் புலர்பொழுதின் ஒளியாக முகம் காட்டியும் காட்டாமலும் அழுகாட்டியுள்ளது.

எழுத்தில் ஒரு எள்ளலும், அங்கதமும் இவர் கதைகளிலும், கவிதைகளிலும் விரவிக் கிடக்கின்றன. ஆணியடிப்பது போன்று இடித்துக் கூறுமிடத்திற்கூட அங்கதச்சுவையுடனும், போகும்வழியில் மெல்லப் போட்டு விட்டுப் போவதுபோலவும், சுருக்கென்று குத்திவிட்டு சிரிப்பதுபோலவும் இவரின் எழுத்துக்கொரு அலாகியான வலுவிறுப்பதை படைப்புகளின் பல இடங்களில் அவதானிக்கமுடிகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இவரின் வரிப்பாசு இருக்கும் மனிதநேயம், மானுடவிரிப்பு, சிட்டுக்குருவிபோல சிறகெடுத்துப் பறக்கத் துடிக்கும் மனது எல்லாமே எனக்குப் பிடிக்கும். இவரை என்னுடன் நெருக்கமாக்கியதே இந்த மனிதாயுதர்தான். இலக்கியம் படைப்பதென்பது இருக்கட்டும். எவனும் எழுதிவிட்டுப்போகலாம். எழுதுவதென்பது ஏதோ அநிசயமானதல்ல. ஒரு படைப்பாளிக்கு இலக்கியம் படைக்கும் உரிமையுண்டா? என்று எவராவது விசாரித்தார்களா? தான் எழுதுவதற்குத் தானே சாட்சியாகாமல், தன்எழுத்தே தன்னைப் பரிசுசிப்பதை அலட்சியம் செய்துவிட்டு, என்எழுத்து எனக்கல்ல அது உனக்குத் தான் என்பவர்களை எவராவது எழுந்து நின்று கேட்டார்களா? வாழ்வின் வசதிக்காக எழுதலாம், பேரும் புகழுக்காக எழுதலாம். எழுத்தென்பது பெரிதல்ல— எழுத்தினுள்ளே நெருப்பின் நூலிழை கொண்டோடுகிறதே சத்தியம் அதுதான் பெரிது. அந்த இலக்கியங்களே வாழும் இலக்கியங்கள். காலவெளி கட்டாயம் வாழும். வேறெதுக்காக இல்லாவிடினும் காலவெளியிலுள்ள உண்மைக்காகவேனும் உயிர்வாழும்.

மகேந்திரன் வித்தியாசமானவர். சிலவேளையில் ஒரு சின்னப் பிள்ளை போலவும், சிலவேளையில் ஒரு ஞானத்துறவி போலவும் இருப்பவர். இவரை இனங்காண்பதென்பது நெருக்கக்கு நெருக்கமானவர்களாலேயே முடியும். தன் எழுத்துக்குத் தானே சாட்சியாக இருப்பவர். தன் எழுத்துகளில் தன்னையே நிறுத்துக்கொள்ப

வர். 1995ஆம் ஆண்டு யாழ். குடாநாட்டிலிருந்து உலகையே உலுப்பிய தமிழரின் இடப்பெயர்வின் போது தென்மராட்சியில் நின்று கொண்டு வன்னிக்குப் போவதா? வலிகாமம் திரும்புவதா? என்று அதிகமானோர் பூவா தலையா போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, ஆமியென்ன அவ்வளவு பொல்லாதவனா என்று பட்டிமன்றம் நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது அதிற்கலந்துகொள்ளாமல் கிளாவியில் புறப்பட்ட முதற்படிகிலேறி வன்னிக்கு வந்திறங்கியவர். வாழ்வும், சாவும் விடுதலையின் திசையில் இருக்கட்டுமென வசதியாக வாழ்ந்த, வாழக்கூடிய அனைத்தையும் துறந்து இன்றுவரை வன்னியில் சலியாத மனதுடன் தலைநிமிர்ந்து இருப்பவர். விடுதலைபற்றி பேசுவதும் எழுதுவதும், இன்னும் ஒருபடி மேலேறி விடுதலைபற்றி புதிய வியாக்கியானங்கள் கூறுவதென்பதும் வேறு. விடுதலைமீதான அவாவும் அதற்கான சிலுவைகமப்பில் தன்னை வருத்துவதென்பதும் வேறு. இரண்டுக்கும் வித்தியாசங்கள் உண்டு.

மகேந்திரனென்ற மயன்/2 என்ற மனிதன் அற்புதமானவர். அவருள்ளே குடியிருக்கும் ஆற்றலுள்ள படைப்பாளி அபூர்வமான பிறவி. காலவெளி வாழும், அதைக் காலம் உணர்த்தும்.

எனக்கு மகேந்திரனுடன் பழகும்போது ஒரு பயம் எப்போதும் உண்டு. அவரின் நட்பை ஆயுள்பூராகவும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற கரிசனையில்தான் இந்தப் பயம் எழுகிறது. பாரதிக்கு இருந்ததுபோல ஒரு கிறுக்கு இவரிடம் ஓட்டியுள்ளது. அது ஞானக்கிறுக்கு. அன்புக்கு அடிபணிந்தும், அதிகாரத்துக்கு அடிகொடுத்தும் செல்லும் வீறாப்பு. இப்படியான இவருடன் தொட்டுப் பழகுவதே ஒரு சுகம். இதைக் காலம் முழுவதும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற பயத்துடன்தான் இவருடனான என் உறவு தொடர்கிறது.

இனியும் காலவெளி தொடரும்.

இந்தக் காலவெளி வாழும்.

புத்தூர் கிழக்கு,

புத்தூர்.

15.12.1999

அன்புடன்.

புதுவை இரத்தினதுரை

ஓவியம் பற்றி .....

அட்டைப்படம்: குவார்னிக்கா

Cover Picture: Guernica

அளவு: 776.6X349.3 செ.மீ

பாபிலோ பிக்காசோ (Pablo Picasso)

20 ஆம் நூற்றாண்டின் மிகத் திறமை வாய்ந்த வரான பாபிலோ பிக்காசோ (1881-1973) வின் மிகப் பிரசித்திபெற்ற ஓவியமே 'குவார்னிக்கா' நாளிகளின் விமானப்படை பாஸ்க்யூ நகரமாகிய குவார்னிக்காவை தொடர்குண்டு வீசி அழித்தது. சிதறி வெடித்து எரியும் நகரத்தையே அல்லது விமானங்களையே பிக்காசோ வரையவில்லை. மிகப்பெரிய அளவிலான ஓவியமாயினும் ஐந்து மனிதர்களும் இரண்டு மிருகங்களுமே உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

வலப்புறக்கோடியில் அருவருக்கத்தக்க விதத்தில் ஒருமனிதன் வாயைப் பிளந்தபடி உள்ளான். அவனது தலை பின்புறமாக திரும்பி இருக்கும் கோணம், சாதாரணமாக நடைபெற முடியாத ஒன்றாகவும், இறுதியான மரணவேதனையிலேயே நடக்கக்கூடியதாகும். அவன் தனது கைகளை அருவருக்கத்தக்கவகையில் கரியவான்த்தை நோக்கி நீட்டுகிறான். அவனைச் சுற்றி நெருப்புச் சுவாலைகள் காலபூர்வமாக முக்கோணவடிவில் உள்ளன.

இடப்புறக்கோடியில் உள்ள பெண் மூளைக் கோளாறு உடையவள்போல் வீரிட்டபடி, ஒரு இறந்த குழந்தையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இப்படியான தோற்றத்தை ஒரு கணவில் மட்டுமே காணமுடியும். (ஆனால் கனவு போன்றவையும் உண்மையில் நடந்து விடுகின்றன). அவளது கால்கள் உருக்குலைந்து வேகத்துடனும், பிரயாசையுடனும் செயல்படுகின்றன. அவள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஏன் தன்னிடமிருந்தும்கூட தப்புவதற்காக ஓடுகிறாள்.

அவளுக்கு எதிரில் உயிரற்ற உடல் ஒன்று கையில் ஒரு ஆயுதத்தை இறுகப்பற்றியபடி வரையப் பட்டுள்ளது. அது பயத்துடனும், உறுப்புகள் அகற்றப்பட்ட நிலையில் ஓலமிடுவது போல் உள்ளது. அதற்கு இடையில் அரக்கன்போன்ற தோற்றம் கொண்ட குதிரையொன்று மரணவேதனையுடன் ஓலமிடுகிறது. அது மரணத்தை அழைப்பது போலவும் உள்ளது. அதற்கு அண்மையில் உணர்வுகள் அற்ற ஒரு முகமும், காளை மாட்டின் முகமும் முக்கால்பங்கு அளவில் வரையப்பட்டுள்ளது. (இவையே ஸ்பானிய மரபில் மரணத்துக்கான குறியீடுகளாகும்). ஆதரவற்ற நிலையில் ஒரு குதிரை, இரக்கமே அற்ற காளை அதனை அழித்து விடுகிறது. (செத்து விடுவேன் என குதிரை உணர்வதற்கு முன்னரே மரணம் அதற்கு வந்து விடுகிறது).

ஓவியத்தின் மேல்பகுதியில் பூரண அமைதி இல்லாவிட்டாலும், ஓரளவு தெளிவான நிலையில் ஒருமுகம். அது கையில் விளக்கை ஏந்தியபடி எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டு வியப்புடன் இருப்பது போல் உள்ளது. துக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கறுப்பு, பளிச்சிடும் வெள்ளை, பலவகையான சாம்பல் நிறங்களில் ஓவியம் வரையப்பட்டுள்ளது. முப்பரிமாணக் காட்சியை, இரு பரிமாணத்தில் உண்மையாக உள்ளதுபோல் பிரதிசெய்யப்பட்டிருப்பது அற்புதமானதாகும். கன்வசில் வரையப்பட்ட எண்ணெய்வண்ணை ஓவியம் இது.

(கிம்பேட் சையிற் எழுதிய 'போர்ஓவியங்கள்' என்ற கட்டுரையிலிருந்து) □

காலவெளி

சிறுகதைகள்

அந்நியமான நண்பர்கள்	01
மீண்டும் நேர்ப்பாதையில்...	09
சிறை	16
அழியா ஞாபகங்களோடு புதியகனவும்	28
பயணம்	40

கவிதைகள்

வேண்டாத புன்னகை	55
துவண்ட நெஞ்சிற்கு ஒரு ஆறுதல்	56
காலம் கனிந்தது	57
நகரம் மீட்கப்படும்	59
துயிலும் இல்லம் மீண்டும் எழும்	60
பேர் கூடச் சொல்வார்கள்	62
நிமிர்ந்த வாழ்வு	64
பிடிபட்ட கணத்தில் அவனுள் எழுந்தவை	65
முட்கம்பி நகர் மனிதன்	67
மீட்கப்பட்ட நகரம்	68
எல்லை மீறாத அலை	69
செங்கம்பள வரவேற்பு	70
மேலும் சில கவிதைகள்	71

த. இராமநாதன் பக்கங்கள்

கருஞ்சிவப்பு ரோஜா	75
உலகின் மிகப்பெரிய சென்சஸ்	76

சிவசுந்தரி

சிறுகதைகள்

சு. மகேந்திரன்

அந்நியமான நண்பர்கள்

ராணுவ வண்டி பிரதான வீதியில் ஏறுவதற்காக அவர்கள் வசித்த வீட்டின் ஒழுங்கையால் சென்றுகொண்டிருந்தது. அந்த ஒழுங்கையிலிருந்த வீடுகள் அனைத்துமே ஒருவருக்குச் சொந்தமானது. கிழவர் தனது நான்கு புதல்வர்களுக்கும் மூன்று பெண்களுக்குமாக ஏழு வீடுகளை அந்தப்பெரியவத்தையில் கட்டிக் கொடுத்திருந்தார். அவரது பேரர்கள், ராணுவ வண்டியில் பலமாகத் தட்டியும், பெரிதாகச் சிரித்தபடியும், அதன் பின்னே விரைந்து நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஒழுங்கை சற்றுக்குறுகலானதால் ராணுவ வண்டியின் வேகம் அவர்களது நடையுடன் ஒத்திருந்தது. அவன் தலையைக் கவிழ்ந்தபடி வண்டிக்குள் இருந்தான். அவர்கள் அனைவருடைய பார்வைகளும், வண்டிக்குள் இருந்த அவனையும் அவனது சுற்றத்தவர்களையும் குறிவைத்துப் பார்த்தபடி இருந்தன

அவன் அவர்களை கடைக்கண்ணால் ஒரு முறை பார்த்தான். அவர்களது முகத்தில் கடுஞ்சினம் தெரியவில்லை. ஆனால் அவற்றில் கேலியும் கிண்டலும் இருந்தன.

“ராஜ கமேட்ட ஜனவத” என ஒரு குரல் கேட்டது. “ஓக்க மலா ஜனவத” வேறொருகுரல் சிரிப்பு அட்டகாசமாக மாறியது. ராணுவ வண்டி ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு ஒரு யுகம் கழிவது போலிருந்தது.

கடைசியில் ஒருவழியாக வண்டி ஒழுங்காகவயவிட்டு விலகி வலப்புறமாகத் திருப்பி. பிரதான வீதியில் ஏறிவிட்டது. கிழவரின் பேரன்மார் மெயின் வீதியில் சிறிது தூரம் ராணுவ வண்டியின் பின்னால் ஓடிவந்தார்கள். வண்டியின் வேகம் மேலும் அதிகரிக்கவே. அவனுக்கு அவர்களின் உருவங்கள் தொலைவாகி கடைசியில் வீதியின் ஒரு வளைவில் மறைந்தும்விட்டன. அவன் சற்று நிம்மதி அடைந்தான்.

அந்த வீட்டுக்கு மாமாவின் குடும்பம் வந்து ஒரு வருடமாகிறது. கிழவரின் கடைசி மகனான ராஜபக்ஷ, மாமாவின் சுந்தோரில் வேலை செய்பவர். அந்தப் பழக்கத்தில் கிடைத்த வீடு. கிழவரின் கடைசி மசளுக்கு எனக் கட்டியது. அவளுக்குத் திருமணம் ஆகும்வரை இருக்கலாம், அதுதான் ஏற்பாடு.

வீட்டுக்கு வந்த அன்றே கிழவரின் பேரன்மார்களில், அவனது வயதை ஒத்தவர்கள் எல்லோரும் அவனுடன் ஐக்கியமாகிவிட்டார்கள். அவர்கள் ஐந்து பேரோ, ஆறுபேரோ அவனுக்குச் சரியாக ஞாபகம் இல்லை. சுனில் மட்டுமே உருவத்திலும் சரி, பெயரிலும் சரி அவனுக்கு இப்போது ஞாபகத்தில் இருக்கிறான். கறுத்த உருவமும், உருண்டை முகமும், உருண்டைக் கண்களும், முன்போல் நிற்கும் மயிர், படியவே படியாது. வெகமாத்தபாவான அந்தக் கிழவரது வத்தை சற்று விசாலமானது. கொழும்பில் அவ்வளவு பெரிய வத்தை இருப்பது அபூர்வம்தான். சுனிலின் வயதை ஒத்த பேரப்பிள்ளைகளைத் தவிர, வேறு பராயங்களிலும் கிழவருக்கு பேரப்பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவனுக்கு அவர்கள் பலருடைய உருவங்களை இப்போது நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அவர்களில் ஒருவனது ஞாபகம் சற்று இருக்கிறது. அந்தப் பேரன் கிரிக்கெட் பந்தை துணியில் சுற்றி. அதனை ஒரு வளைந்த மரத்தில் சுயிற்றில் தொங்கவிட்டு, பின் கிரிக்கெட் மட்டையால் அதனை மணிக்கணக்காக அடித்தபடி இருப்பான். வத்தை விசாலமானது ஆர்னும், வீரோளும் அவற்றினைச் சூழ அடர்த்தியாக மரங்களும் இருந்ததால், கால்பந்தோ அல்லது கிரிக்கெட்டோ அங்கு விளையாட முடியாது. ஒழுங்குகையில் மட்டும் ஓட்டப்பந்தயங்கள் நடத்தலாம். அங்கும் கூட கிரிக்கெட் விளையாட முடியாது. ஒரு முறை விளையாடி கிழவரின் முத்தமசனின் வீட்டின் யன்னல்கண்ணாடி உடைந்து, பெரிய ரகளையாகிப் போய்விட்டது. பந்தை அடித்தவன் அவன் என்பதால், மாமா புதிதாகக் கண்ணாடி போட்டுக் கொடுத்தார்.

தோட்டத்தின் நடுவே கிழவரது வீடு. ராக்கைகளில் அடுக்கடுக்காக பச்சைநிற வழுவழுப்பான எண்ணெய்வகைகள் பெரிய போத்தல்களில் அடுக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தப் பெரிய வீடும் சுனிலுக்குத்தான் சேருமாம். மற்றப் பேரப்பிள்ளைகள் சொல்வார்கள்: அசில் அழுக்காறு இருந்ததை அவன் அவதானித்திருக்கிறான்! சுனிலின் தகப்பனார் ஒரு விபத்தில் இறந்து விட்டாராம். கிழவரின் அனுகாப அலை சுனிலின் மேல்தானாம். அந்தப்பகுதி இப்போது பெரிதும் மாறுபட்டிருக்கும். வேறு பலவீடுகளும் கிளை ஒழுங்குகளும் அங்கு உருவாகி இருக்கும். வைத்தியர் இறந்திருப்பார். பேரப்பிள்ளைகள் எல்லோரும் உத்தியோகம் பார்ப்பார்கள். வைத்திய சாலை கைவிடப்பட்டிருக்கும். சுனில் பெரிய வீட்டில் பிள்ளை குட்டிகளுடன் இருப்பான்.

சுனில் பலமுறை அவனைக் கிழவரது வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறான். “ஆ! புத்தா” இந்த இரண்டு சொற்களும் கிழவரிடமிருந்து அவனை நோக்கி வரும். கிழவரிடம் வைத்தியம் செய்ய தூர இடங்களிலிருந்து எல்லாரும் வருவார்கள். ஓய்வே இல்லாமல் இருப்பார் வைத்தியர்.

ஒரு வருடத்துக்கு முன் அவனது ஊரின் பழைய விதானையார், கால் முறிவுக்கு வைத்தியம் செய்ய அங்கு வந்திருந்தார். எப்போதும் பூட்டியே வைத்திருக்கும் ‘கொமேட்’ வைக்க மலசல கூடத்தை, அவரது காலின் நிலைமை கருதி மாபி திறந்துவிட்டான். “இது என்ன ஊறுகாய்ச்சாடிபோலிருக்கிறதே, இதற்குள்ளாகக் கூசுக்குப் போவது” என்றார் விதானையார். அவர் ஊருக்குச் சென்று பலகாலம் சென்றும் கூட, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் சீட்டு விளையாடவரும் தன் நண்பர்களிடம் எல்லாம் தொடர்ந்து மாமா இந்தச் சம்பவத்தை சொல்லுவார். ஆரம்பத்தில் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். நாட்கள் செல்ல தானே ஜோக் சொல்லித் தானே சிரிப்பார் மாமா. மற்றவர்கள் இதனைப் பொருட்படுத்தாமல் சீட்டில் கவனம் செலுத்துவார்கள்.

சுனிலும் அவனும் எப்போதும் ஒன்றாகவே திரிவார்கள். சுனிலின் அம்மா ஒரு சில்லறைக் கடை வைத்திருந்தாள். தகப்பன் இல்லாததால் கண்டிப்புக்கள் அற்றநிலையில், அவனது தாயார் எவ்வளவுதான் நாயாகப் படிக்கும்படி கத்தினாலும், அவை எதுவும் சுனிலின் காதுகளில் ஏறாது. எந்நேரமும் அந்தப்பெரிய வக்கையிலுள்ள ‘ஜம்பு’ மரங்களிலோ ‘அம்பரெல்லா’ மரங்களிலோ அவன் இருப்பான். மற்றவீட்டுப் பையன்கள் பின்னேரங்களில் மட்டுமே, ராணுவ வாகனம் வந்த அந்த ஒழுங்கைக்கு வருவார்கள்.

அவன் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வெளியேவர முடியாது. மாமா கணித வாய்ப்பாடு கேட்டுக் கொண்டோ, ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு ‘ஸ்பெலிங்’ சோதனை வைத்தபடியோ, இருப்பார். சுனிக்கிழமைகளில், அந்தக்காலத்தில் கந்தோர்கள் அரைநேரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவனை மாமா தனது கந்தோருக்குக் கூட்டிக்

கொண்டு போய்விடுவார். சுர்மா இருப்பதற்காக அல்ல. கூட்டல், கழித்தல், பெருக்கல், பிரித்தல் கணக்கள் செய்வதற்காகத்தான். பத்து மணிக்கு கந்தோரிவிருந்த 'கன்ரீனில்' இரண்டு வடையும் பால்தேநீரும் மாமா வாங்கித் தருவார்.

'ஓப்சேவர்', 'சண்டேரம்ஸ்' என்பன மட்டுமே வந்து கொண்டிருந்த அவர்களது வீட்டுக்கு, 'கான்சாட்' என்ற ஆங்கிலப் புத்தகம் வரத்தொடங்கி இருந்தது. 'சூரியகதிர்' ராணுவ நடவடிக்கையால், அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வன்னிப்பெருநிலப்பரப்புக்கு இடம்பெயர்ந்து வரும்வரை, அந்தப் புத்தகங்கள் அடங்கிய தொகுப்பு ஒன்று அவனது மாமாவிடம், பல இடப் பெயர்வுகளின் மத்தியிலும் பாதுகாப்பாக இருந்தது. அந்தக் காலங்களில், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அங்கு பேசிய பேச்சுக்களைக் கொண்ட அந்தத் தொகுப்பை மாமாவும், சித்தப்பாவும் ஆழ்ந்து படித்து விவாதங்கள் செய்ததாக ஞாபகம். ராஜபக்ஷவோ அல்லது வேறு சிங்களவர்களோ வீட்டுக்குள் வந்தால் விவாதத்தை சட்டமன்ற முடித்து விடுவார்கள். மாமா, 'கான்சாட்' வாங்கிய காலத்திலிருந்து மாமாவுக்கும் ராஜபக்ஷவுக்கும் இடையே ஒரு திரைவிழுந்து விட்டதையும், இருவரும் பொய்யாகவே சிரிப்பதையும் அவன் அவதானித்திருக்கிறான். 'பண்டாரநாயக்க' என்ற பெயர் வீட்டில் அடிக்கடி பேசப்பட ஆரம்பித்தது.

பின்னரங்களில் ராஜபக்ஷ அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவார். அவரது வருகை வெள்ளிக்கிழமைகளில் தப்பாது. மாமி, வெள்ளிக்கிழமைகளில் தவறாது தோசை சுடுவா. ராஜபக்ஷவுக்கு தோசை என்றால் அவாதிபான ஆசை. சாப்பிட்டுவிட்டு நீண்டநேரம் கதைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

கனிலும் அவனும் சேர்ந்து திரிவது பாடசாலை நாட்களில் அதிகம் சாத்தியமாவதில்லை. தவணைப்பரீட்சைகளில் நல்ல புள்ளிகளை பெற்றுவிட்டால் போதும். லீவில் படிப்படி என மாமா தொந்தரவு செய்யமாட்டார். இவ்வில் படித்தால் போதும். கனிலும் அன்னும் லீவுநாட்களில் ஒன்றாகவே திரிவார்கள். ஒழுங்கைக்குப் பக்கமாக ஒரு வாய்க்கால் ஓடியது. அதில் எந்தநேரமும் தண்ணீர் எங்கிருந்து வருகிறது என அறிய இருவரும் முற்பட்டார்கள். போகப் போக பாதை மேடாகிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஒரு மைல் போயிருப்பார்கள். ஒரு வீட்டின் பூந்தோட்டத்தில் 'சீனியாஸ்', 'செவ்வந்தி' என பூமரங்கள் பூத்துச் சொரிந்து கொண்டிருந்தன. தண்ணீர் எங்கிருந்து வருகிறது என்பதை அறிய வந்தவர்கள், அதனை மறந்துவிட்டனர். வீட்டுக் 'கேற்' திறந்தே கிடந்தது. இருக்கைகளிலும் நிறைந்த பூமரங்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அவர்கள் ஓட்டம் பிடித்தனர். வேர்களில் நிறைந்த மண்சட்டிசளுடன் கூடிய பூமரங்களுடன் அவர்கள் ஓடுவதைப் பார்த்த பக்கத்துக் கடைக்காரரும், சிறியவீட்டுவாசிகளும் அவர்களது ஓட்டத்தை வேடிக்கை பார்த்தனர். நல்ல வேளையாக அவர்களை ஒருவரும் பிடித்துக் கொடுக்கவில்லை. "துவண்ட துவண்ட" எனக் குரல்கள் கேட்டன. பின்நாட்களில் அவனது

வீட்டை அம்மாவை ஏமாற்றி அறுதியாக எழுதிக்கொண்ட அவனது ஊரின் பெரிய வீட்டுக்காரன் போன்றவனோ இவனுட. ஏதோ ஒரு முரண்பாடு அயலவர்கட்கும், அந்த வீட்டுக்காரனுக்கும் இருந்ததால் அவர்கள் அன்று தப்பித்தார்கள்.

வாடிப் போய் விட்ட பூஞ்செடிகளுடன் வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள். நட்ட எவையுமே திருப்பவும் பூக்கவில்லை. ஆணியேர் அறுந்துவிட்டது எனச் சனில் சொன்னான்.

ஒரு முறை மட்டுமே சனிலும் அவனும் சண்டையிட்டிருக்கிறார்கள். 'ரஞ்சன்' ஈடித்த 'மங்கம்மா சபத'த்தின் சிங்கள மொழியாக்கம் தான் 'மாத்தளங்'. ஒரே வாள்கண்டைகள் நிறைந்த படம். வகுப்பில் எல்லாள் - துட்டகாமினி யுத்தம்பற்றி சனில் படித்திருக்கிறான் போலிருக்கிறது. ஒருநாள் இரண்டு தடிகளை எடுத்தான் சனில். தன்னை துட்டகாமினி என வரித்துக் கொண்டான். இவன் எல்லாள். அவர்கள் தடிகளால் வாசண்டை செய்தனர். சண்டை விளையாட்டாக ஆரம்பித்து பின் சீரியசாகப் போய்விட்டது. சூது செய்து தான் துட்டகாமினி, எல்லாளை கொன்றதாகச் சொல்வார்கள். சனில் அவனைக் கொல்லவில்லைத்தான். ஆனால் இந்தச் சண்டை அவர்களது மனதில் ஒருவகையான வேறுபாட்டை ஏற்படுத்தி விட்டது. சண்டை முற்றி வாக்குவாதச் சத்தம் கேட்டு, மாமி அவனை வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்று மாமா வரும்வரை ஒரு அறையில் பூட்டி வைத்தாள்.

இது நடந்த அடுத்த நாளும் அவன் சனிலுடன் சுற்றியபடியே தான் இருந்தான். அப்படித் 'திரிந்தாலும் கூட, சனில் அவர்களுடையவன் அல்ல. அன்னியன் என்ற உணர்வு அந்தச் சண்டையின் பின் அவனுக்கு சனில்பற்றி ஏற்பட்டிருந்தது.

நல்லவேளை பெரிய சித்தப்பா போனகிழமை யாழ்ப்பாணம் போய்ச்சேர்ந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வரும்பாது ஒரு காலுடன் வந்தார். போகும்போது இரண்டு காட்களும் இருக்கவில்லை. புதுமையான வியாதி அவருக்கு. 'கங்சரின்' வருத்தம். இலட்சத்தில் ஒருவருக்குத்தான் வருமாம். 'சுலைமான்' ஆஸ்பத்திரியில் ஒப்பரேசன் நடந்தது. மாமியின் கழுத்திலிருந்த இரண்டு செயின்களில் ஒன்றைக்காணவில்லை.

சில நாட்களாக நிலைமை வழமையானதாக இல்லை எனத் தெரிந்தது. ஒட்டப்பந்தயங்கள் ஒழுங்கையில் நடந்தன. மாமி அவனைப் போகவிடவில்லை. எல்லோரும் இடைவிட்டு நின்று ஒரு வதற்கு அந்த ஒழுங்கையில் இடம் இல்லை. சிலகாலமாக (முன்பெல்லாம் இல்லை) விளையாட்டுக்காகச் செய்வது போல், ஒடும் போது அவனை நெரித்துத் தள்ளுவது, கால் தடக்குப் போடுவது போன்றவை நடைபெறுகின்றன. ஒட்டப்பந்தயங்களை வேடிக்கை பார்க்கும் கிழவரின் குடுபத்தைச் சேர்ந்த பெண்களும், முன்பு போல் அவனுடன் பழகுவதில்லை என்ற ஒரு ஐயப்பாடு அவனுக்கு, சம்பகாலமாக ஏற்பட்டிருந்தது. சென்றகிழமை அவன் வீழ்த்தப்

பட்டபோது அந்தப் பெண்கள் சிரித்தார்கள். நொண்டியபடி வீடு போய்ச்சேர்ந்தான். முழங்காலில் சிராய்ப்பு ஏற்பட்டால் இலேசில் மாறாது. மாமி காயங்களுக்கான சர்வரோக நிவாரணியான பொரித்த எண்ணெய்யை அவனது கால்களுக்குப் போட்டு வருகிறாள். முறுகல்நிலைமாறினால், ஓட்டப்பந்தயங்களில் கலந்து கொள்ளலாம் என அவன் நினைத்தான்.

முந்தநாள், நிலை மேலும் மோசம் அடைந்தது. புறக்கோட்டையிலுள்ள தமிழ்க்கடைகள் எரிக்கப்பட்டதாக வேலையிலிருந்து வந்த மாமா சொன்னார். இருவரும் வியர்த்து விழுவிறுத்து வந்தனர். பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. தமிழர்களும் சும்மா இருக்கவில்லையாம். எண்ணெய்யைக் காச்சி ரவுடிகளின் முதுகில் ஊற்றினார்களாம். பஸ்களில் தலையை முகர்ந்து பார்த்து நல்லெண்ணெய் மணம் அடித்தால் தாக்குகிறார்களாம். (சிங்களவர்கள் தேங்காய் எண்ணெய் வைப்பவர்கள்) மாமாவும், சித்தப்பாவும் 'யாட்லி வஸ்லின்' தலைக்கு வைப்பவர்கள். உத்தியோகம் பார்க்கும் பெரும் பாலான, சிங்களவர்கள் போல், இருவரும் 'கிளின் சேவ்' செய்பவர்கள். அது தமக்கு அனுகூலமாக இருந்தது எனப் பேசிக்கொண்டார்கள். பஸ்சில் தம்மையும் விசாரித்தார்களாம். இருவரும் வானிக்குரிய சிங்களச் சொல்லைப் பிழையின்றி உச்சரிக்கத் தெரிந்திருந்தது. நல்லவேளையாக தம்மை பௌத்தமத பாளிப் பாராயணங்களை ஒப்புவிக்கச் சொல்லவில்லை என்றார்கள். பலர் 'டயர்' போட்டு எரிக்கப்பட்டதாகப் பஸ்சில் பேசிக்கொண்டார்கள். மாமா சொன்னார்.

நேற்று எல்லோரும் வீட்டுக்குள் முடங்கிக் கிடந்தார்கள். சுனில், தோட்டத்தில் இருந்த மரமுந்திரிகை மரங்களில் ஏறி முந்திரிப் பழங்களைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். கால்சட்டைப் பைகள் இரண்டிலும் முந்திரிகைக் கொட்டைகள் நிறைந்து அவை பிதுங்கிக் கொண்டிருந்தன. இனி, முந்திரிகைக் கொட்டைகளைச் சட்டு பாலையும் தோலையும் நீக்கி உண்பான். வீட்டை விட்டு வெளியேறாமல் இருந்த அன்று அவனுக்கும் சுனிலுக்கும் இட வெளி மிகவும் பெரியது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அன்று ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்ததால் யாருமே பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. சுனிலுக்கு அது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை போல் இருந்திருக்கும். இவனோ வீட்டைச் சிறைக்கூடமாக்கி உள்ளே இருந்தான். மாமா சிறுதுயில்கொள்ளும் மத்தியான நேரங்களில், அவனை விளையாட அழைக்கத் தயங்கித் தயங்கி வீட்டுக்கு வரும் சுனில், அன்று அவர்கள் வீட்டுப்பக்கம் வரவேயில்லை.

முந்தநாள் இரவிலிருந்து அவனுக்கு அந்த ரயில் பயணத்தின் நினைவுகள் அடிக்கடி ஞாபுத்திற்கு வந்து கொண்டே இருந்தன. அதில் தான் அவன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு வந்தான். ஏழு பேருடன் கூடப் பிறந்த அவனுக்கு மட்டும்தான் குடும்பத்தில் படிப்பு வரும் போலிருந்தது. படிப்புடன் கடுமையான குழப்படிக்காரனாகவும் அவன் இருந்தான். கண்டிப்புக்கார மாமனாருடன் இருந்தால் முன்னுக்கு வந்துவிடுவான் என அனுப்பி

வைத்தனர் அவனது பெற்றோர்கள். நீராவிபில் இயங்கும் அந்த ரயில் காலை ஆறு மணிக்கு யாழ்ப்பாணத்திலே நுந்து புறப்பட்டது. மாலை ஆறு மணிக்குத்தான் கொழும்புக்கு ரயில் வந்து சேர்ந்தது. வாழை இலையில் சுற்றப்பட்ட இடியப்பமும் 'உருளைக் கிழங்குத் பிர்ட்டல்' கறியும் அலாதி யான சுவையுடையதுதான். நிலைமையைப் பார்த்தால் எல்லோரும் ஊருக்குப் போவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லைப் போலிருக்கிறது. தன்னுடன் பம்பலப்பட்டி இந்துக் கல்லூரியில் படிக்கும் சுக மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அவன் நினைத்தான். மொரட்டுவைப் பகுதி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாக வீட்டில் கதைக்கின்றார்கள். முருகானந்தம் அங்கு காண் வசிக்கிறான். வகுப்பில் பக்கத்திலிருந்து கற்பவன். அவனது இணைபிரியா பள்ளி நண்பன். அவனுக்கு என்ன நடந்ததோ. இங்கு கூட பாதுகாப்பில்லை. ஒன்றும் இல்லாமல் சகஜமாக இருந்த காலத்திலேயே கிழவரது தோட்டத்துக்கு சற்று அப்பால் வாழ்ந்து வந்த முரடர்கள் போல் தோன்றும் அந்தச் சிங்களவர்களைப் பார்த்தாலே அவனுக்குப் பயமாக இருக்கும். அத்துடன் அபலில் உள்ளவர்களில் பலர் கிழவருடன் தீராத பணமனை கொண்டவர்கள். அவர்களும் கிழவரும் அரசியல் எதிரிகளாம்.

அவர்கள் இந்த இடத்திலிருந்து எப்படி ரயில் நிலைபத்துக்கு போய், ஊருக்குப் போகப் போகிறார்கள். அதை நினைக்க அவனுக்குப் பயமாக இருந்தது போகும்வழியில் எப்படியும் அடித்துக் கொண்டு விடுவார்கள். தப்பித் தவறி ரயில் நிலையத்தை அடைந்து விட்டாலும் கூட, யாழ்ப்பாணம் எங்கே? கொழும்பு எங்கே? ரயில் செல்லும் இடமெல்லாம் சிங்கள ஊர்கள். அவர்கள் தப்பவே முடியாது. இது முடிவுதான். அப்பா அனுப்பும் 'அம்புலி மாமா' புத்தகத்தில் வரும் கதைகளில் தேவதை ஒன்று வந்து அவர்களைக் காப்பாற்றினால்தான் உண்டு. எதற்கும் நாளை காலையில் தலையில் முழுக்கிவிட வேண்டும் நல்லெண்ணெய் மணம் போய்விடும். மாமாவுக்குத் தெரியாமல் வல்லின் வைக்கலாம். அல்லது மூலிகைகள் போட்டு கொதிக்க வைத்த மாமியின் தேங்காய் எண்ணெய்வை வைக்கலாம் சித்தப்பாவிடம் துருவித் துருவிக்கேள்விகள் கேட்பவன், அன்று பேசாமல் இருந்தான். அவர்களை என்ன செய்யவது எனத் தெரியாது இருக்கும் இந்த நேரத்தில் கேள்விகள் கேட்டால் அடி கூட விழலாம். அம்மாவின் நினைவு அவனுக்கு அடிக்கடி வந்தது. இங்கு நடப்பது அவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். வழமையாக ஒன்பது மணிச் செய்தியை மட்டும் தவறாமல் கேட்கும் மாமா, நேற்று ரேடியோவின் பக்கத்திலேயே கிடந்த தார். மிகவும் மெல்லிய தொனியிலேயே ரேடியோ கலவரம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறிக்கொண்டிருந்தது. ரேடியோவை பலமாக வைக்கக்கூடாதாம். பக்கத்தில் வசிக்கும் முரடர்களுக்கு கேட்டுவிடுமாம். அவர்கள் இங்கு இருப்பது முரடர்களுக்கு நன்கு தெரியும். மாமா கூறுவதும் சரிதான். சும்மா இருப்பவர்களை பலமான தொனியில் தமிழ் ஒலிபரப்புகளை வைப்பது உசுப்பியும் விடலாம். அம்மாவும் பெரிய சித்தப்பா வீட்டுக்குப் போய் ரேடியோ கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். நன்றாகப் பயந்து போயிருப்பான். அவனை அம்மா கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தபோது, "நான் சொல்வதைக் கேள்

எந்தக் கஷ்டத்திலும் பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் தான் இருக்க வேண்டும” என சின்னம்மா கூறிக்கொண்டே இருந்தாள். இப்போது அம்மாவை ஏசியபடி இருப்பாள் சின்னம்மா.

நேற்று இரவு குண்டுச்சத்தங்கள் கேட்சத் தொடங்கின. “எட்மண்டன் தெருவில் வீடுகளை எரிக்கிறார்கள் போல் இருக்கிறது” என்றார் ராஜபக்ஷ. “லைற்றை அணைத்துவிட்டு இருங்கள். விடிந்ததும் ஏதாவது செய்யலாம்” எம்மைப்பற்றியும் தங்களது வீடு பற்றியும் கவலை வந்துவிட்டது அவருக்கு என்பது அவரின் பேச்சிலிருந்து தெரீந்தது. எட்டு வீடுகளின் நடுவே அவற்றில் எல்லாம் மின்விளக்குகள் பளிச்சென்று ஒளிர அவரது வீடு மட்டும் இருளில் அமிழ்ந்திருந்தது.

அன்று எல்லோரும் மாமாவின் அறையில் ஒன்றாகப்படுத்தனர். எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்தால் பயப்பிராந்தி குறையும் என்ற உணர்வோ என்னவோ. அன்று மெழுகுவர்த்தி வெளிச்சத்தில் சோறு சாப்பிட்டார்கள். அவர்கள் அந்த வீட்டுக்கு வந்த காலத்திலிருந்து அன்று மட்டும் தான் தோசை சாப்பிட ராஜபக்ஷ வரவில்லை.

காலையில் ராஜபக்ஷ வந்தார். “மிஸ்ரர் அருநச்சலம் ஐ மேட் ஒல் தி அரேஞ்மென்ற்ஸ் வித் கிரேட்டிபிக்கல்ஸ்” என்றார். “தளபாடச் சாமான்கள் அப்படியே இருக்கட்டும் நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம். பெறுமதியானவற்றை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ராணுவ வாகனம் வரும். வெள்ளைவத்தைக் கோயிலை ‘ரிபூல்காம்’ பாக மாற்றி உள்ளார்கள். நேற்றிரவு எட்மண்டன் தெருவில் நாங்கு ஐந்து பேரைக் கொன்று விட்டார்கள். நீங்கள் இங்கிருப்பது பாதுகாப்பானதல்ல” அவர் அதற்குப் பின் கதைத்தது இந்தவகையில் இருந்தது. ‘நீங்கள் இங்கு இருப்பது எங்கள் வீட்டுக்கும் பாதுகாப்பானது அல்ல’ ஆனால் அதை அவர் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. பக்கத்திலிருக்கும் முரட்டு மனிதர்களைப்பற்றி மட்டும் கூறினார்.

சிறிது நேரத்தின் பின் ராணுவ வண்டி வந்தது. வண்டியின் பின் கதவை ஒரு ராணுவத்தான திறந்து விட்டான். படாரென்ற சத்தத்துடன் அது விழுந்தது. எப்படி ஏறப்போகிறோம் என அவன் நினைத்தான். ஒருவன் மாமாவையும் சித்தப்பாவையும் தூக்கி வண்டிக்குள் விட்டான் அவனையும், மாமியையும் ராஜேஸ்வரியையும் மாமாவே தூக்கி வண்டிக்குள் விட்டார். நல்லவேளை அன்னியனான அந்த ராணுவத்தான் எங்கே மாமியையும் ராஜேஸ்வரியையும் கைதொட்டு தூக்கி எடுக்கப்போகிறானோ எனச் சடுதியாக, ஆனால் இயல்பாகவே அவனுக்கு ஏற்பட்ட எண்ணம் நடைபெறவில்லை.

ராணுவவண்டி தனது வேகத்தை அதிகரித்தது. வண்டிக்கும் அந்த அன்னியமான நண்பர்களுக்குமிடையே, தூரம் அதிகரித்துக் கொண்டேபோனது.

(வெளிச்சம்: தை - 1997)

மீண்டும் நேர் பாதையில்..

காலையில் இருந்தே இன்று எப்படியும் சிநேகிதியைப் பார்த்து விட்டுத்தான் பள்ளிக்குப் போக வேண்டும் என, மனைவி கூறிக் கொண்டிருந்தாள். மூன்று நாட்களாகச் சாக்குபோக்குச் சொல்லி யாகிவிட்டது. இன்று எப்படியும் கூட்டிப் போய்த்தான் ஆகவேண்டும். நேற்று 'பூபாலசிங்கத்தில்' வாங்கி வந்த 'வெளிச்சம்' மாத இதழைப் புரட்டிக்கொண்டு அடுப்படியைத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

அதனைக் கண்ட ராசாத்தி மூன்று நாட்களாகக் கூறிக்கொண்டிருந்ததைத் திரும்பவும் ஒப்புவித்தாள்.

'எல்லா டீச்சகம் போய் வந்து விட்டார்கள். நாளைக்கு மிஸிஸ் காந்தன் கொழும்புக்குத் திரும்பிப் போகிறாள். பள்ளிக் கூடத்தில் சொன்னவர்கள். முன்பு நான் கொழும்புக்குச் சென்ற போது, தங்குவதற்கு தனது உறவினர் வீட்டில் ஒழுங்கு செய்து தந்தவள். இன்று அதனால்தான் வெள்ளைச் சமைத்தனான்' என்று தொடர்ந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கொதிக்கும் எண்ணெய்ச்சூள் கத்தரிக்காயைப் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்; தேங்காய் எண்ணெய் சிறிது விலை குறைந்து விட்டால் போதும், எல்லாம் பொரித்த கறியாகவே செய்வாள்.

எதுவும் பேசாமல் 'வெளிச்சத்தில்' வந்த 'லொங்டன் கியூசின்' மொழி பெயர்ப்புக் கவிதையில் முழுகியிருந்தேன். அடிமையாக்கப் பட்ட கறுப்பினத்தவரை வைத்து, அருமையாக ஆக்கப்பட்ட கவிதை அது. கவிதையைப் படித்தபின் இதழை முடிவைத்துவிட்டு, நேரத்தைப் பார்த்தேன். நேரம் பத்துஆகி இருந்தது.

நாங்கள் இடம்பெயர்ந்து வந்திருந்தோம். இடம்பெயர்ந்த பாடசாலைகள் பின்னரேங்களில்தான் நடைபெறுகின்றன. இதனால் மனைவி செவ்வாய், வியாழன் ரியூசன்களை இழந்திருந்தாள். குடி முழுகி விட்டதுபோல் குழம்பிப்போய் இருந்தாள்.

சமைத்து முடித்து அம்மாவுக்கும் உணவைக் கொடுத்துவிட்டு, ராசாத்தியை அவளது பள்ளியில் இறக்கிவிட்டு, மூன்று மைல் தூரத்தில் இருக்கும் எனது பள்ளிக்குப் போகவேண்டும். இன்று வேறொரு வேலையும் சேர்ந்து கொண்டதை நினைக்கும்போது, எரிச்சலாக வந்தது.

திரும்பவும் சமையல் அறையைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவள் அப்பளம் பொரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“கொழும்பில் இருந்து வந்தவர்களை ஏன்தான் பார்க்க-?” எனக்கூறி, சட்டென நிறுத்திக்கொண்டு விட்டேன். இன்று காலையில் இருந்து சந்தோசமாக இருந்தவளைக் குழப்ப விரும்பவில்லை. அவளும் அதற்கு மறுமொழி கூறாமல் இருந்தது வியப்பாக இருந்தது.

இன்று, அம்மா தானாகப்போட்டுச் சாப்பிட வேண்டியது தான். அக்காவும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஏதோ வங்கி விஷயமாகப் போயிருந்தாள். சென்ற மாதம் மகளுடன் ரெலிபோன் கதைக்கக் கொழும்புக்குப் போனவள், போய்வந்த சிரமங்களை பலமுறை விபரித்துக் கொண்டிருந்தவள், அடுத்த மாதமும் போகவேண்டும் என நேற்றும் கூறிக்கொண்டிருந்தாள். அத்தானையும் மற்றப் பிள்ளைகளையும் எங்கள் பொறுப்பில் விட்டுவிட்டு அவள் கொழும்பு-யாழ்ப்பாணம் என்று போய் வருவதற்கு நாங்கள் இடம்பெயர்ந்து வந்தது மிகவும் வசதியாக இருக்கிறது.

“இப்போது எங்களுடன் சாப்பிடப் போகிறீர்களா?” என ராசாத்தி, அம்மாவைக் கேட்டாள்.

“நீ முடிவைத்துவிட்டு போ. ராணி வந்தபின்பு அல்லது அவள் வர நேரமாகினால் நானே போட்டுச்சாப்பிடுகிறேன்” என்றாள் அம்மா.

பத்து நாற்பத்தைந்துக்கு மதிய உணவு உட்கொண்டாகி விட்டது. இனி இரண்டு மணிக்குத் திரும்பவும் பசிக்கும். கன்னிஸ் வடையொன்றைக் கடித்துத் தேத்தண்ணி குடிக்க, எட்டு ரூபா வரை செலவாகும். முன்பெல்லாம் செலவுகளைப் பற்றி நலனப் பதே இல்லை. இன்று எதற்கும் ஒரு முறை சிந்திக்கவேண்டி இருக்கிறது.

அத்தான் ஏதோ விஷயமாக ரவுணுக்குப் போயிருந்தார். ரவுண் என்றதும் மிஸிஸ்காந்தன் பற்றிய வேறொரு நினைவும் சடுதியாக வந்தது. முன்பு எங்கள் பாடசாலையிலேயே அவளது மகளும் படித்து வந்தாள். பின் பாடசாலை இடம்மாறியது. பள்ளி சரியாகத் தன்னை ஆக்கிக்கொள்ள, இரண்டு வாரங்கள் பிடித்தன. இதற்குக் கூட பல பெற்றோர்களால் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லை. தங்கள் பிள்ளைகளின் ‘சேர்ட்டிபிக்கர்’றுக்களை எடுத்துக்கொண்டு வேறு பள்ளிகளுக்கு ஓடினர். மிஸிஸ்காந்தனுக்கும் அதிபருக்கும் இடையில் அரைமணி நேரம் தர்க்கம். கடைசியில், அவளது ஒரே மகளின் ‘சேர்ட்டிபிக்கர்’றுக்களை அதிபர் அவளிடம் கொடுத்தார். அதன்பின் ஒரு நாள் மிஸிஸ்காந்தன் எதிரே வரும்போது என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். நான் சிரிக்கவில்லை. மகள் நசர்ப் பாடசாலை ஒன்றின் ‘ரை’யுடன் அவள் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தாள். என்னைக் கண்டதும் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டே

டாள். மிஸ்ரர் காந்தன் கொழும்பில் வேலை செய்கிறார். இவள் இரண்டு மாதத்துக்கு ஒருமுறை கொழும்பு சென்று வருபவள். ஒவ்வொரு முறையும் கொழும்பு செல்லும்போதும் திரும்ப வந்த பின்பும் ராசாத்தியை அவளது வீட்டில் கொண்டுபோய் விட்டு, அவர்களின் செல்லக் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மிஸிஸ் காந்தன் ராசாத்தியின் பள்ளியில் ரீச்சராக இருந்து சென்ற ஆண்டு ஓய்வு பெற்றவள். மாட்டேன் என்றாலும் ராசாத்தி விடமாட்டாள். மிஸிஸ் காந்தனுடாக அவள் கொழும்பைப் பார்த்து வந்தாள். ராசாத்திக்குச் சைக்கிள் ஓடக்கொரியும். அடுத்த மாதம் எப்படியும் ஒரு லேடிஸ் சைக்கிள் வாங்கிவிட வேண்டும். அதன் பின் இவ்வகைத் தொந்தரவுகள் இராது.

கேற்றடியால் வெளிக்கிடும்போது நேரம் பதினொரு மணி ஆகி இருந்தது. வழக்கம்பரையால் சித்தங்கேணிச் சந்திவரை, சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்தோம். எதிரே வசாவிளான் மாஸ்ரர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

இளமையில் இருந்தே அவரைத் தெரியும். 'அல்சர்' வருத்தம் வேறு. இந்தியாவில் 'அண்ணாலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த போது, அலுமினியப் பாத்திரத்தில் பால் சூடாக்கிக் குடித்ததால் தான் தனக்கு 'அல்சர்' வந்தது என்று, எப்போதும் கூறிக்கொண்டிருப்பார். அண்மைக் காலமாக என்னுடன் கதைப்பதை அவர் நிறுத்தி இருந்தார். முந்திய காலங்களில் அவர் கையில், ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையிலும் 'சுதந்திரன்' பேப்பர் இருக்கும். பத்து வருடங்களுக்கு முன்வரை சித்தங்கேணி 'மாதர் சங்க'த்தில் வயலின் பொப்புக்கள் நடத்தி வந்தவர். வயலின் சொல்லிக் கொடுத்த போதிலும் 'சங்கீத மாஸ்ரர்' என்ற பெயரே நிலைத்து இருந்தது. மணமாகியதும் சொந்த ஊருடன் போய்விட்டார். பின் இரண்டாவது ஈழயுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் இடம்பெயர்ந்த போதே, இங்கு திரும்பவும் வந்தார். கடந்த பத்து வருடங்களில் வன்முறைகட்கு அதிகம் ஆளானவர். வீடு ஒன்று கிடைக்கும் வரை மாதர் சங்கத்திலே அவரது குடும்பம் தங்கி இருந்தது. அன்று வட்டுக்கோட்டையில் நடந்த தமிழீழக் கோரிக்கையை முன்வைத்த மாநாட்டில் முக்கிய பங்காற்றி, அந்நிகழ்வின் வெற்றிக்காக உழைத்தவர். இம் முறை அவர் இடம்பெயர்ந்து வந்தவுடன் அப்படியே மாறாமல் இருப்பார் என்ற நினைவில் அவருடன் நாட்டு நடப்புக்களைக் கதைக்கப் போனேன். பேச்சுத் தடம் மாறிப் போய், அவர் போரின் போக்கினைக் குறைபட்டுக் கொள்ள, 'போராட்டம் என்றால் கஸ்ரங்களுடன் தான் தொடரும்' என விளக்கங்கள் அளித்தேன். நான் கூறியவைகள் எல்லாம் அவருக்குத் தெரிந்தவைதான். அன்று தலைவர்கட்கு 'இரத்தத் திலகம்' வைத்தனர். அந்தத் தலைவர்கள் பின்வாங்க அவரும் மாறிவிட்டார் போலும் என நினைத்துக் கொண்டேன்.

அடுத்த நாள் எதிரும், புதிருமாக இருவரும் சந்தித்த போது அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். அவர் தெரியாதவர் போல் எங்கோ

பார்த்துக்கொண்டு சைக்கிளில் சென்றுகொண்டிருந்தார். இப்போதும் வேறுபக்கம் பார்ப்பது போல் எங்களைத் தவிர்த்துக்கொண்டார்.

“ஏன், சேர் பார்க்காதது போல் போகிறார்” என்றாள் ராசாத்தி. நான் விஷயத்தை விளக்கினேன்.

“உங்களுக்கு வேறு வேலை இல்லை. நான் அந்த மனுசனிடம் வயலின் படித்தவன். மிகவும் நல்லவர் சீ-நீங்கள் இப்படித்தான்” என்று ஏதேதோ கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

சைக்கிள் சங்கானைச் சந்தியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. பாபுவும், வேறொருவனும் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தனர். பாபு எங்கள் உறவினன். ஐந்து வருடமாக ‘இயக்கத்’ தில் இருப்பவன். மெல்லிய சிரிப்புடன் தலையாட்டிவிட்டுப் போனான்.

சங்கானைச் சந்தையைத் தாண்டும்போது மணிக்கூட்டைப் பார்த்தேன். நேரம் 11.10 ஆகி இருந்தது. பத்து நிமிடத்தில் வீட்டில் இருந்து சங்கானைக்கு வந்துவிட்டோம். இனி ‘சேர்ச் ரோட்’-இல் உள்ள அவளது சிநேகிதி வீட்டிற்குப் போகவேண்டும்.

மல்லாகம் போகும் சந்திக்கப்பால் சிறிது போகவும், சடுதியாக ஆகாயத்தில் பேரிரைச்சல் கேட்டது. முன்பெல்லாம்கூட ஹெலி, பொம்மர், அவ்ரோ இவற்றின் சத்தங்களையும் நாங்கள் எல்லோரும் அறிந்தவர்கள் தான். ஆனால் இன்றுபோல் அவை இருந்ததில்லை. ‘சுப்பசொனிக்’ விமானங்கள் அரியாலையில், நாவற்குழியில் குண்டுகள் போட்டபோது நான் நேரில் பார்த்ததில்லை. ‘சுப்பசொனிக்’ விமானங்கள் பேரிரைச்சலுடன் கண்காணா உயரத்தில் பறப்பதைக் காதால் மட்டும் கேட்டவர்கள், இன்றுகண்ணால் இரண்டு விமானங்கள் பறப்பதைக் கண்டார்கள். மிகவும் வேகமாக அவை சுழன்று சுழன்று வந்ததே எல்லோருக்கும் பயத்தை உண்டாக்கியது. கடைகள் எல்லாம் அடைக்கப்பட்டன. மண்ணெண்ணெய்க்கடைக்காரர்கள், நடைபாதை விசாபாரிகள் எல்லாம் சாமான்களை அப்படியே விட்டுவிட்டு பாதுகாப்பான இடங்களை நாடி ஓடினர் ஒருவன் மதகு ஒன்றுக்குள் புகுந்து கொண்டான். அதனைக் கண்ணூற்ற இன்னும் இரண்டு, மூன்று பேரும் அதற்குள் புகுந்தனர்.

மனைவி அலறத் தொடங்கிவிட்டாள். “ஐயோ! ஏன்தான் இந்தப் பக்கமாக வெளிக்கிட்டமோ?” என்று கத்தினாள். ஓர் இளைஞன் நிமிர்த்தியிருந்த சைக்கிள்களை நிலத்தில் கிடத்தி வைத்தான்.

“ஓரு வீட்டுக்குள் போவோம்” என்றேன்.

“ஐயோ! வீட்டுக்கை யாராவது போவார்களா?” என வளவு ஒன்றுக்குள் ராசாத்தி ஓடினாள்.

“என்றை சீலையும் சிவப்பு. ஐயோ...” எனக் கத்திக்கொண்டிருந்தவள் “படுங்கோ, படுங்கோ” என்றாள். நானும் விழுந்து படுத்தேன்.

மெயின் ரோட்டால் இருவர் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். விமானங்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டே இருந்தன. வினோதமான சத்தங்கள் கேட்டன. சாதாரணமாகக் கேட்கும் குண்டுச் சத்தங்களாக அவை இருக்கவில்லை.

“விமானத்தில் இருந்து றொக்கட் தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள்” என்றான் பக்கத்தில் படுத்திருந்த இளைஞன். மணியைப்பார்த்தேன். நேரம் 11-30.

“15 நிமிடங்களாக வெறி ஆட்டம் நடத்துகிறார்கள். இந்த நேரம், இதற்கு ஆணையிட்டவன் ஓர் பௌத்த ஆலயத்தில் மலர்த்தட்டங்களை வைத்து, புத்தரை வணங்கிக்கொண்டிருப்பான் முழங்காலில் எம்மிடம் ஏவுகணைகள் மட்டும் இருந்திருந்தால்...” என்று அந்த இளைஞனிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தேன்.

“பேசாமல் இருங்க, ஒன்றுக்குமே பயப்படாத மனுசன்” என்று ராசாத்தி எனது வாயை அடைத்தாள்.

திரும்பவும் சமுன்ற விமானங்களிலிருந்து அதே சத்தங்கள் கேட்டன.

பின் எல்லாம் ஓய்ந்து விமானங்கள் அங்கிருந்து செல்வது தெரிந்தது. மனைவி “வாங்கோ மானிப்பாய்ப் பக்கமாகப் போவோம். இன்னும் ஒருக்கால் வந்தாலும் வருவான்” என்றாள். சிறிது நின்று பார்ப்போம் என ஓர் வீட்டின் முன்புறமாகச் சென்றோம். பல சைக்கிள்காரர்கள் அவ்வீட்டுக்காரருடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பள்ளியால் வந்த குழந்தைகள், அவ்வீட்டின் கேற்றடியில் முகத்தில் கலவரத்துடன் நின்று சேதவிபரங்கள் பற்றிய வெவ்வேறான தகவல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. சங்கானை யூனியனடியில் நடந்ததை, தான் பார்த்ததாக ஓர் வயதானவர் கூறினார். “பலர் உடல் சிதறி இரத்த வெள்ளத்தில் கிடக்கினம்” என்றார். இவ்வளவும் நடைபெற்று முடிந்த பின்னும், அந்த வீட்டு மனிதர் அசையவில்லை; நிதானமாகப் பதில் கூறிக்கொண்டிருந்தார். ராசாத்தியையும் “பயப்படாதீர்கள்” என்றார். “இதற்கு மேலும் வரமாட்டார்கள். அவர்களுக்கும், கீழேயும் ஆயத்தங்கள் நடைபெற்று விடும் என்ற பயம் இருக்கும். இன்று பள்ளிக்கூடங்களும் இராது. வீட்டுக்குப் போங்கோ” என்று கூறியபடி தனது வீட்டிற்குள் போய்விட்டார்.

சண்டிவிப்பாய் ‘ராஜா ஸ்கூலில்’ இருந்தும் பிள்ளைகள் வந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் உயரமான பெண்பிள்ளை, தங்கள் பள்ளிக்கூடப்பக்கமாகவும் சன்னங்கள் விழுந்ததாகக் கூறினாள்.

“அப்படியானால் இன்று இரண்டு மூன்று இடங்களில் அடித் தவன்களா? ஓர் பக்கமாக அதுவும் சங்கானைப் பக்கமாகத்தானே சத்தம் கேட்டது” என்றேன்.

எந்தவிதமான பதிலும் வரவில்லை. சைக்கிளில் மெயின் ரோட்டால் வந்தவர்களும், சரியான தகவல் எதுவும் சொல்லாமல் போய்க் கொண்டே இருந்தனர்.

“மிஸில் காந்தனைப் பார்க்கப்போக வேண்டுமா?” எனக் கேட்டேன்.

“இல்லை... அவர்கள் எங்கு ஓடி இருப்பார்களோ தெரியாது. மாமியும் பயந்து இருப்பா. முதலில் வீட்டுக்குப் போவோம்” என்றாள் ராசாத்தி.

சங்கானை யூனியனடியில் எதுவுமே நடைபெற்றிருக்கவில்லை. அப்படியென்றால், அந்த வயதானவர் கூம்மா சொல்லியிருக்கிறார் போலும்; சண்டிலிப்பாயிலும் எதுவும் நடைபெறவில்லை எனப் பின்பு தெரிந்தது.

சங்கானையால் சித்தங்கேணிக்குக் சைக்கிள் ஓடியது. சந்தியில் பெரிய சனத்திரளாக இருந்தது. முதலில் கண்களில் தென்பட்டது ஓர் ‘எல்ப் வான்’. அதில் ஓர் சிறுவன் தலையிலும் முகத்திலும் இரத்தம் தோய நின்றுருந்தான். தலையில் காயம் போலும். இரண்டு மூன்று பேரை வானில் ஏற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். டிரைவர் சீற்றில் பாபு இருந்தான். முன்பு அவனைக் கண்டு 30 நிமிடந்தான் இருக்கும். கடைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருந்தன. தவம் சந்தியில் நின்றுருந்தான்.

“என்ன நடந்தது?” எனக் கேட்டேன்.

ஒரு நூறு மீற்றர் தூரத்திற்கு நொக்கட்டால் அடித்ததாகவும் சித்தங்கேணியில், வட்டுக்கோட்டை ரோட்டில், மாதர் சங்கத்தடியில் ரொக்கட் தாக்குதல் நடந்தபோது, ரோட்டில் வந்து கொண்டிருந்த சனத்துக்குப் பாதுகாப்பைத் தேட நேரம் கிடைக்கவில்லை ரோட்டில் ஐந்து பேர். பக்கத்துவீட்டில் ஒரு வயதானவர் ஆகியோர் இறந்ததாகவும் பத்துப் பேருக்குக் காயம் எனவும், பெடியள் ஆஸ் பத்திரிக்குக் கொண்டு போகிறார்கள் எனவும் சொன்னான்.

“வேறு எங்காகிலும் நடந்ததா?” என்றேன்.

“இல்லை, இன்று மட்டும்தான்”

தொல்புரத்தில் அம்மா புளியமரத்துடன் ஒட்டியபடி நின்று ரூப்பா என நினைத்துக்கொண்டேன்.

மாதர்சங்கத்தடியில், இரண்டு உடல்கள் வெள்ளைத் துணியால் மூடியபடி வைக்கப்பட்டிருந்தன. சங்கக்கட்டிட வாசலில்

சங்கீத மாஸ்டர் நின்றுகொண்டிருந்தார். நானும் மனைவியும் அவர் பக்கமாகச் சென்றோம்.

“அப்போது எங்கே இருந்தனீங்கள்?” என்றேன்.

தாக்குதல் நடந்த அந்த 15 நிமிடமும் சங்கக் கட்டிடத்துள்ளேயே இருந்ததாகவும், இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து, தான் முழுமையாக மீளவில்லை என்றும் மாஸ்டர் கூறினார்.

“எனது அப்பா மட்டும் மயக்கம் அடைந்திருக்கிறார். எனக்கும் அதிர்ச்சியால் கை, கால் எல்லாம் பதறுகிறது. கலட்டிப் பள்ளிக் கூடத்தடியில் இருக்கும் கந்தசாமி டொக்ரரைக் கூட்டி வரவேண்டும், வருவியா ஒருக்கா?” என மாஸ்டர் கேட்டார்.

“ஓம். அப்படியே வந்துவிட்டு நாங்கள் வீட்டிற்குப் போகிறோம். பின்னேரம் மறுபடியும் வருவேன்” என்றேன்.

வழியில், “இவற்றுக்கு என்ன செய்யலாம் மாஸ்டர்? கடைசியில் பார்த்தியளா, எங்கட போராளிகளும் பெர்துமக்களும் இணைந்துதானே ஆஸ்பத்திரிக்கு சுயப்பட்டவர்களைக் கொண்டு போயினம். போராளிகளையும் மக்களையும் பிரிக்க, என்ன எல்லாம் செய்யினம்? ஆனால், அது அவர்களை மேலும் இறுகப் பிணைக்கிறது” என்றேன்.

“சும்மா ஒன்றும்கதைக்காமல் இருங்க. அவர் எவ்வளவு பயந்துபோய் இருக்கிறார்” என்றாள் ராசாத்தி.

“இல்லை. அவர் கூறுவதில் ஏதும் பிழைகள் இல்லை. நாங்கள் எந்தமுலைக்குப் போனாலும் இவற்றில் இருந்து தப்ப முடியாது. இணைந்து போராடுவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. இல்லையென்றால் முழுவதும் அழிந்துவிடுவோம்.”

அவரின் முகத்தைப் பார்த்தேன் கண்கள் கலங்கி இருந்தன.

“பறவையின் நிரையென
வானிடை எழுக்கன
பகைவரின் ஊர்திகளே!
சிறகுகள் துகள்பட
அவ மிசை பறந்கன
தமிழர் கருவிகளே!”

என்ற மீன்பாடும் நகரக் கவிஞரின் கவிதை வரிகளைச் சொல்லியபடி முன்னைவிடச் சிறிது பலமாகச் சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினார் மாஸ்டர்.

சிறை

லெக் அப் ரூமில் யாருமே எழவில்லை. ஏன்தான் எழ வேண்டும். காலைக்கடன்களுக்காக ஒன்பது மணிக்குத்தான் அழைத்துச் செல்வார்கள். காலைச் சாப்பாடு வர 10 மணியாகும். சிலவேளைகளில் வராமலும் போகலாம். இன்ஸ்பெக்டரைப் பொறுத்தது அது. B கணக்குப் பார்த்தான். கைதிகளின் சாப்பாட்டுக்கென்று ஒருநாளைக்கு 58 ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்களாம். அறையில் 12பேர் இருக்கிறார்கள். சாப்பாடு வராத நாட்களில் $15 \times 12 = 180$ ரூபாய் இன்ஸ்பெக்டரின் பொக்கற்றுக்குள் போய் விடும். (காலைச்சாப்பாட்டுக்கு 15 ரூபாய் போட்டான் B) மற்றச் சாப்பாடுகள் தரவில்லாவிட்டாலும், நேரம் தப்பியாவது வரும்.

B க்கு எழுந்தவுடன் மலசலகூடத்துக்கு போயாகி விடவேண்டும். அந்நேரத்தில் யாராவது அதில் இருந்தால், அவனுக்கு சரியான எரிச்சல் வரும். இங்குவந்து அடைபட்டிருந்த ஆரம்பத்தில் எவ்வளவு அவதிப்பட்டான். இப்போது அவர்கள் அழைத்துச் செல்லும்வரை, பொறுத்துக் கொள்ளும் தன்மை வந்துவிட்டது. இரவில் சிறுநீர் கழிப்பதற்காக தரப்பட்டுள்ள கான் ஒரு மூலையில் கிடந்தது. மலசலகூடத்தடியில் பல கான்கள் இருக்கும். அவர்கள் நீர் அருந்தப் பாவிக்கும் கான் அதில் ஒன்றுதான். அம்மா எவ்வளவு சுத்தம். அறிந்தால் குமுறிக் குமுறி அழுவார்.

காலையில் ஐந்துமணிக்கு முன்னர் எழும் வழக்கம் அவனுக்கு, இன்றும் எழுந்து விட்டான். இரும்புக்கம்பிகளைப் பிடித்தபடி நின்றான். இப்போது பின்நிலவுக்காலத்தின் நடுப்பகுதி. இயக்கச்சி ஐயா, இன்று என்ன நேரத்துக்கு நிலவு வரும்? அது என்னேரம் வரை அது இருக்கும் என அச்சொட்டாகச் சொல்வார், பிசகாது. இந்நாட்களில் நிலவு மறைந்து இருட்டாகி, பின் விடியும் காட்சி. எத்தனை முறை பார்த்தாலும் சலிப்பைத் தராத ஒன்று. பறவைகளின் கீச்சிடும் ஒலி அந்த விடிகாலை நேரத்தை மேலும் ரம்மியமாக்கியது. அவனைச் சிறையில் அடைத்த கொடிய கரங்களால் இவற்றை அவன் அனுபவிப்பதிலிருந்து தடுத்துவிட முடியவில்லை.

அவனுக்கு நண்பனொருவன் இருக்கிறான். மணமான புதிது விடிகாலையில் நன்றாகச் சாய்ந்திருக்கக் கூடிய கதிரையில் அமர்ந்து

கொண்டு, விடியல் காட்சியை எதிர்பார்த்தபடி இருப்பான். மாமனார் வீட்டுக்காரர்களும் அதிகாலையில் எழுந்திருப்பவர்கள் தான். ஆனால் விடியலை ரசிப்பவர்களல்ல. கமத்தொழில் செய்பவர்கள். வயல் செய்தே குமர்களைக் கரைசேர்த்தவர்கள். மாமியார் மருமகனுக்கு மாறாட்டமோ எதுவோ என பயந்திருக்கிறார். நண்பனின் மனைவி மட்டும் கலா ரசிகனான அந்த ஓவியனை, எடை போட்டுவிட்டாள். ‘அதிகாலையில் வெளியே போகாதீர்கள். அறையின்மன்னலால் விடியலைப் பாருங்கள்’ என்றாள், விஷயத்தை விளக்கி. இப்போது B இன் ஊரில், மன்னலால் குனிந்தபடி விடியல் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான் பனை போன்ற உயரமான அந்த ஓவியன்.

இருட்டு முடிந்து வெளிச்சம் சிறிதுசிறிதாகப் பரவத் தொடங்கியது. அப்போது கிழக்கைச் சேர்ந்த, பெயர் சொல்லத்தக்க கவிஞன் ஒருவன் எழுதிய கவிதையின் வரிகள் Bற்கு நினைவுக்கு வந்தன.

‘.....மங்கல் நிலவும்
மாலைக் கருக்கலும்
விடியல் கலங்கலும்
எனது விருந்துகள்—’

அவர்தான் Bயைக் கதை எழுதுங்கள் என வற்புறுத்தியவர்: ‘நீரே ஒரு கதை எழுதும் ஐசே, வரும்’ என்பார்.

பொலிஸ் ஸ்டேசன் மணிக்கூடு ஆறுமணியைக் காட்டியது. ஸ்டேசன் பரபரப்படையத் தொடங்கியது. இரவு டியூட்டி முடிந்து நித்திரைக்கலக்கத் தோற்றத்துடன் பொலிஸ்காரர் வந்து கொண்டிருந்தனர். பரட்சுக்குச் சென்று இந்தச் சனியன் பிடித்த யூனி போம்களை கழைந்து விட்டு, சாறம் அணிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவசரம் அவர்களில் தெரிந்தது. வயலர்ஸ்காரிகளும் வந்து விட்டார்கள். இருவரில் ஒருத்தி அன்றலர்ந்த ரோஜா மாதிரி இருந்தாள். பிங்க் நிறம் அவள். அவளின் நிறத்தைப் பார்த்துத் தான் பெண்பிள்ளைகள் பிறந்தால் கொடுக்கும் ‘அன்பளிப்புச் செட்களை’ பிங்க் கலரில் வாங்கும் நடைமுறை வந்தது சரிதான் என Bற்கு தோன்றியது. ராஜேஸ்வரியின் முகவெட்டு இவளுடையதை விட எடுப்பானதுதான். ஆனால் இவளின் நிறம், அவன் கண்டதே யில்லை. மற்றவள் கறுப்பி. மெலிந்து காய்ந்த முருங்கைக்காய் போலிருந்தாள். பெரும்பாலும் மிகவும் அழகான பெண்கள், அழகற்றவர்களை தமது சினேகிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுப்பதை B அவதானித்திருக்கிறான். எதேட்சையாகவும் இப்படி நடைபெற்று விடுவதுண்டு. பிங்க் கலர்காரி ஒருநாளில் ஒருமுறையாவது, லொக் அப்பில் இருப்பவர்கள் பற்றி அனுதாப வார்த்தைகளை உதிர்ப்பாள். மற்றவர்கள் அவர்களைப்பார்ப்பதில்லை. அவளது உலகமே வேறு. அவளும் அவளது வேலையும்.

அந்த நெடிய தோற்றமுடைய சப்இன்ஸ்பெக்டர் வருகிறான். நேற்று இரவு வெகு நேரம்வரை யாரோ ஒரு பெண்ணுடன் டெலி

போனில் கதைத்துக்கொண்டிருந்தான். டெலி போன் அவர்களின் அறைக்கு முன்பாகவே இருந்தது. இரவின் நிசபகத்தில் டெலி போனின் மறுபக்கத்திலிருந்து அந்தப்பெண் குலுங்கிக்குலுங்கிச் சிரித்து, 'அனே அனே' எனக் கதைத்தது செளிவாகக் கேட்டது. அவன் யாரையாவது விசாரித்தகையோ ஸ்ரேசனில் ஏதாவது வேலை செய்ததையோ, B கண்டதேயில்லை. பொலிஸ் காரர் எல் லோருமே லொக் அப்பில் இருந்தவர்களை வெருட்டி இருக்கிறார்கள், அடித்துமிருக்கிறார்கள். ஆனால், இவனோ அறையிலிருந்தவர்களை சண்டிக்காண்டதேயில்லை. பெரிய இடத்துப்பையன் போலும், வேலைக்கு அரசியல் செல்வாக்கால் வந்திருப்பான். இந்தத் தீவு சுதந்திரமடைந்ததிலிருந்து பெரும்பாலும் ஆண்டு வரும், வளவுக் கார்ப் பரம்பரைகளின் வாரிசாகக் கூட இருக்கலாம். அவனது சிகப்பு நிறமும் அதைச் சொல்கிறது.

பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கே முன்பிருந்த தேநீர்க்கடையிலிருந்து ஹிந்திப் பாட்டுக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டது. கடைக்காரன் ரேடியோவைச் சத்தமாகத்தான் வைப்பான். எத்தனை வருடங்களாக B வித பாரதி கேட்கிறான். அவர்களின் நிகழ்ச்சிநிரல் மாறுவதேயில்லை. லொக் அப் தேநீர்க்கடையிலிருந்து நூறு மீற்றர் தூரத்திலேயே இருந்தது. சந்தடியாக இருக்கும் காலை மாலை நேரங்களில், பாட்டு மட்டுமே கேட்கும். பின், இரவு ஏழு மணிக்கு தொடங்கும் பாட்டு பதினொரு மணிவரை நீடிக்கும். பத்தரைக்கு நேயர்விருப்பம் B ஒரு மூலையிலிருந்து விவிதபாரதி முடியப்படுப்பான். இப்போது மணிச்சுட்டைப் பார்க்காமலேயே காலை 7.30 எனச் சொல்லி விடலாம். 'சங்கீத சரிதா' தொடங்கிவிட்டது. சாஸ்திரிய சங்கீத நிகழ்ச்சி. சங்கீதம் பற்றி புகழ்பெற்ற ஹிந்துஸ்தானி, கர்நாடக இசைவல்லுனர்கள் விளக்குவார்கள். மொழி தெரியாததால் விளங்காது. கடைசியில் விளக்கப்பட்ட, ராகத்தில் அமைந்த ஒரு சினிமாப் பாடலையும் போடுவார்கள். பெரும்பாலும் லதா மங்கேஸ்காரின் பாடலாகத்தான் இருக்கும். நௌஷாட் இசை அமைத்திருப்பார் வீட்டிலிருந்தால் கேட்க நன்றாக இருக்கும். வீதியின் சந்தடியில் இவ்வகை நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்கமுடியாது.

ஒரு ஜீப் ஸ்ரேசனின்முன் வந்து நின்றது யாராவது ஓர் அப்பாவித் தமிழனை, தீவிரவாதி எனக் குற்றஞ் சாட்டிக்கொண்டு வந்திருப்பார்கள். இல்லை, காக்கிச்சட்டை போட்ட ஒருவன் இறங்கினான். இங்கிருப்பவன் மாற்றலாகிப் போகிறான் என லொக் அப்பில் இருந்தவர்கள் கதைத்தது சரிதான். பின் ஆசனத்துலிருந்து, கால்சட்டை தரித்த குண்டான பெண் ஒருத்தியும், இரு குழந்தையாரும் இறங்கின. எத்தனை குட்கேசுகள். புதிதாக வந்துள்ளவன் எப்படி இருப்பான். இப்போது இருப்பவன் கிழமையில் நாளைக்கு நாட்கள், காலை உணவை வெட்டிவிடுவான். இவன் இரவு உணவையோ அல்லது பகல் உணவையோ, கிழமையில் சில நாட்களுக்கு வெட்டிவிடுவானோ. அவனைப் போல் காசு வாங்கிக் கொண்டு, ஆட்களை வெளியே போக அனுமதிப்பானோ. நேற்று இரண்டு பேரை இப்போது இருப்பவன் வெளியே விட்டிருக்கிறான். நேற்றே இருபதாயிரம் அவனுக்குச் சேர்ந்து விட்டது என

லொக்அப்பில் பேசிக்கொண்டார்கள்: B அங்கு வந்து சேர்ந்த அடுத்த நாள் காலையில் முன்பிருந்த ஆட்கள் விடுதலையான பின், இந்த இரண்டு மாதத்தில் பிடிபட்டவர்களே இப்போது லொக்அப்பிலிருப்பவர்கள். கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள் என B நினைத்த முன்பிருந்த இருவரின் முகங்கள், Bற்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தன. Bயும், அவன் பிடிபட்ட அன்று ரயில்வே ஸ்ரேசனில் பிடிபட்டவனுமே லொக்அப்பிலிருந்த காசு கட்டக்கூடியவர்கள் எல்லோரையும், இப்போதுள்ள இன்ஸ்பெக்டர் விட்டு விடுவான் என்ற நிலைமையே அங்கு நிலவியது. அவனுடன் பஸ்சில் பிரயாணம் செய்த அவனது நண்பர் A, தன்னைத் தேடிக்கண்டு பிடித்து, வருவார் என B எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். காணவில்லை. நல்லவேளை அவர் பிடிபடாமல் தப்பியது. பிள்ளை குட்டிக்காரர்வேறு. இங்கு அவன் இருக்கிறான் என்பதை தேடிக்கண்டு பிடிக்க, அதிக நாள் எடுக்கும்தான். B இன்னும் நம்பிக்கையை இழந்து விடவில்லை. புதிதாக வந்திருப்பவன் பத்தாயிரம் கேட்பானோ அல்லது இருபதாயிரம் கேட்பானோ. இவர்கள் எல்லோரும் தலைப்பட்டனத்தில் உள்ள தொடர்மாடிகளில், 'அப்பாட்மென்ற்கள்' வாங்கிவிடுவதென்னவோ திண்ணம்.

விறாந்தையிலிருந்த பெட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு பொலிஸ் காரன் ஒருவன் முன்னே சென்றான். இன்ஸ்பெக்டரின் மனைவி, பிள்ளைசொடர் அவன் பின்னே சென்றாள். பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்கு பின்னாலிருந்த குவார்ட்டிசிற்கு செல்கிறார்கள். இப்போது கடமையிலிருப்பவன் இரண்டுவாரங்களுக்கு முன்பே, தனது குடும்பத்தை அனுப்பிவிட்டான்.

இன்ஸ்பெக்டருக்கான அறை லொக்அப்பிற்கு நேரே இருந்தது. புதிதாக வந்தவன் பழையவனுக்கு நேர் இருந்தான். புதிதாக வந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கு, பழையவன் சிகரெட்டை நீட்டினான். தனது லைற்றராலேயே தன்னுடையதையும் பற்றவைத்து அவனுடையதையும் பற்றவைத்தான். பழையவன் புதிதாக வந்தவனிடம் சில நோட்டுப் புத்தகங்களைக் கொடுத்தான். புதியவன் ஒரு தாளில் ஏதோ எழுதினான். பொறுப்பேற்றல் கடிதம் என B யூகித்தான். பழையவன் அதனை பைலி வைத்தான். இருவரும் சிரித்துக் கதைத்தார்கள். சில பெயர்களைச் சொல்லி, எல்லோரையும் அறைக்குள் வரும்படி பழைய இன்ஸ்பெக்டர் அழைத்தான். ஸ்ரேசனிலிருந்த எல்லோரும் அறைக்குள் சென்றனர். சுறுத்த வயலர்ஸ்காரி மரம்போல் நின்றாள். பிங்க் நிறக்காரி நெழிந்து வளைந்து, சிரித்துச் சிரித்துக்கதைத்தபடி இருந்தாள். புதிதாக வந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கு இது பிடிக்கவில்லை என அவனது முகத்தோற்றத்திலிருந்து தெரிந்தது. எல்லோரையும் புதியவனுக்கு பழைய இன்ஸ்பெக்டர் அறிமுகம் செய்து வைத்தான். புதியவன் எழுந்து பொறுப்பதிக்காரியின் கதிரையில் அமர எல்லோரும் கைதட்டினர். கைதிகளுக்கு உணவு பரிமாறுபவன் ரீ கொண்டு வந்தான். ரேயில் கேக்குன்னுகளுமிருந்தன. 'தங்கியூசேர் தங்கியூசேர்' என எல்லோரும் பழைய இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்துக் கூறினர். அவன்தான் போகும்போது, ரீ பாட்டி வைத்தி

ருக்கிறான். கைதிகளின் வயிற்றில் அடித்த காசில் சிறிதளவைச் செலவழித்திருக்கிறான்.

இன்ஸ்பெக்டர்களும், பொலிஸ்காரர்களும் ஒரே வகையான கோப்பைகளிலேயே தேநீர் அருந்தியதை B அவதானித்தான். இவர்கள் அவனது எதிரிகளாக, கொடுமைக்காரர்கள். ஆனால் அவர்களின் இனத்தில் பல நல்ல குணம்சங்கள் இருப்பதை, முன்பே பலமுறை B அவதானித்திருக்கிறான். அவன் வேலை செய்யும் காரியாலயத்தில் எல்லோரும் தமிழர்களே. அங்கு அதிகாரிகளுக்கு பெரிய கிளாஸ்சரிலும் கிளார்க்கமாருக்கு சிறிய கிளாஸ்களிலும் தேநீர் கொடுக்கப்படுவது அவனுக்கு அருவருப்பையே தருவது வழக்கம். கண்ணின் நடத்தும் ஐயாவிடம் கூறிப்பார்த்தான். அவரோ சிரித்துச் சமாளிப்பார். இதற்காகப் போராடவே விரும்பினான். இன்கிரிமென்ட், லோன் என்பவைகருதி விட்டு விட்டான். இப்பொழுது தொடர்ந்திருக்கலாமோ என எண்ணினான்.

எல்லாம் முடிந்ததும் எல்லோரும் சேர்ந்து வெளியே வந்தார்கள். பழைய இன்ஸ்பெக்டரின் கையில் ஒரு சிறிய பயணப்பை மட்டுமே இருந்தது. தலைப்பட்டணத்துக்கான 9.30 ரெயினை எடுக்கப்போகிறான். ஜீப் புறப்பட்டது.

சார்ஜன்ரிடம் ஏதோ கூறிவிட்டு, புதிய இன்ஸ்பெக்டர் குவாட்டரிக்கு சென்றான். மதியம்வரை அவன் வரவில்லை.

பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு ஸ்டீசனைச் சுற்றிப் பார்வையிட்டான். வயலர்ஸ்காரிகள் இருந்த பக்கமாக அவன் சென்றான். “என்ன இங்கு எல்லாமே குப்பையாக இருக்கிறது. மேசைகள் எல்லாம் தூசு படிந்து கிடக்கிறது. முகப்பவுடர் அப்பினால் மட்டும் போதாது” என்றவன் அந்த பிங்நிற வயலர்ஸ்காரியைப் பார்த்தான் எரிச்சலுடன். “இவை ஒன்றும் எனக்குப் பிடிக்காது. எல்லாமே இங்கு மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டும் போலுள்ளது. காவலியிலேயே கூறி விட நினைத்தேன். அந்த மனிதன் இருக்கும் போது கூறுவது சரியல்ல என இருந்து விட்டேன்”. அந்த மனிதன் என்ற சொல்லை அழுத்திக் கூறினான். “நீங்கள் எல்லோருக்கும் சொல்லுங்கள். நான் எல்லாவற்றிலும் கறார் என்று. இந்த ரேடியோ ஏன் கத்துகிறது. முன்னே பொலிஸ் ஸ்டீசன், பக்கத்தில் விகாரை. அந்த ரேடியோ ஏன் இப்படி அலறுகிறது. அந்தக் கடைக்காரனிடம் சொல்லுங்கள் ரேடியோவை அளவுடன் வைக்கும் படி.”

எவ்வளவு லொக் அப்பின்முன்பாக வந்தவன் முக்கைப்பொத்திக் கொண்டான். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் B அந்த லொக் அப்ப அறையில் அடைக்கப்பட்ட அந்தக் கணத்தில் அடைந்த அருவருப்புணர்வையே இப்போது அந்த இன்ஸ்பெக்டரும் அடைந்திருக்கிறான். Bற்கு துர்நாற்றம் சலந்த மனிதநெடி பழக்கமாகி விட்டது. இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்க்க அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

“எல்லாமே கொட்டியாதானே” என்றான் இன்ஸ்பெக்டர்.

யாரும் பதில் கூறவில்லை. ஸ்ரேசனிலிருந்தவர்கள், அவனுக்கு பயப்படுவது நன்கு தெரிந்தது. பொலிஸ்காரன் ஒருவனை இன்ஸ்பெக்டர் வரச்சென்னான். வந்தவனிடம் நான்கு கட்டி சன்லைற் சவர்க்காரம் வாங்கி வரச்சொல்லி ஒரு ஐயபது ரூபாயை அவனிடம் கொடுத்தான். “நாளை காலையில் இவர்களை குளத்துக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும். நானும் வருவேன். இப்படி இவர்களை வைத்திருக்கிறீர்களே. இவர்களது உடைகளையும் கழுவ வைக்கவேண்டும். மாற்றுடைகள் தான்” எனக்கூறியவன் சற்றுத் தாமதித்தான்.

“இதில் பலர் பஸ்சில் வந்தவர்கள். பயணப்பையுடன் தான் வந்திருக்கிறார்கள். மாற்றுடை இருக்கும் சேர்” என்றான், சவர்க்காரம் வாங்க ஐயபது ரூபாய் பெற்ற பொலிஸ்காரன்.

“அப்படியாயின் நல்லது. எல்லாவற்றையும் அரேஞ்சு பண்ணி வையுங்கள். ஆறு மணிக்கு வருவேன். யாருக்காவது மாற்றுடை இல்லாவிட்டால், மேலதிகமாக உள்ளவர்களிடமிருந்து எடுத்துக் கொடுங்கள்”

கைதிகள் ஐந்து மணிக்கு எழுப்பப்பட்டு, காலைக்கடன் களுக்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். ஆறு மணிக்கு இன்ஸ்பெக்டர் வந்தான். பயணப்பைகள் இருந்த அறைக்கு எல்லோரையும் அழைத்துச்சென்று மாற்றுடை எடுக்க விட்டார்கள்.

சொன்னதைப்போல் இன்ஸ்பெக்டர் குளத்தங்கரைக்கு வர வில்லை. பொலிஸ்காரர் அழைத்துச் சென்றனர். சோப் உடைகளில் நான்கு முறை போட்டும், உடையிலிருந்த அழுக்கு முழுவதும் போகவில்லை. மண்நிறமாக வந்துகொண்டேயிருந்தது. 12 பரும் நான்கு சவர்க்காரக் கட்டிகளை முழுமையாக முடித்திருந்தனர்.

குளிப்பு முடிந்து தேநீர்கடையடியால் வந்தார்கள். விவித பாரதியில் பழைய ஹிந்திப் பாடல் நிகழ்ச்சி போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆதிநாராயணரால் இசையமைப்பில் வதா மங்கேஸ்கார் உருகிப் பாடிக்கொண்டிருந்தார் பழைய நடிகை அஞ்சலிதேவியின் கணவரால். சாதாரணதொனியில் பாட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது ஆனி பகலில் பாட்டு கேட்காது. சிலவேளை சந்தடியற்ற இரவு நேரங்களில் கேட்குமோ என்னவோ. ‘இரவு வருமதானே பார்க்கலாம்’ என B எண்ணிக்கொண்டான்.

தோய்த்த உடைகளை கொடியில் போட்டுவிட்டு உள்ளே சென்றார்கள். லொக்சுப் கழுவப்பட்டிருந்தது. ஸ்ரேசன் தள பாடங்கள் துடைக்கப்பட்டு புதுமெருகுடனிருந்தன. அறையில் கிருமிநாசினியின் நெடி மூக்கைத் துளைத்தது. யாரும் கதைக்காமல் வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். இன்று பிங்க்நிறக்காரி அளவாக பவுடர் இட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

லொக்கப்பின் மூலையில் புதிய பிளாஸ்டிக்வாளி ஒன்றில் தண்ணீர் வைக்கப்பட்டிருந்தது. மூடியின் மேல் ஒரு தம்ளர்.

இடியப்பமும் பால்சொதியும் வந்தன. “இந்தமாற்றம் எனக்கு பயத்தை தருகிறது” என்றான் B. மற்றவர்கள் எதுவும் கூறவில்லை.

B வந்து இரண்டு மாதமாகிவிட்டன. பூர்வாங்க விசாரணை கூட நடைபெறவில்லை. யாராவது பணத்துடன் வருகிறார்களா என எதிர்பார்த்தபடி காத்திருந்தான் பழைய இன்ஸ்பெக்டர். இவன் என்ன செய்யப் போகிறான். கேள்விக்குறியாக இருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் லொக்அப் பக்கமாக வந்தான். “நாளை விசாரணைகளை ஆரம்பிக்கப்போகிறேன். நான் கறாரான ஆள். ஒழுங்காக நடந்துகொள்ளுங்கள்.” அங்கிருந்து அகன்றான்.

ஏன் இப்படி கறார் கறார் என்கிறான். யாருக்கும் புரியவில்லை. பிற்பகல் மூன்றுமணிக்கு, அந்த இரண்டு மாதத்தில் முதன்முறையாக பால்தேநீர் அருந்தினான். இன்ஸ்பெக்டர் வந்து மேசையிலமர்ந்தான். இரவு ஏழுமணிக்குத்தான் நான்காலியிலிருந்து எழுந்தான். பழைய இன்ஸ்பெக்டர் பைல்கள் எதையுமே ஒழுங்காக வைக்கவில்லை என அடிக்கடி புதிய இன்ஸ்பெக்டர் கூறியபடி இருந்தான்.

ஒரு பட்டியலைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, லொக்அப் பக்கமாக இன்ஸ்பெக்டர் வந்தான். லொக்கப்பில் விளக்கு இல்லை. பக்கத்தில் நின்ற பொலிஸ்காரனிடம் “ஏன் இந்த அறையில் விளக்கு எரியவில்லை” எனக் கேட்டான்.

“கோவ்டர் பழுதாகிவிட்டது”

“ஏன் திருத்தவில்லை. நாளை திருத்திப்போடுங்கள்”

“இனி இரவிரவாக லைற் எரியப்போகிறது. நித்திரையும் வராது பாவிகள்” என B தனக்குள் பொருமிக்கொண்டான்.

“நான் கறார்காரன். எனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. முன்பு போல் இங்கு விஷயங்கள் நடக்க விடமாட்டேன்” இன்று கறார் என்ற சொல்லை எத்தனை தரம் இவன் உச்சரித்துவிட்டான். லைற் அடித்து லொக்அப்பிலிருந்தவர்களின் முகங்களை கூர்ந்து பார்த்தான். மூன்று பற்றறிரோச். கண்கள் கூசின. யாராவது ஊரில் தற்செயலாகத் தனது முகத்தில் லைற் அடித்துவிட்டால், சாறத்தை வரிந்துகட்டிக் கொண்டு சண்டைக்கு போவான் B. இப்போது பேசாமல் நின்றான்; மாலை உணவை சாப்பாடு பரிமாறுபவன் கொண்டுவந்தான். “இவர் சளுடன் ஒரு சிலவேலைகள் இருக்கின்றன, சற்றுப் பொறு” என்றான் இன்ஸ்பெக்டர்.

எல்லோரையும் கீழே இருக்கச்சொன்னான். பட்டியலில் இருந்த பெயர்களை ஒவ்வொன்றாக, தான் வாசிக்கும்போது அவரவர்களை எழுந்து நிற்கச்சொன்னான். எழுந்து நின்றவர்

களின் முகங்களில் லைற் அடித்து நன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டனர். முன்னைய இன்ஸ்பெக்டர் காசு வாங்கிக்கொண்டு விடுவாதிருந்தவர்களின் பெயர்கள், விடுபட்டிருந்தன. இன்ஸ்பெக்டர் குவாட்டசை நோக்கிப் போனான். லொக் அப்பீலி ருந்தவர்களுக்கு பாணும் பருப்புக்கறியும் வந்தது உண்மையிலேயே 'அவர்கள்' நன்றாகத்தான் பருப்புக்கறி சமைப்பார்கள்.

நேற்றும் இன்றும் ரெலிபோன் பேச அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் வரவில்லை. எந்தக்காரியாலயத்திலும் புதிப அதிகாரி வரும் போது, (அவன் வேலையைப்பாரம் எடுப்பதற்கு முன்பாகவே) அவனைப் பற்றிய குணாம்சங்களை அவனுக்குகீழ் உள்ளவர்கள் எப்படியோ அறிந்துகொண்டு விடுவார்களா. இங்கும் அதுதான் நடந்திருக்கிறது. முன்பிருந்த இன்ஸ்பெக்டரின் போக்கிற்கு ஏற்ப நடந்துகொண்டவர்கள், ஒரேநாளில் போக்கை மாற்றி புதிபவனுக்கு திருப்திதரும் வகைக்கு வந்துவிட்டார்கள். என்றாலும் கள்ளமரவியாபாரமும், நெல் ஆலை முதலாளியின் ஆதிக்கத்திலும் இருக்கும் இந்தக் காட்டுப்பகுதியில், எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்த இன்ஸ்பெக்டர் கறாரானவனாக இருப்பான். பெருவிரவில் அவனை இங்குள்ளவர்கள் மாற்றிவிடுவார்கள். A இப்போது இங்கு வந்தும் பிரயோசனமில்லை. மாறாக அவரையும் பிடித்து உள்ளே போட்டு விடுவான் இவன் எப்போது லஞ்சம் வாங்குபவனாக மாறுவான். B இன் சிந்தனை தறிகெட்டு ஓடியது.

B பிடிபட்ட பாலத்தடியைச் சேர்ந்த ஒருவனை, பெயர் சொல்லி ஒரு பொலிஸ்காரன் அழைத்தான். அவனைத்தன்பின்னேவரச்சொன்னான். விசாரணையை தாமதமின்றி தொடங்கி விட்டான் புதிய இன்ஸ்பெக்டர்.

காலையில் போனவன் மூன்றுமணிக்குத்தான் வந்தான். அவனால் சரியாக நடக்க முடியவில்லை. கெந்தியபடிவந்தான். நிலத்தில் விழுந்து படுத்தான். யாருடனும் பேசவில்லை. குழறிக்குழறி அழுதான். அவனுக்கு பலசிக்கல்கள். அவனது அண்ணன், அந்தப் பொலிஸ் ஸ்டேசனில்தான் ரிசைவ் பொலிஸாக வேலைசெய்தவன். ஒரேயொருதமிழன். மற்றைய பொலிஸ்காரர்களும் அவனுடன் பழகி இருக்கிறார்கள். அவனும் அவர்களில் உண்மையான அன்புள்ளவன்போல, நன்றாக நடத்திிருக்கிறான். ஆனால் உள்ளே, கனல் இருந்திருக்கிறது. இந்தப்பாலத்தை அண்டிய பகுதி தமிழருக்குரியதாகவே இருந்தது. இதில் பெரும்பகுதியை சிங்களவர்கள் அபகரித்திருக்கிறார்கள் அதனால் வந்த கனல் அது. ஒந்தான் பொலிஸ் ஸ்டேசனிலிருந்து நாளுக்கு துப்பாக்கிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். அடுத்தநாள் பாலத்துக்கு காவல் நின்ற ஏழு பொலிஸ்காரர்களை சுட்டுவிட்டான். சரியான வேலைதான். பொலிஸ்காரரின் தம்பியைப் பிடித்திருக்கிறார்கள். B இங்குவந்த இரண்டாம்நாள் வந்தவன் அவன். விடவேமாட்டார்கள். முந்திய இன்ஸ்பெக்டரிடம் அவனது விடுதலைக்காக, இருபதாயிரம்வரை, பேரம் பேசப்பட்டது. எதுவும் நடைபெறவில்லை அழுது ஓய்ந்தது, தனக்கு முடியும்துவிட்டது எனக்கூறிக் கொண்டேயிருந்தான்.

B யும் பாலத்தில் பொலிஸ்காரர்கள் சுடப்பட்ட மறுநாள், அந்தவழியால் பஸ்சில் வந்ததாலேயே பிடிப்பட்டான். பழைய இன்ஸ்பெக்டர் இருக்கும்வரை, A அவனைக் காசுகொடுத்து மீட்டு விடுவார் என்ற நம்பிக்கையிருக்கலாம் B. புதியவன் என்ன செய்வானோ?

மற்றவர்களின் விசாரணைகள் துரிதகதியில் நடந்தது, பொலிஸ்காரரின் தம்பியின் விசாரணை நடந்த ஏழாம்நாள். B அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

விசாரணை மண்டபம் வெகு விலாசமானதாக இருந்தது. தீவிர வாதம் சம்பந்தமான பல தகவல்கள் அட்டவணைகளாக்கப்பட்டு, சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவர்கள் இந்தவிஷயத்தில், எவ்வளவு தீவிரமாகச் செயல்படுகிறார்கள் என்பதை அது காட்டியது. மண்டபத்தின்வாசலில் ஒரு பொலிஸ்காரன் நின்றான். வேறு இருவர் இன்ஸ்பெக்டர் இருந்த கதிரைக்குப்பக்கத்தில் நின்றிருந்தனர்.

நேராகவே விஷயத்திற்கு வந்தான் இன்ஸ்பெக்டர்.

“பொலிஸ்காரரைச் சுட்டது நீதானே?”

“இல்லை நான் அன்று வேறொரு இடத்திலிருந்தேன். அதை என்னால் நிரூபிக்க முடியும்”. நிரூபிக்கமுடியும் என்ற சொல்லை அழுத்திக் கூறினான் B.

“நிரூபிக்கமுடியும்—நிரூபிக்கமுடியும்” என ஒரு பொலிஸ்காரன் கோபத்துடன் கூறி சீமேந்தால் நிரப்பப்பட்ட பிளாஸ்டிக் பைப்பால் அடித்தான். B இன் முதுகில் செம்மையான அடிகள் விழுந்தன. அவன் பலமாகக் கத்தவில்லை. ஒரு முகச்சுழிப்புடன் அடிகளை வாங்கிக்கொண்டான்.

இது இன்ஸ்பெக்டரை கோபமுறச் செய்தது ஆயினும், அவன் விசாரணையைத் தொடர்ந்தான்.

“சரி நீ கடவில்லை என்பது உண்மையாகக்கூட இருக்கலாம்” என்றான் இன்ஸ்பெக்டர். “தன்னை நம்புகிறார்கள் விட்டுவிடுவார்கள்” என்று எண்ணிய Bற்கு, அடுத்த கேள்வி இவன் விசாரணையை லேசில் முடிக்கமாட்டான் என்ற உண்மையை உணரவைத்தது. தூண்டலில் இரையைவைத்து கடலில் எறிவது போல், “உனது ஊரில் தீவிரவாதிகள் யாரும் இல்லையா?” எனக்கேட்டான்.

“இல்லை” என்றான் B.

“இவன் பொய் சொல்கிறான், இரண்டுகொடு”

மேலும் ஏழெட்டு அடிகள் முதுகில் விழுந்தன. பொலிஸ்காரர்கள் பொதுவாகவே கணக்கில் வீக் போலும்.

B சொல்பவைகளை ஒரு பொலிஸ்காரன் எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

நிலத்தில் அமர்ந்துகொள்ளுமாறு ஒரு பொலிஸ்காரன் கூறினான், கேள்விகள் தொடர்ந்தன.

“உனது பெயர் என்ன” Bக்கு சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. சற்றுமுன் Bயின் பெயரை இன்ஸ்பெக்டர் கூறினானே.

தனது பெயரை B கூறினான்.
“வேறு பெயர்கள் ஏதாவது உண்டா?”

“இல்லை”

B வழக்கைத் தலையன் ஆகையால் அவனை ‘பெல்முடி’ என ஊரில் அழைப்பார்கள்.

B இன் விலாசத்தைக் கேட்டான் இன்ஸ்பெக்டர்.

தனது விலாசத்தை B கூறினான். மீண்டும் பழைய கேள்விக்கே இன்ஸ்பெக்டர் வந்தான்.

“பொலிஸ்காரரைச் சுட்டது நீ தானே” B ஒன்றும் கூறாமல் மௌனமாக இருந்தான். “இவனைக்கொண்டுபோய் அடை. நாளை ரெலிக் கொப்பர் ரெயினிங் கொடுப்போம். அடுத்த நம்பர்காரனை அழைத்துவா” லொக் அப்பிலிருந்தவர்களின் பெயர்ப்பட்டியலை பொலிஸ்காரனிடம் கொடுத்தான் இன்ஸ்பெக்டர்.

“தீவிரவாதிகளைத்தெரியுமென்றாவது ஒப்புக் கொண்டு விட்டாயா?” என லொக் அப்பிலிருந்தவர்கள் கேட்டார்கள்.

“இல்லை” என B கூறினான்.

“ஒப்புக்கொண்டுவிடு. எப்படியும் ஒப்புக்கொள்ள வைத்து விடுவான். நீ கோட்டுக்கு செல்லக்கூடிய சூழ்நிலையொன்று தற்செய்வாக வருமானால், உன்னைக்காரணமின்றி அடைத்து வைத்ததற்கு அவன் பதில் சொல்ல வேண்டிவரும். அதனால் கேள்விக்கு பதில் எடுக்காமல் விடமாட்டான். உரித்தெடுத்துவிடுவான்”

அடுத்தநாள் மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட உடனேயே, அவனது இருபெருவிரல்களையும் இணைத்து துணியால் கட்டினார்கள். ஒரு பலமான கயிற்றில், அறையின் சிலிங்கிலிருந்த கொக்கியில் அவன் தொங்கவிடப்பட்டான். இரண்டு பெருவிரல்கள் மட்டுமே அவனது முழுப்பாரத்தையும் தாங்கியது. B இன் நரம்புகள் ஒன்றாக ஒடுங்கி, மேலாக இழுக்கப்பட்டு தாங்கமுடியாத வலி Bற்கு ஏற்பட்டது. உடம்பில் உஷ்ணம் பரவியது “அம்மா, அம்மா” என ஒலமிட்டான். பொலிஸ் ஸ்ரேசனெங்கும் அது எதிரொலித்தது. அவனது பிஷ்டப்பகுதியில் பொல்லால் அடித்தார்கள். பின் அடிப்பதை நிறுத்தி, “நீ தீவிரவாதிதானே - தீவிரவாதிதானே” எனக் கேட்பதும், பின் அடிப்பதுமாக இருந்தான் பொலிஸ்காரன். அரைமணி நேரம் இது நடந்தது. பொலிஸ்காரர்களும் களைப்படைந்திருந்தது தெரிந்தது. தாக்குபவன் கூட உணர்ச்சிவேகத்துடன் தாக்கும்பாது களைப்படைந்து போவதை B அவதானித்தான். “நானை நீ உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால், விரல்களில் துணி சுற்றாமலேயே தண்டனை தொடரும்” என்றான் இன்ஸ்பெக்டர்.

அடுத்த நாள் அவனை விசாரணைக்கு கொண்டு வந்தபோது, பொலிஸ்காரர் விரல்களில் துணி சுற்றாமலேயே, கயிற்றைக்கட்ட பொலிஸார் முனைந்தனர்.

B தனக்கு ஊரிலுள்ள தீவிரவாதிகளை தெரியும், ஆனால், தான் எதிலும் ஈடுபடுவதில்லை என்றான்.

‘சம்பளத்தில் அவர்களுக்கு பங்கு கொடுக்கிறாய்தானே?’

ஆம் என்றான் B. அவர்களின் போக்கிலேயே போய்விட B முடிவு செய்தான். இரண்டு மாதச்சிறைவாழ்வில், விரக்தியின் எல்லைக்கே வந்துவிட்டான் B.

“நாங்கள் கேட்டபோதே சொல்லியிருக்கலாம். வீணாக அடிபட்டாய். நந்தன், எல்லாவற்றையும் தொகுத்து எழுது. இவனது வீட்டுக்குப்போகும் வழியை, இவனைக்கேட்டு வரைபடமாக வரையுங்கள். நாளைபோட்டோகிராபரை வரச்சொல்லுங்கள். இவர்கள் எல்லோரையும் படம் எடுக்கவேண்டும். எல்லோருடைய கையடையாளங்களையும் எடுங்கள். எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காகச் செய்யுங்கள். ஒவ்வொருநாளும் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது. தெரியுந்தானே, நான் கறாரானவன்”

அடுத்தநாள் வந்த போட்டோகிராபர் அவர்கள் எல்லோரையும் படம் எடுத்தான். யந்திரமாகச் செயல்பட்டான். ஒவ்வொருவரையும் மூன்று படங்கள் எடுத்தான். நேரான போஸில் ஒன்றும், இரண்டு கன்னப்பாட்டாகவும் எடுக்கப்பட்டன. துப்பாக்கிகளை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிய பொலிஸ்காரனின் தம்பியை, அவர்கள் இவையெல்லாம் நடைபெறும்போது மண்டபத்துக்கு கொண்டுவரவில்லை. அவனது பைல் மூடப்பட்டுவிட்டதோ. அதை நினைக்க Bற்கு நெஞ்சு அடைத்தது. மற்றவர்க்கு எவ்வளவு விரைவாக பைல் தயாரிக்க முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவாக பைல்கள் தயாரிக்கப்பட்டுவிட்டன.

ஒவ்வொருவராக தனக்குமுன்னே வந்து அமருமாறு இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னான். அவர்களது வாய்முறைப்பாடுகளை ஒரு சார்ஜன் வாசித்துக் காட்டினான். ஒருவனது அறிக்கை முடிவடைந்தவுடன் “சரிதானே” என்பான். பொய்யான வாய்முறைப்பாடுகள், அடி உதை கொடுத்து எடுத்தவை. இதில் சரி என்ன பிழை என்ன. பிழையாக இருக்கிறது எனக்கூறினால், மேலும் அடிவிழுவதுதான் மிச்சம். எதாவது கூறினால் கூட, அறிக்கையை மற்றறிவிடத்தான் போகிறார்களா? செத்தவர்கள்போல் ஆகிவிட்ட இவர்கள் எதுவும் பேசாமல் இருந்தனர். இருண்டுபஞ்சடைந்த கண்களையும், தாடி மீசைகளுடன் கூடிய விகாரமான முகங்களுடனும் இருந்த அவர்கள், வாய்முறைப்பாட்டில் கையெழுத்துவைத்துவிட்டு எழுந்தனர். பொலிஸ்காரனின் தம்பிக்கு பைல் இருக்கவில்லை. B அந்த வந்த நாளுக்கு அடுத்த நாள் காலை, காணாமல் போன அந்த இருவரின் நிலை இவனுக்கும் வரப்போகிறதோ என்னவோ.

B லொக் அப்பை அடைந்தபின், பொலிஸ்காரனின் தம்பியின் கண்களைச் சந்திப்பதிலிருந்து தவிர்த்தே வந்தான்.

B கம்பியைப் பிடித்தபடி நின்றான். வேடன் விரித்த வலையில் சிக்கிய புறாக்கள் செய்ததுபோல் இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து லொக்அப்பை உடைத்து வெளியேற முடியாதா? சூடுவாங்கிச் சாக வேண்டியதுதான். இவர்களின்போக்கில் போய் விடுதலையாக வேண்டும். அப்போது, புகழ்பெற்ற அந்தக் கவிஞரின் தமிழ்க்கவிதையொன்றை, மொழிபெயர்ப்புச் செய்த ஞாபகம் Bற்கு வந்தது. சிரமப்பட்டே அதனை மொழிபெயர்த்ததால், அந்த ஆங்கிலவரிகள் அவளது நினைவை விட்டு அகலவில்லை.

Many year's of suppression
Have so bowed your head.
You are unable to raise it,
Just take a look.
The grass which is crushed -
as you tread,
Becomes erect and stiff,
Before you take four steps;
'Ariathai' controlled an elephant,
Who is she?
Your great grandmother.
That cat-eyed stranger the intruder-
-was chased away by a man,
Who is he?
Your great grandfather.
Oh Tamil!
It's the same courage you want,
Smack open your own cage,
And come out.

கவிதையில் வருவதுபோல் B சிறையை உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வவ்ண்டாம். ஏதோவகையில் வெளியே வந்தால் போராட்டத்துக்கு ஆதரவானவனாக இருப்பானா அல்லது நடந்த கொடுமைகளை எல்லாம் மறந்துவிட்டு உத்தியோகம், பதவி உயர்வு, இன்கிரிமென்ட் எனப்போய்விடுவானா?

வழமையாக, சனிக்கிழமை மாலைகளில் தேநீர்க்கடைக்காரன் ஹிந்திநேயர் விருப்பத்துக்குப் பதிலாக, இந்திய வானொலி ஒலிபரப்பும் சாஸ்திரிய இசை நிகழ்ச்சியைத்தான் வைப்பான். இன்று ஷனாய் வாத்தியம் ஒலிக்கிறது. அந்த வித்துவான் யமன் ராகத்தை எவ்வளவு விஸ்தாரமாக வாசிக்கிறான். சோக இசைக்கு சனாய்தான். கம்பீரத்துக்கு எங்கள் நா தஸ்வரம். சனாய் வாசிப்பின் தரத்தைப் பார்க்கையில் பிஸ்மில்லாக்கானின் பழைய ஒலிப்பதிவு நாடாவைத்தான் இன்று வைத்திருக்கிறார்கள் போலிருந்தது. இந்தச் சிறையில் வாடும் தங்களுக்குக் காகவே, இந்த சோக இசை ஒலிக்கிறது போலிருந்தது Bற்கு.

எல்லாக்கவலைகளையும் மறந்து ஷனாய் இசையில் மயங்கி, கச்சேரி முடிவடைவதற்கு முன்பாகவே B துயிலில் ஆழ்ந்து விட்டான். □□

அழியா ஞாபகங்களோடு புதிய கனவும்

அன்றுதான் அந்தச்சந்திக்கு வந்தான். பலகாலமாக அங்கு போவதற்கு நினைத்திருந்தான். முன்பு நினைத்தபொழுதெல்லாம் அந்தச் சந்திக்குப் போவான். இப்போது இவ்வளவு யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பொதுவாக அம்மா அவனை வெளியே போக விடுவதில்லை. இன்று கோயிலைச் சாட்டிவிட்டு வெளியேறியிருந்தான்.

எப்படித்தான் அவனது முந்தைய செயல்பாடுகள் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததோ தெரியவில்லை; அவனைத் தேடி வந்துவிட்டார்கள்.

இப்போதெல்லாம் 'அவர்கள்' மிகவும் 'டிப்ளமேட்'டாக நடந்து கொள்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் இப்படியான ஒரு 'கேஸ்' என்றால், எவ்வளவு தான்தோன்றித்தனமாக நடந்துகொள்வார்கள். தூஷண வார்த்தைகளைக் கூறியபடி வகுப்பறைக்குள் வந்துவிடுவார்கள். நரிவேலை செய்யத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள் இப்போதுதான் உண்மையான ஆபத்து எமக்கு வந்திருக்கிறது. அதிரிடமிருந்து அலனுக்கு அழைப்பு வந்தது. காரியாலயத்துக்கு வரும்படி. நேற்று 'டிப்பாச்சு'ருக்கு கையெழுத்து வைக்காமல் போயிருந்தான். இப்போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. 'அதுதான் கூப்பிட்டு இருக்கிறார்' என எண்ணினான். பொதுவாக அநேகர் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் காரியங்களை ஒழுங்காகச் செய்கிறார்கள். அந்நிபரால் கைவிலங்கிடப்பட்டுள்ள இந்த வாழ்விலும், கர்மவீரர்கள்போல் நடந்து கொள்கிறார்கள். அவனால் எதையுமே சரிவரச்செய்ய முடியவில்லை. வீட்டுக்குப் போகும்போது கையெழுத்து இட்டுச் செல்லுதல் போன்ற விஷயங்களில், அவன் என்றுமே முன்பெல்லாம் பிழை விட்டதில்லை. அதிபர் இன்று திட்டப் போகிறார்.

'டிப்பாச்சு'ருக்கான கையொப்பம் போடாமல் போனால் அரைநாள் வீடு போட தனக்கு அதிகாரம் உண்டு என்பார். நேற்றுக் கடைசிப் பாடத்தின்போது, அவனை ஏழாம் வகுப்பிற்கு வந்து சந்தித்தவர்தான். சிறிது நேரம் வகுப்பின் கடைசி வரிசையில், ஒரு நாற்காலியைப் போட்டுக் கொண்டிருந்து, அவனது படிப்பித்தல் பற்றிக் குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அண்மையில் அவருக்கு, ஆசிரிய தொலைக்கல்விக்கான பகுதிநேர போதனா சிரியர் வேலையும் கிடைத்திருக்கிறது. வாயை முடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அவனது தொலைக்கல்வி நெறியை முடிக்க, அவரது அனுசரணையும் தேவையாக வேறு இருக்கிறது. பேசுவதைப் பேசும். அரைநாள் வீடு போடவே மாட்டார். அதிகாரம் உண்டு

என்ற சொல்லை அவர் கூறும் ஒவ்வொரு தடவையும், அவருக்கு அதில் ஒரு 'கிக்' ஏற்படுகிறதோ என்னவோ, பாடசாலையில் ஒரு நாளைக்குப் பத்துத்தரம் அந்தச் சொல்லைச் சொல்வார்.

அதிபரின் அறைக்குள் நுழைந்தவனுக்கு, அங்கு 'அவர்கள்' அமர்ந்திருந்ததைக் காண பயம் ஏற்பட்டது. முதுகுத்தண்டிற்குள் ஏதோ ஒன்று குளிர்போல் ஓடி, அதனால் தோள் பட்டைகள் சிரித்துக் கொண்டன. அவனது குடிகார அப்போது உயிருடனிருந்த போது, தினமும் அடிப்பார். அப்போதிருந்தே இவ்வகையான உணர்வு, அவனுக்கு பயம் ஏற்பட, உடன் உண்டாகிறது. ஆங்கில 'ரகுலா'ப் படங்களின் வரும் 'கிறிஸ்ட்-லீ' என்ற நடிகன், தான் ரகுலாவாக மாறுவதற்கு சற்றுமுன் ஒரு சிரிப்புச் சிரிப்பான். அதே போல் அவர்களில் ஒருவன் சிரித்த சிரிப்பு இருந்தது. வியர்த்து விட்டது அவனுக்கு. உடம்பின் உஷ்ணமெல்லாம் குறைந்து, உறை நிலைக்கு வந்துவிட்டான். அவர்கள் அவனை எதுவுமே கேட்கவில்லை, அதிபரிடம் விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். அதிபர் எதுவுமே கதைக்காமல் இருந்தார். அதிபரிடம் சிரித்துத்தான் கதைத்தார்கள். அதிபரின் முகத்தில் ஈ ஆடவில்லை. போராளிகளுடன் நேரடியாகச் சம்பந்தப்படாதவர்களிடம், தாமக்குப் பிரச்சினை எதுவுமே இல்லை என்பது போல் நடக்கிறார்கள்; அதிபருக்குக் கைகுலுக்கிவிட்டுச் செல்கிறார்கள்.

பாடசாலையின் ஒரு பகுதி இராணுவ முகாம். பாடசாலை முடிந்த பின்பு வரச்சொல்லிவிட்டுச் சென்றார்கள். அவனது மனம் அலை பாய்ந்தது.

'நொறுக்கப் போகிறார்கள்'

அவனது கதைகளை, கவிதைகளை அலசி ஆராய்ந்தார்கள். அவன் எழுதிய சஞ்சிகைகள் எல்லாம், விசாரணை மண்டபத்திலிருந்த மேசை மேல் கிடந்தன. இந்தச் சஞ்சிகையொன்றில், அவன் எழுதிய கதைக்குக் கிடைத்த பரிசுபற்றியும் விசாரித்தார்கள். பரிசு கிடைத்தது உண்மைதான். ஆனால் இடையில் பத்திரிகையே நின்றதுவிட்டதால் பரிசுக்கான தொகை கிடைக்கவில்லை என்றான். விசாரணையின்போது இரும்புக் கம்பியால் அடிவாங்கினான். வெளியே வந்தபோது, தான் குறிவைக்கப்பட்டு விட்டது அவனுக்குத் தெரிந்தது. நடந்தவற்றை அம்மாவுக்கோ தங்கைக்கோ கூறிவிடக் கூடாது. வாயைத் திறக்க வேண்டாமென்று, ரேவதிரீச்சரிடம் சொன்னான்.

சந்தி 'பண்டி'ற்குள் இருக்கிறது. சந்திபில் அவனுக்கு எந்த வித வேலைகளும் இல்லை. நடைப்பிணமாக வாழும் அவனது இனத்தவர் எவருக்குமே. விஷேடமான வேலைகள் எதுவுமில்லை. தூரத்துக் கோயில்களுக்கே மக்கள் போவதில்லை. எவ்வளவு குறுகிய வட்டமாகி விட்டது வாழ்க்கை. பகீரென்றடி அவனுக்கு. இப்போது தான் அதனை முதன் முதலாக உணர்ந்துகொண்டது போலிருந்தது. ரோட்டில் பலமாகக் கத்தித் தலைதெறிக்க ஓடவேண்டும்

போல் இருந்தது. இங்குள்ளோர் எல்லோருக்குமே கடைக்குப் போவது, பாடசாலைக்குப் போவது, பின்னேரங்களில் நீண்ட, குழைகத்தும் கம்பியால் யாருமற்ற வீட்டுத்தோட்டங்களில் நிலத்தில் விழுந்துகிடக்கும் பழுத்த பலா இலைகளைக் குத்துவது, அப்படியே வெலிக் கதியால்களில் குழை ஓடிப்பது என காலம் போய்க்கொண்டுதானிருக்கிறது. செக்குமாட்டுச் சீவியம்தான். அவனால் அப்படி இருக்க முடியாமல் இருக்கிறது. அடங்கி உறைந்து போய் வீட்டுக்குள் இருக்க முடியவில்லை. 'நீ மட்டும் தான் நூதன மானவனாக இருக்கிறாய், என்ன இலக்கியமோ, என்ன மாயமோ உன்னை ஒரு நாளைக்கே இழந்துவிடத்தான் போகிறன்'. அம்மா, அவன் தூரத்துக் கோவிலொன்றுக்குப் போகப் போகிறேன் எனக் கூறியபோது வெடித்தார். இலக்கியக் கூட்டங்கள் கோயில்களில் நடைபெறுவதில்லை என அவளுக்குத் தெரியாதா என்ன.

அந்தச் சந்தி என்ன மற்றச் சந்திகளிலிருந்து வேறுபட்டதா? எல்லாச் சந்திகளும் ஒன்றுதான். அடையாள அட்டையுடன் அப்பொலி மக்கள். அவர்களை நாம் ஆட்சி செய்கிறோம் என்ற திமிரில் செயல்படும் இராணுவத்தினர். கிழக்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த கவிஞன் ஒருவன் இயற்றிய கவிதையில் கூறிய 'கீழிறக்கச் சுழிப்பில் வரவழைத்த கடுசடுப்பு' என்ற உணர்வு இப்போதெல்லாம், ஒருவித நக்கல்சிரிப்பாக மாறி இருக்கிறது. அவனுக்கு இதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், தெருக்களில் நாம் படும் அவமானங்களைக் காணும் போதெல்லாம் கண்களைப் பிடுங்கி ஏறியும் அளவுக்கும், இதயம் இருப்பவன் அது இருக்கிறதுதானா என ஒவ்வொரு கணமும் தொடர்ந்து பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் போல் உள்ளது எனவும் (துணிந்து சொன்னார் வாழ்க) ஓர் இலக்கியக் கருத்தாங்கில் ஒருவர் சொன்ன கூற்று எவ்வளவு மெய்யானது என்றெண்ணம்.

போராளிகள் இங்கு இருந்தபோது வெளிவந்த பத்திரிகை யொன்றில் பணிசெய்தவன் அவன். அப்போதெல்லாம் எவ்வளவு ஆனந்தமாகக் காலம் கழிந்தது. ஆசிரியனாக அவன் அப்போது இருக்கவில்லை. அவனது மண்ணின் வாழ்வும் வளமும் எதிரியின் பொருளாதார நெருக்கடியால் பாழ்பட்டிருந்தது. ஆனால் அலாதியான ஓர் மகிழ்வும் இந்த நெருக்கடிக்குள்ளும் இருந்ததே. எதையும் பயமின்றிக் கதைத்தானே.

மண்ணுக்காக உயிர்நீத்த தியாகிகளின் நினைவுநாள் ஒன்றில், அவனும் மொட்டை மாஸ்ரரும் (இன்னும் சில நண்பர்களும்) இருந்தார்கள். யார் யார் என ஞாபகம் வர மாட்டேன் என்கிறது) அந்தச் சந்தியில் நின்றபடி, நிகழ்வுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நேரம் நடுநிசியைத் தாண்டி இருந்தது. எத்தனை விடயங்களைப் பற்றிக் கதைத்திருப்பார்கள். எவ்வளவு சுதந்திரமாக மனிதர்கள் உலாவினார்கள். அவன் எதனையும் இலகுவில் மறந்து விடுபவன் அல்ல. அன்று அவனுடன் நின்றவர்கள் யார் யார் என எவ்வளவு முயன்றும் ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லையே. 'அன்று அவர்களிடம் அடி வாங்கியதிலிருந்து, எதையுமே ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவர முடியாமல் உள்ளதே. குறிவைக்கப்பட்டுவிட்டேன்

என்பதால் ஏற்பட்டுவிட்ட தடுமாற்றம்தானே இது? அவர்களிடம் தண்டனை பெற்று விடுதலையான எல்லோருமே கூறுகிறார்கள், தம் நிலைமை முன்பு போல் இல்லையென. மனக்குழப்பம் வந்து விடுமோ?' அவன் பயந்தான்.

அவன் 'பண்டி'ற்குள் இருக்கும் அந்தச் சந்திக்கு வந்தபோது, பீடிமாஸ்ரர் அங்க நின்றுருந்தான். பீடிமாஸ்ரர் தோட்டவேலை செய்துகொண்டிருக்கிறான் என யாரோ கூறியது உண்மைதான் உடைகளில் பட்டிருக்கும் சிவப்புக் காவி நிறத்தைப் பார்த்தாலே புரிகிறது. பீடிமாஸ்ரரிடம் உள்ள குறைபாடே பீடிமுடிப்பது ஒன்று தான். பலர் இங்கு எந்த நேரத்தில் ஏது நடக்குமோ என்ற அச்சத்திலிருந்து தம்மைத் தவிர்த்துக் கொள்ள 'செயின்சமோக்கர்கள்' ஆகி இருக்கிறார்கள். முன்பு பீடிமாஸ்ரர் விதம் விதமான ரீசேட்டுகளை அணிந்து கொண்டு இலக்கியக்கூட்டங்களுக்கு வருவான். இப்போது அவன் இருக்கும் தோற்றத்தைக் கண்டால் யாரும் நம்ப மாட்டார்கள். அவனது கொழிலும் தோற்றமும் அவனுக்கு ஒரு 'கவர்' ஆக இருக்கும். 'அன்னா அக்கமத் கோவா' நெருக்கடிக்குள் ஆட்பட்டிருந்த காலகட்டத்தில், தனது சினேகிதர்களிடம், தான் எழுதிய கவிதைவரிகளை மனனம் செய்து வைப்பித்து இருந்தது போல் செய்ய, அவனால் முடியாது உள்ளதாம். அவனது விவசாயச் சினேகிதர்களுக்கு கவிதையில் நாட்டமில்லையாம் சில வேளைகளில் கவிதைகள் பீறிட்டு வருமாம். பீடிப்பைக்கற்றின் உள் உறைகளில் எழுதிவிட்டு, பின்பு, முன்பு போலவே பைக்கெற்றாக்கி மூலையில் போட்டு வைப்பானாம். சிலவற்றை ஒழுங்காக நகல் எடுத்து, வெளியே அனுப்பி வைத்துள்ளானாம். பீடி குடித்தாலும் நல்ல காரியங்களும் செய்கிறான். 'நானும் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்'. தனது ஆசிரியத் தொழிலுக்கான அடையாள அட்டை தனக்குப் பலதடவைகள் பாதுகாப்பைத் தந்ததை அவன் நினைவுகூர்ந்தான். உண்மைதான். ஆனால் அவனது தொழில், அவர்களுக்கு அவனை இலகுவில் இனம் காண வைத்து விட்டதே, குறிவைக்கப்பட்டு விட்டானே.

எனினும், தனது வயிற்றைக் கழுவ இந்த ஆசிரியத் தொழில் தான் அவனுக்கிருக்கிறது. பீடி மாஸ்ரர் போல் தோட்டவேலை செய்ய அவனால் முடியாது. குச்சி போன்று, முறிந்து விடும் தோற்றம் கொண்டது அவனது உருவம். முன்பு நகரத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்து தென்மராட்சியில் தங்கிவிருந்த அந்த நாட்களில் ஒருமுறை மொட்டை மாஸ்ரரின் மனைவி சோற்றை அள்ளி அள்ளி போட்டாள். 'நன்றாகக் சாப்பிடுங்கள், உங்கடகைகள் என்ன குச்சியாக இருக்கது கையில் உள்ள மணிக்கூட்டைக் கூட உங்கடகை தாங்காது போல உள்ளதே' என்றாள் விகடமாக. அந்தச் சிறிய பாறாங்கல் போன்ற 'கருடா'க் கடிகாரம் இப்போதும் அவனது கையில் உள்ளது இப்போது அவனது கைகளை மாஸ்ரரின் மனைவி பார்த்தால் பயந்தே விடுவாள். அவன் நன்றாகச் சாப்பிடுகிறான்தான். ஆனால் என்ன என்று தெரியவில்லை. மெலிந்து கொண்டே செல்கிறான். 'அவர்கள்' பற்றிய பயமாகத்தான் இருக்கும்.

பீடிமாஸ்ரர் பத்துநிமிடத்தில் எல்லாவற்றையும் கொட்டித்தீர்த்து விட்டான். முன்பு தடை செய்யப்பட்ட யூரியா கிடைக்கிறது என்பது உண்மைதானாம். புஷயிலை செய்தானாம். விறகமுடியவில்லையாம். வீட்டில் சிப்பம் சிப்பமாக "டுக்கி வைத்திருக்கிறான், மீண்டும் கடன்பட்டு குரக்கன் விதைத்திருக்கிறானாம். உணவு நெருக்கடி வந்தாலும் வரலாம் என்றான்.

பீடிமாஸ்ரர் பரவாயில்லை. கதைக்கவாவது செய்திருக்கிறான். பலர் அவனைக் கண்டவுடன் விலகிச் சென்று விடுகிறார்கள். அவனுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களில் சிலர் சிரித்து விட்டுச் செல்கிறார்கள். விசாரணைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவன் என்ற செய்தி எங்கும் பரவிவிட்டது. எவரும் தொல்லைகட்கு உட்படுவதை விரும்புவதில்லைத்தானே. அவனது மனம் சமாதானம் கூறியது.

முன்புபோல் அவனால் பொறுமையாக ஒரு இடத்தில் இருந்து கொண்டு ஒரு செயலைச் செய்தமாதிரி இப்போது ஒரு காரியத்தையும் செய்யமுடியவில்லை பள்ளிக்கூடம் பரவாயில்லை. எல்லோரும் இயந்திரமாக இயங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவனும் அவர்கள் போல் ஆகிவிடலாம். மற்ற இடங்கள் அப்படியல்லவே.

குடாநாட்டின்மிகப் பிரசித்திபெற்ற கோயிலுக்கு ஒருமுறை போயிருந்தான். கோயிலின் பக்கத்தில் தான் இராணுவத்தினர் அமைத்திருக்கும் பதினைந்துமைல்நீள 'பண்ட்' செல்கிறது. சூழ இராணுவ முகாம்கள். எல்லோரும் எவ்வளவு இயல்பாக சுவாமியை பிரார்த்திக்கிறார்கள். மேளக்கச்சேரிபுடன் சுவாமி வலம் வருவதைக் கண்டொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே. யாகசாலைக் கருகே சுவாமி வந்தபோது திருமறைகள் பாடப்பட்டன. 'யாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்' என்ற அடிகளுடன் தொடங்கும் தேவாரம் பாடப்பட்டது. முன்பெல்லாம் அந்தக் கோயிலின் தேர்முட்டியருகே உள்ள மணல் பரவிய தரையில் அந்திசாயும் வேளைகளில் எத்தனை நாட்கள் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து கொண்டு சல்லாபித்திருக்கிறான். மைமல் பொழுதில் அந்த வேளைவில் லாவகமாக போராளிகள் தமது வாகனங்களை ஓட்டிச் செல்லும்போது நெஞ்சம் பெருமிதத்தில் விம்முமே. நகரம் போராளிகளின் கைகளிலிருந்து நழுவுவதற்கு சற்று முன்னர் அந்த ஆலயத்தில் நடந்த உற்சவத்தின்போது நடைபெற்ற பிரச்சார வேலைகளின் ஒவ்வொரு அங்கமும் அவனுக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தன. ஆடிப்போனான்.

பீடிமாஸ்ரர் ரீ குடிக்க உடன்படவில்லை. அதிகநேரம் இருவர் உரையாடுவதோ கூடித்திரிவதோ வேண்டாத தலைவலிகளைத் தரும் என்றான். பீடிமாஸ்ரர் அங்கிருந்து அகன்றபின் அவன் சந்திக்குப் பக்கத்திலிருந்து ரீக்கடைக்குச் சென்றான். இந்தக் கடை முன்பும் அதே இடத்தில் இருந்தது. நல்ல வடை அங்கு கிடைக்கும் கடைக்காரன் மலையாளத்தவன். முன்பிருந்தே அவனுக்குத் தெரிந்தவன்.

அவனை இனங்கண்டு கொண்டான். கதைத்தான்; அவனது தமிழில் மலையாளருக்குரிய மதவை தவழ்ந்தது.

மலையாளத்தானின் கடையிலிருந்து 500 யார் தூரத்தில் அவன் முன்பு வேலைசெய்த பத்திரிகைக் காரியாலயம் இருந்தது. அது இப்போது எப்படி இருக்கிறது எனப்பார்க்கத்தான் அவன் இன்று இந்தச் சந்திக்கும் புறப்பட்டிருந்தான். முன்பு மிகவும் களையோடிருந்த இந்த இடம், இப்போது ஒளியிழந்து பாழ்பட்ட ஒருபகுதி போலிருந்தது. சந்தியிலிருந்த ஒரு வீட்டின் கூரைஓடுகள் முற்றாகக் கழற்றப்பட்டிருந்தன. வீட்டின் சுவர்கள் எந்தவிதப் பாதிப்புக்கும் உள்ளாகவில்லையே. அப்படியானால், அவனது வீட்டுக்கருகே நடந்த பல சம்பவங்கள்போல் யாரோ கயவர்கள்செய்த வேலைதான் இது. இங்கு தடி எடுத்தவன் எல்லோரும் தண்டக்காரன் ஆகி இருக்கிறார்கள். திறந்த சிறைச்சாலைபோல் அமைந்துவிட்ட இந்தக் குடாநாடு, அன்னியர்களின் கைப்பிடிக்குள் வந்தபோது, பலர் அன்னியரிடம் சிக்காமல் வன்னிப்பகுதிக்குச் சென்றார்களே. அப்படிச் சென்றுவிட்டார்களோ இந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர்களும்? அந்த வீட்டுக்காரர்களை அவனுக்குப் பழக்கமில்லை. ஆனால் முகப் பரிச்சயமுண்டு. இங்குதான் எண்ணற்ற மனிதஉரிமைமீறல்கள் நடந்திருக்கின்றனவே. அவற்றில் ஒன்றில் மாட்டிக் கொண்டும் இருக்கலாம். முற்றத்தில் நிற்கும் அழகான அந்தச் சின்னப்பெண். சுகமாக எங்காவது வன்னியில் இருக்க வேண்டும் எனக் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டான்.

அவன்கூட அப்படி வன்னிக்குச் சென்றிருக்கலாம்தான். மொட்டை மாஸ்ரின் குடும்பத்தவர்களுடன், அந்தச் சோதனைச் சாவடியில் நின்ற துயரம்நிறைந்த நாளை அவன் நினைவுகூர்ந்தான். தென் மராட்சிக்கு அன்னியன் வந்த அன்று எல்லோரும் குழப்பமடைந்து விட்டனர். வன்னிப்பகுதிக்கு அப்போதுகூட படகுகள் சென்றனதான். கடற்சுரையில் ஆகாய விமானங்களும், ஹெலிகொப்டர்களும் வெறித்தனமாடிக் கொண்டிருந்தன. போராளிகளுடன் வன்னிக்குச் செல்வதா? ராணுவத்தினருடன் நகரப் பகுதிக்குச் செல்வதா? என எல்லோரது மனங்களும் போராடிக் கொண்டிருந்தன.

ராணுவத்தினர் எவ்வளவு அழகாகச் சிரிக்கிறார்கள். குளிர்பானங்கள் வேறு கொடுக்கிறார்களே. முன்பெல்லாம் காவல்சாவடிகளில் நிற்கும்போது ராணுவத்தினரது முகங்களில் தெரியும் அந்தக் கடுகடுப்பு எங்கே? புத்தர்களாகிவிட்டார்களோ! கடந்த கால்நூற்றாண்டில் அவனது இனத்தவர்களை எத்தனை வகையில் துன்புறுத்தி இருக்கிறார்கள், எதிரி, ஒருவரையும் கட்டாயமாக நகருக்குப் போ என அதிகாரம் செய்யாமல் இருந்தான். ஆனால் கடற்கரையில் 'ஷெல்' அடியும், ஆகாயவிமானங்களிலிருந்து குண்டு வீச்சும் தொடர்ச்சியாகச் செய்கின்றான். காலையிலிருந்து அதுவும் அதிசயித்திருக்கிறது. நகருக்குப் போவோர் வரிசை கூடிக்கொண்டே இருந்தது. கடற்கரைப் பக்கமாக சிலரே சென்றுகொண்டிருந்தனர். அவன் முடிவெடுக்கும் தருணம் அது. ராணுவத்தினரின் தந்திரத்தில் அவன் ஏமாறமாட்டான். நன்றாக நடக்கிறார்கள். அவன் மொட்டை

மாஸ்ரரின் குடும்பத்தவருடன் சேர்ந்து வன்னிக்குப் போய்விட முடிகின்றான்.

அம்மா முரண் பிடிக்கத் தொடங்கி இருந்தாள். அவளது நியாயங்களைக் கூறத் தலைப்பட்டாள். மேலே ஆகாய விமானங்களின் அச்சுறுத்தல் இருக்கும் இந்தத்தருணத்தில், கடற்பயணம் செய்ப்பதான் தயாரில்லை என்றாள். அவன் அவளை விட்டுவிட்டுத் தனியாகப் போக முடியாது. அவளுக்கும் தங்கைக்கும் உள்ள ஒரே துணை அவன்தான். பேச்சுக்கொடுத்து அவர்களது மனதை மாற்றி, கடற்கரைக்கு அவர்களை அழைத்துச் செல்ல அவன் முனைய ஆரம்பித்தான். அவன் அவன் கூறிய எதனையும் செவிமடுக்க ஆபத்தமாக இல்லை. காலையில் வேறு கடற்கரையில் படகுகள்மேல் விமானங்கள் தாக்கிப் பலர் இறந்துவிட்டார்கள் என்ற செய்தி அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது.

அப்போது யாரோ ஒரு பெண், தலையில் அடித்தபடி வந்து கொண்டிருந்தாள் பித்துப் பிடித்தவன் போலிருந்தது அவளைப் பார்க்க. அவள் கூக்குரலிட்டபடி பேசிய பேச்சு, சீரானதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் விஷயத்தை ஊகிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. கடற்கரையில் நின்றுநிற்கிறார்கள். விமானங்கள் போட்ட குண்டு ஒன்று அப்பெண்ணின் பச்சிளங்குழந்தையைப் பலிவாங்கிவிட்டது. மணலைக் கிளறி குழந்தையைப் புதைத்துவிட்டு வந்திருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணின் குடும்பத்தவர்கள் நகருக்குச் செல்லும் வரிசையில் போய் நின்றனர். இங்கு சிரித்தபடி சில ஆகிரியிப்பாளர்கள். அங்கு கடற்கரையில் கொலைவெறி நடத்தும் அதே (ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த விமானஓட்டிகள். அவனுக்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

“நாங்களும் போய் வீட்டுக்குப் போகும் வரிசையில் நிற்போம்” என்றாள் அம்மா. மொட்டைமாஸ்ரரையும் “வாருங்கோ சோமல் போய் வரிசையில் நிற்போம்” என அழைத்தாள். அவர் எதுவுமே பேசவில்லை. பாறாங்கல் போன்று இருந்தது அவரது முகம். கோபம் வந்துவிட்டது அவருக்கு. அவனது அம்மாவும் தங்கையும் நகருக்குச் செல்வோரின் வரிசையில் போய்நின்றனர். மாஸ்ரர் கடற்கரைக்குப் போகும் பாதையில் நடக்கத் தொடங்கினார். இவர் ஒருடன் இவ்வளவு நேரமும் நின்றுருந்தது வீணான காரியம் என அவர் முன்கியபடி சென்றது அவனுக்கு கேட்டது. தன்னை மன்னித்துவிடுமபடி மாஸ்ரரைக் கண்களால் இறைஞ்சினான். அவன் அம்மாவின் பக்கத்தில் போய் நின்றான். மாஸ்ரர் அவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்காமல் குடும்பத்தவர்களுடன் கடற்கரை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். “மாஸ்ரர் ஒரு விசரன். தானும் செத்து பிள்ளைகளையும் சாக்கொல்லப்போகிறார்” என்றாள் அம்மா. அவன் எதுவுமே கூறாமல் பிரமை பிடித்தவன் போல் நின்றான். இனிமேல் தான், கண்ணி நந்தும் குருடனாகவும். மொழி தெரிந்தும் ஊமையனாகவும் தான் வாழப்போகிறேன் என்பது நிதிச்சமமாக அவனுக்குத் தெரிந்தது.

மாஸ்தர் வன்னிக்குப் பாதுகாப்பாகப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டார் என்ற தகவல் ஒரு மாதத்தின் பின் அவனுக்குத் தெரிந்தது. சரியான முடிவுதான் எடுத்திருக்கிறார். இங்கு ஒவ்வொரு நாளும் பயத்துடனேயே செல்கிறது. நித்திய கண்டம்தான். இந்த வீதியில் தான், போராளிகள் இங்கு இருந்தபோது, எல்லா நிர்வாக அமைப்புகளும் இருந்தன. அதனால்தான் என்னவோ முழுத்துக்கு முழம் சோதனைச்சாவடிகள். 500 யார் நடப்பதற்குள் நான்குமுறை அடையாள அட்டையைக் காட்டினான். அவன் வேலை செய்த அந்தப் பத்திரிகைக் காரியாலயம் தான் அந்தப்பகுதிக்குரிய 'மினிக்கார்ப்' போலும். அந்த வளவிலிருந்த தென்னை மரங்கள் எல்லாம் தறிக்கப்பட்டு, அவற்றால் காவலர்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கட்டிடத்தின் முன்னே இருக்கும் நோட்டிஸ்பலகை மட்டும் அப்படியே இருந்தது. முன்பெல்லாம் போராட்டம் சம்பந்தமான சுருத்தோவியங்களைக் கொண்ட நோட்டிஸ்கள் அதை அலங்கரித்திருக்கும். இப்போது அரசாங்கம் அறிவித்துள்ள பொய்வாக்குறுதிகளைக் கொண்ட அறிவித்தல் ஒன்று அதில் இருந்தது. இப்போது மணிபத்து. ஏழு மணிக்கு வீட்டிலிருந்து வெளியேறியிருந்தான். அம்மா தேடப்போகிறாள். பிரதிஷ்டை இட்டேன் என அம்மாவிடம் கூறலாம். போகும்போது வழியில் மறந்துவிடாமல் திருநீறும் சந்தனமும் எடுத்து அணிந்துகொண்டு செல்லவேண்டும்.

முன்பு அந்தப் பத்திரிகையாசிரியர் இருக்கும் அறையின் யன்னல் இப்போது மூடியிருந்தது. முன்பெல்லாம் அந்த அறை முழுவதும் பத்திரிகைக்கட்டுகளாக இருக்கும் இப்போது யாராவது இளைஞர்கள் நிலத்தில் கிடக்கிறார்களோ என்னவோ.

அவன் இங்கிருந்துகொண்டு இடர்படுவது மட்டுமல்ல, அருவ ரூப்பான காட்சிகளையும் காணவும் செய்கிறான். அண்மையில் 'ராகிங்' என்ற பெயரில் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கும் நெறிமுறையற்ற செயல்கள். சீ எவ்வளவு கேவலமாக இருக்கிறது. புத்தகங்கள் வாசிப்பதில் அவனுக்கு தனிஇன்பம். இப்போது அவற்றை வாசிக்க எடுத்தால் முடிவதில்லை. பழைய நினைவுகள் வந்து வாசிக்க முடியாமல் செய்து விடுகின்றன. புத்தகங்களை விரும்பிப் படிப்பவர்களில் பலர் முன்புபோல் படித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். தொழில்கள்கூட ஆரம்பமாகி இருக்கின்றன. ஆனால் ஒழுங்காகத் தத்தமது கடமைகளைச் செய்யும் (எதிலுமே ஓட்டிக் கொள்ளாத வர்கள்) முகங்களில்கூட ஒளி இல்லையே. யாரும் இங்கே அரசியல்கதைப்பதில்லை. போராளிகள் வசம் இருக்கும் வன்னிப்பெருநிலப் பரப்பிலும், கிழக்கிலும் நடக்கும் உலகைத் திகைக்க வைக்கின்ற தாக்குதல்கள், ஏன் குடாநாட்டில்கூட எத்தனை ஆக்கிரமிப்பாளர்களின்தலைகள் உருள்கின்றன? ஆனால் யாரும் வாய்திறப்பதில்லை; அயல்நாட்டு ரேடியோக்களில் இவை விபரமாக சொல்லப்படுகின்றன. ஆனால் அவனுடன் இவைபற்றி பகிர்ந்துகொள்ள யாரும் முன் வருவதில்லை. தங்கள் சொந்தவீடுகளில் கதைக்கிறார்களோ என்

னவோ. தங்கைகூட நடந்தவைகளை மறந்து, வேலை தேடத் தொடங்கி இருக்கிறாள்.

முன்பு போராட்ட இலக்கிய வடிவங்களில் எவ்வளவு ஆவலாக இருந்தான். பெரிய வாசகசாலையில், போராட்டம் சம்பந்தமான புத்தகங்கள் இருக்கும் வரிசைகள் எல்லாம் அவனுக்கு அத்துப்படி. இப்போதும் அங்கு போகும்போது, அவற்றை எடுத்துப் பார்க்கிறான். ஆங்கிலத்தில் இருந்த நல்ல போராட்டக்கவிதை சிலவற்றை நகல் எடுத்து வைத்துள்ளான். நகல் எடுத்து மொட்டை மாஸ்ரருக்கு அனுப்பவேண்டும்.

எவ்வளவு காலம்தான் வெளிஉலகிலிருந்து இந்த அன்னியரால் எம்மைப் பிரித்து வைத்துவிடமுடியும்? சிலரை நினைக்க அவனுக்கு அருவருப்பாக இருந்தது. அவன்கூட என்ன பெரிதாக வெட்டிக்கிழித்து விட்டான். அவன்கூட அவர்களைப்போல்தானே வாழ்கிறான். மற்றவர்கள் கூட அவனை தானுண்டு தன் பாடசாலையுண்டு என வாழ்கின்றான்தானே என நினைக்கலாம்தானே. அவன்மேல் அவனுக்கே கழிவிரக்கம் ஏற்பட்டது. ஓரிருமுறை நட்புடன் வந்தவர்களுக்கு, அவன் அடைக்கலம் கொடுத்திருக்கிறான் என்பது மட்டும் என்னவோ உண்மைதான். அதனால் அவனுக்கு ஒருவித பெருமை ஏற்படுகிறது. இது எவ்வளவு சிறியதனம். இவன் மறைமுமாகச் செய்யும் உதவிகள்தான் எத்தனை பேர் நட்புள்ளவருக்கு உதவுகிறார்களோ. இவனால் மனதுக்குள் கேவலமாக நினைக்கும் பலர்கூட, இப்படி உதவலாம்தானே. மாலை ஆறுமணிக்கு முன் அறைக்குள் முடங்கிவிடும் இந்த அடிமைக்கு, குடாநாட்டில் நடப்பவை எல்லாம் தெரியுமா? ஆமைஒட்டுவாழ்வு வாழ்கிறார்கள் என அவன் நினைக்கும் எத்தனை பேர் நட்புள்ளவர்களுக்கு உதவுகிறார்களோ. இல்லாமலா இத்தனை போராளிகள் இங்கு இருக்கிறார்கள். யாரையுமே இனிமேல் குறையாக நினைப்பதில்லை என அவன் முடிவு செய்தான்.

அந்தக் கட்டிடம் எத்தனை விழாக்களைக் கண்டது. மாவீரர் நாளில் அது எவ்வளவு ஒளிமயமானதாக இருக்கும். தியாகத்தீபம் ஏற்றும் அந்த நாளில் ஆலயமணி ஒலிக்கும் அந்த முன்னிரவில், எல்லோரும் அங்கு ஒளித்தீபங்களை ஏற்றுவார்கள். மக்கள் நடுநிசிவரை எந்தவிதமான பயமுமின்றி வீதிசுளில்உலாவித்திரிவார்கள். இப்போது அப்படியா இருக்கிறது. நடுநிசிக்கு மேல் சிறுநீர் கழிக்க வரும்போதெல்லாம் எழாமல் அதனை அடக்கிக்கொண்டு சூரியன் உதிக்கும்

வரை படுத்திருக்கிறானே. நினைக்கக் கேவலமாக இருந்தது. பழைய நினைவுகளால் கண்களில் நீர் வந்தது. துடைத்துக் கொண்டான்.

கட்டிடத்தைக் கடந்து சென்றான். இந்தக் கட்டிடத்தை பார்த்து விட்டதால் எதனைச் சாதித்துவிட்டான். ஒன்றுயில்லைத் தான். உடனே திரும்பக்கூடாது. கட்டிடத்துக்குச் சற்று அப்பால் ஒரு வாசிகசாலை இருந்தது. நேற்றைய பத்திரிகைகள் இருந்தன. சிறிது நேரம் பத்திரிகைகளில் முழுகினான். இனித் திரும்பிப்போகலாம். எதிரே இருந்த கடையில் தோசை சாப்பிட்டான். அவனைச் சந்திக்க மொட்டை மாஸ்ரர் வரும் போதெல்லாம், அந்தக்கடையில் தான் ரீ குடிப்பார். மாஸ்ரர் ரியூசன் கொடுப்பதில்லை. கதை எழுதுவார். சுமாராக இருக்கும். அவருடன் பழகினால் எந்தவித ஆசைகளும் இல்லாதவர் போலத்தான் தோன்றும். ஆனால் அவருக்கு ஒரு அடங்காத ஆசை இருப்பது அவனுக்குத் தெரியும். கதை ஒன்றை ஒரு பத்திரிகைக்கு கொடுத்துவிட்டால், அந்தப் பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்கு அடிக்கடி போவார். அச்சில் தனது கதை வரவேண்டும் என ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பவர் மாஸ்ரர். வெளியாக அது தெரியாது. வேறுசிலர் போல் இம்முறை எனதுகதை வருமா எனக் கேட்கமாட்டார். பத்திரிகைக்காரியாலயத்துக்கு வந்து வேறு விஷயங்கள் பற்றிக் கதைத்துக்கொண்டேயிருப்பார். நடுவில் கதை இம்முறை வருகிறதா இல்லையா என்பதைப் பத்திரிகை ஆசிரியரின் கூற்றிலிருந்து அறிந்து கொண்டு விடுவார். எதிலும் ஆசையற்றவர் என்று அவரால் அவனை ஏமாற்றமுடியாது.

நேற்று அவன் வீட்டுக்குவர நேரமாகிவிட்டது. அம்மா வாசலிலேயே நின்றாள். அவனை அவள் ஏசவில்லை. ஆனால் அவளது முகத்தில் 'ஏன் அப்பா எனக்குத் தொந்தரவு தருகிறாய்' என்ற உணர்வு ஓட்டி இருந்தது. நட்புள்ளவர்கள் இருந்தபோது எங்கெல்லாமோ இலக்கிய சம்பந்தமாக அலைந்துவிட்டு வருவான். போரின் தாக்கத்தால் குண்டும் குழியுமாகிப் போன குடாநாட்டின் தெருக்களில், இரவு வேளைகளில் அவன் வரும் போதெல்லாம் மொட்டை மாஸ்ரர் எழுதிய அந்தக் கவிதையின் ஞாபகம்தான் வரும்.

“அன்று அமாவாசை

குண்டும் குழியுமாக இருந்தது ரோட்டு

எனது மந்த கதிக்கு இசைவாய்

‘லைற்’ பொருத்திய சைக்கிளில்

வழிநெடுக வந்தான் ஒருவன்

அவனுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்.”

அவனது சைக்கிளில் விளக்கு இருக்கிறது. டைனமோவை யாரோ சில்லறைத் திருடன் முறித்து எடுத்திருந்தான். பின்பு அவன் விளக்கு இல்லாமலேயே இரவுக்காலங்களில் திரிந்தான். இப்போது டைனமோக்கள் கடைகளில் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன. ஆனால் யாரும் வாங்கமாட்டார்கள். இரவில்தான் எவருமே வெளியே போவதில்லையே;

தோசை நன்றாக இருந்தது. இன்னும் இரண்டிற்கு ஓடர் கொடுத்தான். இருட்டு அனுபவங்களை நினைத்தான். சிரிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய நிகழ்வு ஒன்று அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அவனும் பீடி மாஸ்டரும் ஆங்கிலக்கராட்டிப்படம் ஒன்றிற்குப் பாய்விட்டு வந்தார்கள். வழியில் கண்ட மொட்டைமாஸ்டருடன் சென்று விட்டார். அவன் தனியாக வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தான். அன்று அமாவாசை. எதுவுமே ரோட்டில் தெரியவில்லை. ஏதோ தட்டுத் தடுமாறியபடி சைக்கிள் போய்க்கொண்டிருந்தது. 'சில்' என்று போத்தல் உடையும் சத்தம் கேட்டது. ரோட்டுக் கரையில் சைக்கிளுடன் நின்ற ஒருவனுடன் மோதி இருந்தான். சைக்கிள்காரன் சுத்தத்தொடங்கி விட்டான். ரோட்டின் பக்கங்களிலிருந்த வீட்டுக்காரர்கள் கூடி விட்டனர். நிலத்திலிருந்து பழைய கள்ளின் மணம் எழுந்தது. அவன் ஊகித்துவிட்டான். சைக்கிள்காரன் போத்தல்களில் கள்ளை வைத்துக்கொண்டு யாருக்காகவோ காத்திருந்திருக்கிறான். வீதிக்கு வந்திருந்த அயலவர்கள் 'மிகவும் ஓரமாக நின்ற ஒருவன்மேல் சைக்கிளை விட்டது பிழைதான்' என்றனர். யாரோ ஒருவனது 'ரோச் லைற்' றின் ஒளியில் இரண்டு போத்தல்களின் கழுத்துகள் சைக்கிளில் கொழுவி இருந்த பையில் இருந்தது தெரிந்தது. இரண்டு போத்தல்களுக்கும், கள்ளுக்குமான காசை அவன் கொடுத்தான். காசை சைக்கிள்காரன் வாங்கினான்தான். ஆனால் திருப்தியற்ற நிலையிலேயே இருந்தான். நேரம் ஒன்பது மணி ஆகியிருந்தது. அன்று இனிமல் அவனால் கள்ளு வாங்க முடியாது. முதலில் இரண்டு போத்தல்கள் தேடியாக வேண்டும். அப்படி போத்தல்கள் கிடைத்தாலும் கூட, கள் எங்கும் எடுக்க முடியாது. கள்ளுக்கடைகளை எட்டு மணிக்கே மூடிவிடுவார்கள். இன்று அந்தக் குடிகாரன் நித்திரையில்லாமல் தவிப்பான். காசு இல்லா நாட்களில் அவனது குடிகார அப்பா தவிக்கும் தவிப்பு அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அந்த நாட்களில் அவனுக்கும், அம்மாவுக்கும் செம்மை உதைவிழும்.

தோசைக்கான காசைக் கொடுத்துவிட்டு கடைக்கு வெளியே வந்தான். முன்பெல்லாம் நினைத்தவுடன் வரும் இந்தச் சந்திக்கு எவ்வளவு யோசனைகளின்பின் வந்தான். இப்படியே வாழ்வு தொடரப் போகிறதா? இங்கிருந்து தப்பி வன்னிக்குப் போய்விட முடியாதா?

அப்படிப் போவதானாலும் அம்மாவையும் தங்கையையும் அழைத்துக்கொண்டுதானே செல்லவேண்டும். கப்பலில் கொழுப்பு சென்று அங்கிருந்து வன்னிக்குப் போகலாம். ஆனால் அவனுக்கு அதற்கான அனுமதி கிடையாதே. அவன் குறிவைக்கப்பட்டவன். அனுமதி தரமாட்டார்கள். போராளிகளின் துணையுடன் வன்னிக்குப் போகலாம். ஆபத்துகள் நிறைந்த அப்பாதையால் அம்மாவை அழைத்துக்கொண்டு போகமுடியாது. அவன் மட்டும் போகலாம். சீ அதுவும் முடியாது. அவன் குறிவைக்கப்பட்டவன். அம்மாவையும் தங்கையையும் சும்மா விடமாட்டார்கள். அம்மா கூட இக்கு வந்தபின்பு வன்னிக்குப் போயிருக்கலாம் என்கிறாள். வற்புறுத்தி ஆத்துக்கள் நிறைந்த பாதையால் போகலாம். இல்லை முடியாது. சென்ற கிழமை தான் பெரியஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியே வந்திருக்கிறாள். நீரழிவும் பிறசர் குணமும். பிறசருக்கு இப்போது 'நிப்பிடிப்பின்' பாவிக்கிறாள். முன்னெல்லாம் 'இன்ரால்' பாவித்தாள்.

இப்படித்தான் சில காலங்களுக்கு இருக்கும். மினிமுசாம்கள் பல குறைந்து வருகின்றன. ஏன் இங்கு வந்தோம் என ராணுவத்தினர் நினைக்கும் காலம் வரும்போலவே இருக்கிறது. பொறுமையாக இருக்கவேண்டியதுதான். இந்த ஓஸ்லியான உடம்பை வைத்துக் கொண்டு அவனால் எதுவுமே பிரமாதமாகச் செய்துவிட முடியாது. இல்லை அவனால் முடியக்கூடியவைகளும் உள்ளன. வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் மினிக்காம்ப்பை எடுத்துவிட்டார்கள். இனி இடையிடையே நட்புள்ளவருக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கலாம். தினமும் இரண்டு சாப்பாட்டுப் பார்சலாவது கொடுக்கவேண்டும். திரும்பவும் தனக்குள் 'பொறுமை கடலிலும் பெரிது' எனக் கூறிக்கொண்டான்.

ஏழு வருடங்களுக்கு முன்புகூட இப்படித்தானே இருந்தது. அந்த அன்னியப்பிசாசுகளும் அவர்களது அடிவருடிகளும் ஒருநாள் சட்டென மறைந்தனரே. அது ஒரு விசித்திரம் போல் நடந்தது. பலர் அந்த அன்னியப்பிசாசுகள் இங்கே தான் டல காலம் இருக்கும். அது என்ன லேசா பெரியவல்லரசு என்றனர். நடந்தது வேறுவிதமாக இருந்தது. அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. இங்கில்லாமல் எங்கெல்லாமோ வாழும் அவனது நண்பர்களின் முகங்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக அவனுக்கு நினைவுக்கு வந்தார்கள். விரைவில் எல்லோரும் ஒன்று கூடவேண்டும். இதை நிறைவேற்றித் தந்தால் ஐயனாருக்கு நேர்த்தி ஒன்று செய்வதாக, அவருடன் வேண்டிக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு ஐயனாரில் மிகுந்த நம்பிக்கை. மொட்டை மாஸ்ரர் சிரித்துக்கொள்வார். அவன் வைத்துள்ள நேர்த்திக்கான பொங்கல் நிச்சயம் நடக்கும். ஐயனார் முன்புகூட அவன் வைத்த நேர்த்திகளை நிறைவேற்றித் தந்துள்ளார்.

பயணம்

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. புதுக்குடியிருப்புக்கு பஸ்ஸில் செல்பவர்கள் குறைவாகத்தான் இருப்பார்கள். அதனால் அருகிலிருந்த அம்பலப்பெருமாள் சந்தியில் பஸ்ஸிற்காக நின்றார் பாலா. கிழமை நாட்களென்றால் பஸ் புறப்படும் நேரத்திற்கு வெகு முன்னரே வெளிக்கிட்டு யாருடைய சைக்கிளிலாவது தொற்றி, ஸ்ரீநந்தபுரத்திலுள்ள பிரதான பஸ் நிலையத்துக்குப் பேர்ய்விடுவார் அவர். அங்கிருந்து பஸ்ஸில் வருவார். வழக்கமாக ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் இடையிலுள்ள அம்பலப்பெருமாள் சந்தியிலேயே அவருக்கு சீற் கிடைத்திருக்கிறது. இன்று அவர் நினைத்தது போலல்லாமல் ஆள் நிற்கவே இடமின்றி பஸ் வந்தது.

பாலா நடுத்தரவயதைத் தாண்டியவர். தலை வழக்கையாகி விட்டது. தாடியின் நரைமயிரை மறைக்க தினமும் 'சேவ்' செய்கிறார். மீசையைக்கூட எடுத்துவிட்டார். தூரப்பயணங்களின் போது தொப்பி போடுவார். தொப்பி அவருடைய மொட்டந்தலையை மறைத்தது. இதனால் அவரின் வயதை பஸ்ஸின் நடத்துனர் குறைத்து மதிப்பிட்டான். "மேலே போங்கள்" என்றான். பாலா துணிந்து மேலே ஏறினார். பூசா தடைமுகாமில் வாங்கிய அடியால் புண்பட்ட முதுகு. பாலாவால் சிரமப்பட்டே ஏற முடிந்தது.

பாலா இன்றுதான் முதன்முதலாக பஸ்ஸின் கூரைமேல் இருந்து பிரயாணம் செய்கிறார். கூரையில் சாமான்களைப் போடும் 'சரியர்' இருந்தது. இதுவும் ஒருவகையில் நல்லதுதான். இல்லை யென்றால் இந்த முப்பதுமைல் தூரப்பயணத்தில் பஸ் சடுதியாகப் 'டிரேக்' போடும்போது எங்கேயாவது கீழே விழுந்திருப்பார்.

கிரவல் ரோட்டில் ஓரளவான வேகத்தில் பஸ் சென்றது. செம்மண்புழுதி அதிக உயரத்திற்கு எழும்பவில்லை. பொறுப்புத் தெரிந்த ட்ரைவர். ஒருமுறை அவருடன் அவரது நண்பனும் பிரயாணம் செய்தான். பிழைகளைத் தட்டிக் கேட்கும் கலைஞன் அவன். அது பஸ் அல்ல. பயணிகளை ஏற்றுவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்ட லொறி வடிவிலான வான். பின்னுக்கு கதவுகளோ வேறு தடுப்புக்களோ இருக்கவில்லை. ட்ரைவர் அசுர வேகத்தில் அதை ஓட்டினான். அதில் பெரும்பாலானவர்கள் இளைஞர்கள். சிறுகுழந்தையொன்றுடன் தாயொருத்தியும் வேறு ஒன்றிரண்டு பெண்களும் ஒரேயொரு கிழவரும் இருந்தனர். வாகனத்துள் ஒரே

புழுதிமயம்: குழந்தை புழுதியால் முச்சுத்தினறியது: அதன் தாய் என்னசெய்வதென்றறியாது திகைத்தாள். எல்லோருமே சிரமத்தை மௌனமாக சகித்துக் கொண்டிருந்தனர். பாலாவின் நண்பன் எழுந்தான். வண்டி நிற்பாட்டப்பட்டது: நடத்துனருடனும் ட்ரை வருடனும் வாக்குவாதம் முற்றியது. பலர் பாலாவின் நண்பனின் பக்கமாக பேசுவந்தனர். வண்டி புறப்பட்டது. சாரதி மீதிப்பயணத்தை சீரான வேகத்தில் ஓட்டினான். அதுவரை முன்சீற்றிலிருந்த ஒரு பெண்ணுடன் கதைத்துச்சிரித்து வந்தவன், இப்போது மௌனமாகி விட்டான். வெட்கம் வந்துவிட்டது போலும்.

ஐந்து நிமிடத்தில் அக்கராயன் குள பிரதான வாய்க்கால் போகும் பாலத்துக்கு பஸ் வந்துவிட்டது. சுகமான சீதளக்காற்று வீசியது. அந்தப் பகுதியெங்கும் ஒரே பச்சை மயம். குளத்து மீன் விற்பவன் வாய்க்கால் பக்கமாக இருந்தான். யப்பான் மீனும் விரால்மீனும் இருந்தன.

நேற்றும் கூட பாலா அந்த வாய்க்கால் பக்கமாக மீன் வாங்க வந்தார். விரால் மீன் இருக்கவில்லை. குளத்து விராவில் பாலாவுக்கு உயிர். கடந்த பத்து நாட்களாக நல்ல முற்றிய விரால் வாங்க பாலா அலைகிறார். கிடைக்கவில்லை.

சிறிது தூரத்துக்கு பஸ்ஸின் கூடவே அந்தச் குளிர்வாடை வந்தது. மீண்டும் வெம்மைபடரத் தொடங்கியது. இனி அடுத்த ஆறு மைல்களும் காடும் சிறுபற்றைகளும் நிறைந்த கிரவல் பூமி. தேக்கமரக்காடுகள் வளர்க்கலாம். அவ்வளவே. அரைமைல் தூரம் வரை தேக்கமரக்காடு ஒன்றிருந்தது. எல்லாமே இளம்மரங்கள். அடுத்த தலைமுறைக்கே உதவும். முன்பெல்லாம் மதியப்பொழுதுகளில் கூட யானைகள் அங்கே உலாவும். ஒன்றிரண்டு மோட்டார் சைக்கிள்கள் மீன் ஏற்றிக்கொண்டு தினமும் போகும். அதைத்தவிர நாள் ஒன்றிற்கு பத்துவாகனங்கள் போனால் அதிகம். சில்லிட்ட அமைதி அங்குநிலவும். இப்போது சில இடம் பெயர்ந்த குடும்பங்கள் அங்கு இருக்கின்றன. தண்ணீருக்கும் பிற வசதிகளுக்கும் என்ன செய்கிறார்களோ தெரியவில்லை. யானைகள் உட்காடுகளுக்குள் சென்றுவிட்டன.

முறுகண்டிப்பிள்ளையார் கோயிலுக்கு அருகில் பஸ் நின்றது. இனி, இரணைமடு அணைக்கட்டின் மேலால் பஸ் போகவேணும். அசம்பாவிதம் எதுவும் நடக்காமல் இருக்கவேணும் என்று பிள்ளையாரை பஸ்ஸிலிருந்தே வேண்டிக்கொண்டார் பாலா. பிழை தான். ஆனால் பிள்ளையார் நல்லவராம். சிறு பிழைகளைப் பொறுப்பாராம். முருகன் சரியான கோவக்காற்றாம். பிழைகளைப் பொறுக்கமாட்டாராம். முன்பெல்லாம் அம்மா இப்படிச் சொல்வாள். கீழே இறங்குவதில் பிரச்சினை எதுவும் இல்லை. ஆனால் ஏறும்போது முதுகில் ஊசிகுத்துவது போன்ற பெருவலி ஏற்படும். அதை மீண்டும் ஒருமுறை அனுபவிக்க பாலா விரும்பவில்லை. பத்துவருசங்களுக்குமுன் பூசா தடைமுகரீயில் பாலா தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார். அங்கே கொச்சையாகத் தமிழ்பேசும் ஜாவாக்கார சி.ஐ.டி. ஒருவன் இருந்தான்.

தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களை ஒரு கருங்காலிப் பொல்லால் செம்மையாக அடிப்பான். அது இப்போது ஊசியாகக் குத்துகிறது.

பஸ் இரணைமடு அணைக்கட்டை நோக்கிச் சென்றது. அது விவசாயபீடச் சந்திவரை சென்று திரும்பியது. முன்பெல்லாம் பாதுகாப்புக்காக அங்கு செல்லாது குறுக்குப்பாதையால் சென்று அணைக்கட்டை அடையும்.

அந்தச் சந்திக்கு அப்பாலிருந்த மறைப்பை இப்போது காணவில்லை. மிக நீளத்துக்கு நோட்டுத் தெரிந்தது. சம்பத்தில் நடந்த சமரில் பரந்தன் சந்திவரைராணுவத்தை போராளிகள் துரத்தியிருக்கிறார்கள். கிளிநொச்சி நகர மீட்பின் வெற்றிவிழாவுக்கு பாலாவும் போயிருந்தார். முப்பத்தாறு மணி நேரம் நடந்த பெருஞ்சமர் அது. சில மாதங்களுக்கு முன்பே இந்தநகரம் எம் மிடம் விரைவில் விழும் என்ற நம்பிக்கை பாலாவிடம் இருந்தது. முன்பே டிப்போ சந்திவரை விடுவிக்கப்பட்டிருந்தது பாலா கொஞ்சம் பயந்தவர். அப்போது சேவியர் கடைச்சந்திவரை மட்டுமே சென்றார். அந்தச் சந்தியிலிருந்த ராணுவம் பெரிய 'பண்ட்' போட்டிருந்தது.

எப்போதும் பொய்களே கூறும் அரசின் வானொலி 'சில காவலர்கள் மட்டுமே தாக்கப்பட்டனர்' என இம்முறையும் கூறியது.

பின்பு 'நகரம் மீட்கப்பட்டு விட்டது' என போராளிகள் கூறியவுடன் சில தடவைகள் மறுத்துவிட்டுப் பின்பு சுமமா இருந்து விட்டது. போராளிகள் வெற்றிவிழாவுக்கு வரச்சொல்லி எல்லோரையும் அழைத்தார்கள். லொறியினிலும், சைக்கிள்களிலும் மக்கள் அங்கு படையெடுத்தனர். ஒரே மகிழ்ச்சி ஆவாரமாக இருந்தது. பாலாவும் ஒரு லொறியில் ஏறிக்கொண்டார். கோணாவில் கிராமத்துக்கப்பால் எல்லாமே மயானமாகி இருந்தன. இரண்டு லொறிகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போகக்கூடிய சேவியர் கடைச்சந்திவிதி ஒரு சந்துபோல ஆகியிருந்தது அவருக்குத் தெரிந்த ராஜேந்திரம் மாஸரரின் வீடு கணபுரத்தில் விமானக்குண்டுவிச்சால் அப்படியே இறக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. எங்கும் மரங்களைத் தறித்திருந்தது ராணுவம். வீடுகளை உடைத்து சென்றிக்குப் போட்டிருந்தது படை.

தமிழீழநீதிமன்றக்கு சற்று அப்பால் முன்னரே போராளிகள் காவலரண் போட்டிருந்தார்களாம். லொறியில் வந்த ஒருவர் பாலாவிடம் கூறினார். எல்லாப் பக்கங்களாலும் ராணுவத்தின் மீது இடைவிடாத தாக்குதலை போராளிகள் நடத்தியிருக்கிறார்கள். வட முனையிலிருந்தும் ஆந்தை வராமல் தடுத்துவிட்டார்கள். வடமுனையில் ராணுவத்தின் பெரிய தளமிருந்தும் ஆயியால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போய்விட்டது. பிறகென்ன! அந்தப் பேய்கள் அத்தனையும் பொசுங்கிவிட்டன.

எவ்வளவு சிறப்புடன் விளங்கிய நகரத்தை பாழ்படுத்திப் பிடுகிறார்கள். ஒரு கட்டிடம் கூட உருப்படியாக இல்லை. எங்கெல்

லாமோ கடன் வாங்கி இப்படி நகரங்களையும், கிராமங்களையும் அழித்திருக்கிறார்கள். தாங்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே, கொன்ற பொதுமக்களைப் புதைத்திருக்கிறார்கள். எலும்புக் கூடுகளை அருகில் வைத்துக்கொண்டே சாப்பிடுகிறார்கள் அவர்கள்.

இம்முறை என்னவோ ராணுவத்தினரின் சடலங்களைப் பொறுப்பேற்றிருக்கிறார்கள். முன்பெல்லாம் இப்படிச் செய்வதில்லை. உடல்களைக் காட்டி, துவேஷத்தைவளர்த்து படைக்கு ஆட்சேர்க்கப் போகிறார்களோ தெரியவில்லை. தம் இயந்தவரை இங்கேயே அழிக்க முடிவுசெய்துவிட்டார்களோ என்னவோ.

லொறியில் வந்தவர்களை போராளிகள் கையசைத்து வரவேற்றார்கள். ‘கண்ணிவெடிகள் இருக்கும் கவனம்’ என அடிக்கொரு தரம் ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்தபடி இருந்தார்கள்.

பாலா வெற்றிக்கொடி ஏற்றும். மேடையிருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தார். மேடை இருந்த இடத்துக்கு நேரெதிரே இருந்த மைதானத்தில் எத்தனை பெரிய ‘பண்ட’ ஒன்று எழுப்பியிருக்கிறார்கள். அவற்றினிடையே சுயாதீனமாக நடமாடுவதற்கு ‘அண்ட பங்கர்’கள் சீமெந்தால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாம் படையினருடையவைதான். சிலர் அங்கெல்லாம் இப்போது போக எத்தனித்தனர். போராளிகள் அவர்களைத் தடுத்தனர். வீபரீத ஆசைகள் கால்களைக் கொண்டு போய்விடும்.

அந்த இடமும் போராளிகள் நின்ற காட்சியும் வாசனங்களும் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் நடந்த சம்பவங்களை மெயமாக வைத்து எடுக்கப்பட்ட திரைப்படங்களை நினைவுபடுத்தின. முழுமையாக ராணுவ மயப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நகரத்தை மீட்பது என்பது இலகுவானதல்ல; அதுவும் இவ்வளவு பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் செய்திருந்த நிலையில்.

ராணுவத்தினர் அரசமரங்களைக்கூட அங்கு வளர்த்திருக்கிறார்கள். சிங்கள எழுத்துக்கள் எங்கும் தெரிந்தன. பாலாவுக்குச் சிங்களம் வாசிக்கத் தெரியாது. அப்பக்கடை, சாராயபார், துணிக்கடைகள் எல்லாம் இருந்ததாக விளம்பரப்பலகைகளிலிருந்து தெரிவதாக சிங்களம் தெரிந்த ஒருவர் பாலாவிடம் சொன்னார்.

ஆயிரக்கணக்கில் ராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். சிலர் தப்பிக்கூட ஒளிந்திருக்கலாம். சில நாட்களுக்கு மக்கள் கவனமாக இருக்கவேண்டும். ஒளிந்திருப்பவன் பசிவெறியில் இருப்பான். நிராயுத பாணிகளான பொதுமக்களைக் கொன்றும் விடலாம்.

தேசியக்கொடி ஏற்றலும் போரில் இறந்த மாவீரர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்குமான இரண்டு நிமிட மௌன அஞ்சலியும் இடம் பெற்றன. பிறநிகழ்வுகள் முடிந்ததும் லொறிகள் புறப்பட்டன. போராளிகள் கையசைத்து விடைகொடுத்தனர்.

ராணுவத்தை அடித்துக் கலைத்துவிட்டு, உடனே அந்த இடத்தில் ‘சென்றி’ போடும் அளவுக்கு நாம் வளர்ந்து விட்டோம்.

அக்கராயனிலிருந்து புதுக்குடியிருப்புக்குப் போக இந்தப்பாதையை முன்பெல்லாம் உபயோகிப்பதில்லை. பள்ளிமாணவர்கள் இரணைமடு அணைக்கட்டைப் பார்க்கவே இப்பாதையால் போவர். மாரி காலத்தில் கனகாம்பிகைக்குளம் நிரம்பி வழிவதைப் பார்க்க எவ்வளவு அழகாக இருக்கும்.

புதுக்குடியிருப்புக்கு முன்பு பஸ் ஓடுவது பரந்தன் சந்தியால் திரும்பித்தான். விரைவில் அந்தப்பாதையும் வெளிக்கும். பின் ஆனையிறவு முகாம். அதன் பிறகு யாழ்ப்பாணம்; பாலாவின் நெஞ்சு விரிந்தது.

அணைக்கட்டுக்குப் போகும் வழியில் சில கல்விடுகள் இருந்தன: ஒன்றில்கூட கூரைகள் இல்லை. ராணுவ நடவடிக்கைகளுக்குப் பயந்து வீட்டுக்காரர்கள் எல்லாவற்றையும் கழற்றிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள்; எண்ணற்ற மண்விடுகள் மண்மேடுகளாக காட்சியளித்தன.

இரணைமடு அணைக்கட்டை பஸ் அடைந்ததும் பிரயாணிகள் இறக்கப்பட்டனர். பாலா தொப்பியைக் கழற்றிக் கையில் வைத்துக் கொண்டார். பஸ்ஸின் கூரைமேல் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் இளைஞர்கள். சிலர் தன்னிச்சையாகக் கீழே இறங்கினர். மற்றவர்களை வற்புறுத்தி கீழே இறக்கினான் நடத்துனர். பாலாவின் தலையைப் பார்த்து அவரது வயதை நடத்துனர் ஊசித்துவிட்டான். அவரை அப்படியே விட்டுவிட்டான். பஸ் சிரமப்பட்டு அணைக்கட்டில் ஏறியது. அணையின் உச்சிக்கு பஸ் ஏறியதும் பிரயாணிகள் மீண்டும் பஸ்ஸில் ஏற்றப்பட்டனர்.

அந்த அணைக்கட்டு உண்மையிலேயே பிரமிப்பைத் தந்தது. கடலைப் போலிருந்தது அதன் நீர்ப்பரப்பு. பாலா எப்போதும் இந்தவழியால் பயணம் செய்தாலும் அவருக்கு இந்த வியப்புக் குறைவதில்லை. கடல் அலைகள் போலவே அதனது அலைகளும் கட்டில் மோதித்திரும்பின. சிலர் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பட்டமரங்களில் நீர்க்காகங்கள் இருந்தன. அணைக்கட்டுவதற்கு முன்னர் அந்த இடம்பெருங்காடாக இருந்திருக்க வேண்டும். சிறுவயதிலிருந்தே உயரமான இடங்களிலிருந்து கீழே பார்த்தாலே அவருக்கு வியப்புக்கும். அணைக்கட்டின் உயரம் சுமார் ஐம்பது அடிவரையிருக்கும். தண்ணீரும் வேறு பளபளக்கிறது. பஸ்கம் ஓடுகிறது. குளத்தைப் பார்க்கப் பாலாவுக்கு தலையைச் சுற்றியது. நீர்த்தேக்கத்திலிருந்து பார்வையை விளக்கினார். மறுபுறத்திலிருந்த வயல்களைப் பார்த்தார்.

பெனி, பாலாவுடன் 'கம்பனில்' ஒன்றாகப் படித்தவன். ஒன்று கூடல் நாட்களில் மிகவும் சந்தோசத்துடன் இருப்பான். இரண்டாம் மாடியிலிருந்தது அவனது அறை. ஒன்றுகூடல் நாட்களில் மிகவும் அகலம் குறைந்த சுவர்களில் எல்லாம் நடந்து திரிவான்.

பயமே இல்லாதவன். இப்போது எங்கே இருக்கிறானோ? அணைக் கட்டிலிருந்து பஸ் கீழே இறங்கியது. சமதரையில் குண்டும் குழியுமான வீதியில் மெதுவாக ஓடியது. இனி வட்டக்கச்சியைச்சுற்றப் போகிறது. உண்மையில் சரியான பெயரைத்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். சுற்றிச் சுற்றி பஸ் சென்றது.

அவர் பிரயாணம் செய்யும் இந்தப்பிரதேசம் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு வரை விரிந்து படர்ந்து கிடக்கிறது. கிழக்குக்கும் மேற்குக்கும் இடையில் சீதோஷ்ண நிலையில்தான் எவ்வளவு வித்தியாசம். முரசுமோட்டையில் அறுவடை முடியும்போது அக்கராயனில் பயிர் குடலைப் பருவத்தில் இருக்கும் பாலாவின் அப்பா முரசுமோட்டையில் வெள்ளாமை வெட்ட கூலிக்குப் போவார். அதை முடித்து விட்டு வரத்தான் நஞ்சுண்ட காட்டிலுள்ள அவரின் வயல் விளைந்திருக்கும். அந்நாட்களில் அப்பா இல்லாத நேரங்களில் பாலா பன்றிக் காவல் இருந்திருக்கிறார். இப்போது அப்பாவுக்கு வயதாகித் தளர்ந்துவிட்டார். அவருக்கு ஓடியல்மா என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். புதுக்குடியிருப்பில் பைக்கற்றில் அடைத்து' விற்கிறார்கள். இம்முறையும் வாங்கிவரவேணும்.

வெயில் கொளுத்தியது. பஸ் கிழக்கு நோக்கித் திரும்பியது.

போனமுறை பாலா புதுக்குடியிருப்புக்கு சைக்கிளில்தான் போனவர். தருமபுரத்தில் அவருக்குத் தெரிந்த ஆசிரியர்கள் சிலர் நின்றுனர். 'செமினார்' வைக்க வந்ததாகச் சொன்னார்கள். 'ஏன் முள்ளியவளைக்குப் போகிறீங்கள்' என்று சாந்தன் கேட்டான். உறவினர் ஒருவரைக் காணச் செல்வதாக பாலா சொன்னார். உண்மையில் சிறுசஞ்சிகை நடாத்தும் ஒருவரைக் காணவே பாலா முள்ளியவளைக்குச் சென்றார். சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் பாலாவிடம் சிறுகதை ஒன்றும் கேட்டிருந்தார். அதனையும் கொடுக்கவேணும். இதைச் சொன்னால் ஒரு கதைக்கு எவ்வளவு கொடுப்பார்கள்? என்றெல்லாம் கேள்விகள் எழும். இது சன்மானம் பற்றிய விஷயமல்ல. ஒரு கடமை. தன்னிறைவுக்குச் செய்வது எனக்கூறி அவர்களுக்கு விளங்க வைக்கவும் முடியாது. பாலாவைப் பைத்தியர் என்றுகூட நினைப்பார்கள். கதை கொடுப்பதற்கு மட்டுமல்ல, சஞ்சிகையின் ஆசிரியருடன் இலக்கியப்பற்றி கதைக்கவும் போகிறேன் என்றால் மலைத்துப் போவார்கள். 'இவ்வளவு தூரம் சைக்கிள் ஓடுகிறீங்களே' என நினைக்கவும் கூடும்.

அவர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் வவுச்சர், ரீயூசன், இன்கிறிமென்ட், புறமோசன் என்பனதான். அவர்களின் மாற்றமில்லாத இந்த வாழ்வைப் பார்த்து எரிச்சலும் வெறுப்புமடைந்தார் பாலா.

இகேபோல்தான், ஒருமுறை ஒருசம்பவம் நிகழ்ந்தது. பாலா மொழிபெயர்ப்புள்ளும் செய்வார். சிறுகதையை என்ற ஒரு பத்திரிகைக்காக மொழி பெயர்த்திருந்தார். அதனை வாங்கிப்போக அந்தப்பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியர் பாலா படிப்பிக்கும் பள்ளிக்கு

வந்திருக்கிறார். பாலா ஒரு ஆங்கில ஆசிரியராகவே இருப்பார் என்று விசாரித்திருக்கிறார் துணையாசிரியர். ஆனால் பாலா கணிதம்தான் படிப்பிப்பவர் என்று அப்போதுதான் அறிந்தார் அவர். தன்னால் நம்பமுடியாமல் இருக்கிறது என்று கூறினார் பாலாவைப்பார்த்து. விலகல்கள் இருக்கும் என யாரும் நினைப்பதில்லைத்தான். சிறுகதை மேதை அன்ரன் செக்கோள் ஒரு மருத்துவர் என்பதை முதலில் அறிந்தவுடன் பாலாகூட ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறார். ஏன் ஜி. நாக ராஜன், மௌனி இருவரும் கூட கணிதத்தில் கெட்டிக்காரர்களாக இருந்தவர்களாம்.

விசுவமடு றோட்டில் சனநெருக்கடி தெரிந்தது. விசுவமடுவுக்கு வரும் போது 'வெளிக்கிடடி விசுவமடுவுக்கு' என்ற நாடகம் நினைவுக்கு வரும். அவர் அந்த நாடகத்தைப் பார்க்கவில்லையென்றாலும் அந்த தப்பெயர் எழுபதுகளில் எங்கும் நன்றாக அடிபட்டது. உத்தியோகத்துக்காகவோ அல்லது வியாபாரத்துக்காகவோ என்றில்லாமல், வேறெதற்கும் சொந்தணரைவிட்டு வெளியேறாத எங்களுடைய மக்கள் அப்போது விவசாயம் செய்ய விசுவமடுவுக்கு வந்தனர். இது ஒரு சாதாரண விசயமில்லை என்று பொன்னுத்துரை மாமா சொல்லுவார். விசுவமடு என்ற பெயர் அந்த நாடகத்தில் இருந்தாலும் அது ஓட்டு மொத்தமாக எல்லாக்குடியேற்றத்திட்டங்களுக்குமே பொருந்தியிருந்தது.

பாலாவின் நண்பன் ரவீந்திரன், தனது பார்மஸியில் இருக்கிறான். போன வருசம் அவனது கடையில் கூட்டம் அதிகமாக நிற்கும். இப்போது ஒன்றிரண்டு பேர்தான் நிற்கிறார்கள். மலேரியாவுக்கு, இடம்பெயர்ந்த மக்களின் உடல்கள் இசைவாகிவிட்டன போலும்? கடையில் மருந்து வகைகளுடன் வேறு பாவனைப்பொருட்களும் தெரிந்தன. அப்படியானால்தான் ஓரளவு வியாபாரம் போகும் போலும்.

ரவீந்திரனின் தம்பி ஒரு டொக்ரர். கொழும்பில் வேலை செய்கிறானாம். சண்டைச் சமயங்களில் காயமுறும் இராணுவத்தினருக்கு இரவு பகலாக சத்திரசிகிச்சை செய்யவேண்டும். 'நான் ஏன் என்ற இனத்தவரை அழிப்பவர்களுக்கு இப்படி நின்று வேலைசெய்யவேணும்' வினைவில் மாறுதல் எடுத்துக்கொள்ளவேணும்' என்று சொன்னானாம். சிங்கள டொக்ரர்கள் மேலதிக வேலை செய்யமாட்டார்கள்ளாம். தமிழர் அப்படி இருக்க முடியாது. 'நோட்' பண்ணப்படுவார்களாம். இதையெல்லாம் பாலாவிடம் சில நாட்களுக்கு முன்வந்த ரவீந்திரன் சொன்னான்.

ரயர் வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அவர்களது பஸ்ஸின் ரயர்தான். வழியில் இருந்த ரியூட்டறி ஒன்றின் முன்னால் பஸ் நின்றது. இனி ரயர்மாற்றிப் போக அரைமணி நேரமாவது செல்லும். பாலாவும் கீழே இறங்கி அருகிலிருந்த கடைக்குச் சென்று தேநீர் அருந்தினார். ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றபடியால் ரியூட்டறி நிரயபி வழிந்தது. கொட்டில்லையில் வெவ்வேறு பாடங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. ஒரே இரைச்சலாக இருந்தது. கணித பாடத்தை நடத்துபவர், தான்

சொன்ன கணிதப்படிக்களை திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். பாலா தனது காலத்தை நினைத்துப் பார்த்தார்.

அப்போதெல்லாம் கணிதபாடத்தில் அதனது அடிப்படைத்தத்துவங்களை நன்றாக விளங்கப்படுத்துவார்கள். ஒரு தத்துவத்தின் கீழ்வரும் பயிற்சியில் சில கணக்குகளை ஆசிரியர் செய்வார். மிகுதிக்கணக்குகளை மாணவர்கள் தாமே செய்வர். காலம் எவ்வளவு மாறிவிட்டது. மாணவர்கள் கிளிப்பிள்ளைகளாகிவிட்டனர்.

பஸ்ஸில் சனம் குறைந்துவிட்டது. மீண்டும் பஸ் புறப்பட்ட போது பாலாவுக்கு 'சீற்' கிடைத்து விட்டது. அடுத்தது சுதந்திர புரம். இங்குதான் பாலாவின் பெரியப்பாகுடும்பம் அண்மையில் சிதைந்தது. அன்று நடந்த விமானத்தாக்குதலிலும், ஷெல்லடி யிலும் பெரியப்பாவின் மகள் ஒருத்தி இறந்தாள். அவருக்கு இரண்டு சிறு குழந்தைகள். கணவன் ஒரு குடிசாரன். பெரியப்பா பாவம். ஓய்வெடுக்கும் வயதில் மேலும் பொறுப்புக்கள் வந்திருக்கின்றன. பாலா நேற்று ஜூன் மாத 'ஓரிவீச்சு' பார்த்தார். அந்தக்கொடிய சம்பவத்தை அப்படியே பதிவாக்கியிருந்தார்கள். இறந்த குழந்தையை இரவர் மண்குவியலுக்குள்ளிருந்து தூக்கும் காட்சி அதை விபரிக்கும் கவிதைவிகள் — கண்கள் குளமாயின.

மினிபஸ் புதுக்குடியிருப்பை அடைந்தபோது மணி ஒன்றாகியிருந்தது. முள்ளியவளைக்கான பஸ் நிற்குமிடத்தை நோக்கிப் பாலா நடந்தார். அங்கிருந்த சீமேந்து இருக்கையில் இருந்தார். களைப்பாக இருந்தது. அவரைவிட இன்னும் ஒருவன் மட்டுமே அங்கே இருந்தான். அவனிடம் "முள்ளியவளைக்கு எத்தனை மணிக்கு பஸ் இருக்கும்?" எனக் கேட்டார். "ரண்டரைக்கு" எனப் பதில் வந்தது. ஒன்றரை மணிநேரம் இங்கேயே இருக்கவேண்டும் உடம்பு, உடுப்பு எல்லாம் செம்மண்புழுதி. நாக்கினால் இசுழ்களைத் தொட்டபோது உவர்ப்பாக புழுதிமண் ருசித்தது. இந்த இடைநேரத்தில் நண்பர்கள் சிலரைச் சென்று பார்க்கலாம். ஆனால் புதுக்குடியிருப்பில் இந்தச்சேட்டுடன் திரிய முடியாது. முகம் கழுவினால் நல்லது. எங்கே கழுவுவது என்றுதான் தெரியவில்லை.

பாலா பஸ்ராண்டுக்கு முன் இருந்த கடையொன்றில் பசல் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, மீண்டும் வந்து இருக்கையில் அர்ந்தார் பயணப்பையை தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு படுத்தார். கண்ணயர்ந்து போனார்.

"இதிலை யாரும் இருக்கக்கூடாது எழும்புங்கோ" என்ற கரடுமுரடான குரலைக்கேட்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தார் பாலா. அது அவருக்குச் சொல்லப்பட்டால், முன்னிருந்த அரைச்சுவரில் இரண்டுபேர் பீடி குடித்தபடி இருந்தார்கள். மணுமுணுத்தபடி எழுந்து அப்பாலே போனார்கள். அவர்களை எழுப்பிக்கலைத்தவன் பாலாவை ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. அவர் கேட்காமலேயே

“இரண்டரை மணிக்குத்தான் உங்களுக்கு பஸ்” என சிரித்தபடி கூறினான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் சைக்கிளில் இரண்டுபேர் வந்தார்கள். சைக்கிளில் ஓடிவந்தவன் போராளி. வரிப்புலிச் சீருடை அணிந்திருந்தான். மற்றவன் யாரெனத் தெரியவில்லை. சாரம் சேட் அணிந்திருந்தான் அவன். இருவரும் சிறிதுநேரம் சிரித்துக் கதைத்தனர்.

சீருடையில் இருந்தவன் பாலாவைக் கவனமாகப் பார்த்தான். சைக்கிளிலிருந்து இறங்கி அவருக்கு அருகில் வந்தான். மற்றவனும் சைக்கிளை ஸ்ராண்டில் நிறுத்திவிட்டு பஸ்நிலையத்துள் வந்தான்.

சீருடையிலிருந்தவன் பாலாவைப் பார்த்து தன்னை யாரெனத் தெரிகிறதா எனக்கேட்டான். பாலா கொஞ்சம் யோசித்தபிறகு அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டார். சீருடையில் இருந்தவன் வசந்தன். அக்கரைப்பற்றில் முன்பு பாலாவிடம் படித்தவன்.

வசந்தன்-

“சேர் எங்க போறீங்க?” என்று பாலாவைக் கேட்டான். “முள்ளியவளைக்கு” என்றார் பாலா. பல விடயங்களைப்பற்றியும் கதைத்தனர். ஒன்றரை மணிக்கு தனக்கு ஒரு வேலை இருப்பதாகக் கூறினான் வசந்தன். “இவனும் உங்களோட வருவான். நாங்கள் பிறகு சந்திப்பம் சேர்” என்று கூறிவிட்டு நண்பனிடமிருந்தும் அவரிடமிருந்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு போனான் அவன்.

பாலா மற்றவனைக் கேள்விகளால் சூழத் தொடங்கினார். “நீங்களும் போராளியா?” அந்த இளைஞன் பதில் கூறவில்லை. நீங்கள் நினைப்பது சரி என்னும் வகையில் தலையை ஆட்டினான். அவர் அவனின் பெயரைக் கேட்டார். ‘தமிழன்’ என்று பதில் வந்தது. “இயக்கப் பெயர்தானே?” பதில் கூறாமல் அவன் சிரித்தான். “சொந்தப் பெயர்” பாலா கேட்டார்.

“கபிலன்”

“உங்கட சொந்த இடம்?”

“மட்டக்களப்பு”

பாலா இப்படித்தான் கதைக்கப்பிடித்தால் விடமாட்டார். அவரது மனைவியும் “சும்மா அலம்பிக்கொண்டு திரியாதேங்கோ, வீட்டுவேலைகள் எவ்வளவு கிடக்குது” என்று எத்தனையோ தடவைகள் சொல்லியிருப்பாள். ஆனால் பாலா எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு யாருடனும் கதைக்கத்தொடங்கிவிடுவார். அதிலும் போராளிகள் என்று தெரிந்துவிட்டால், கேள்விகள் கேட்டபடியே

இருப்பார். சிலவேளைகளில் தொடரான அவரது கேள்விகள் அவர்களைச் சலிப்படையச் செய்திருக்கவும் கூடும்.

அவனது ஊரைப்பற்றிய கேள்விகள் அத்துடன் நின்றிருக்கும். ஆனால், பாலா இருபது வருஷங்கள் அக்கரைப்பற்றில் இருந்தவர். மேலும் துருவித்துருவி கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

‘மட்டக்களப்பிலை எந்த இடம்?’

‘வாழைச்சேனைக்கு கிட்ட கிண்ணியடி.’

பாலா முன்பிருந்த அக்கரைப்பற்று, மட்டக்களப்பு நகருக்கு தென்பகுதியில் இருக்கிறது அந்தப்பகுதிகளாயின் அச்சொட்டாக அவருக்குத் தெரியும். கிண்ணியடி, நகருக்கு வடபகுதியில் உள்ளது. அந்தப்பகுதிகளைப் பொறுத்த அளவில் பெரிதாக பாலாவுக்குத் தெரியாது. மட்டக்களப்பு - வாழைச்சேனை நெடுஞ்சாலையிலுள்ள சினிமாத் தியேட்டர்கள் பற்றி மட்டுமே தெரியும். முன்பு பாலா எம்.ஜி. ஆரின் தீவிர ரசிகனாக இருந்தார். அக்கரைப்பற்றிலிருந்து வாழைச்சேனை 50 மைல். அங்கிருந்து மட்டக்களப்பு, ஏறாலூர், வாழைச்சேனை என எம். ஜி. ஆரின் படம்பார்க்க அவர் வருவதுண்டு. அது அவரின் இளம் பருவகாலம்.

நல்லவேளை கபிலன் கிண்ணியடியில் பிறந்தது. நகருக்குத் தென்புறமாக உள்ள ஊர்களில் அவன் பிறந்திருந்தால் அவரைத் தெரியுமா? இவரைத்தெரியுமா? என இன்னும் ஆயிரம்கேள்விகள் கேட்கப்பட்டிருக்கும்.

வழக்கமாக மட்டக்களப்புப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களைக் கண்டால் பாலா எருமைத் தயிரைப்பற்றிக் கேட்காமல் விடுவதில்லை. இரவுச் சாப்பாட்டின்பின் அங்கு எல்லோரும் எருமைத் தயிருடன் சீனிகலந்து உண்பார்கள். அங்கு யாருக்குமே இதனால் இரத்தத்தில் ‘கொலொஸ்ரோல்’ கூடுவதில்லை. அக்கரைப்பற்றில் அவனுக்குத் தெரிந்த முதியவர்கள் பலர் இருந்தனர். யாருமே நெஞ்சு வியாதிக்கான ஆஸ்பத்திரிக்காட் வைத்திருக்கவில்லை. கபிலனுக்குத் தேங்காய்க்குள் அடைக்கப்பட்ட தயிர் பற்றித் தெரியவில்லை. எருமைத்தயிரின் சுவையையே கிட்டத்தட்ட மறந்துவிட்டதாகக் கூறினான்.

அப்போது ஒருபோராளியும், நடுத்தரவயதுக்காரரும் வந்தார்கள். பஸ் நிலையத்துக்கு முன்பிருந்த குளிர்ப்பானச்சாலைக்குள் சென்றனர்.

பாலா கபிலனைக் கேட்டார்.

‘வீட்டிலை எத்தனை பேர்’

‘அம்மாவும் அப்பாவும் இருக்கிறார்கள். அக்கா ஒந்தாச்சி மடத்தில வாழ்க்கைப்பட்டிருக்கிறாள்.’

அவர் பிறகு, “ஞாயிற்றுக்கிழமைமில் நடக்கிற கிரான் சந்தைக்குப் போயிருக்கிறீரா?” என்று கேட்டார்.

“இரண்டொருமுறை அம்மாவுடன் போயிருக்கிறேன். அம்மா தேன்குழல் வாங்கித்தருவா”

சிறிய நேரம் மௌனம் நிலவியது. கபிலனை ஐஸ்கிரீம் குடிக்க பாலா அழைத்திருந்தார். முதலில் கபிலன் மறுத்தான். அவர் கொஞ்சம் வற்புறுத்தவே அவன் எழுந்து அவருடன் சென்றான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒரு மேசையின் இருபக்கமுமாக எதிரெதிராக இருந்தனர். எதிர்மேசையில் அந்தப் போராளியும் நடுத்தர வயதுக்காரரும் இருந்தார்கள். அவர்கள் சிரித்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பெரியவரை அந்தப் போராளி ‘அப்பா’ என அழைத்தான். அது தெளிவாகக் கேட்டது.

கபிலன் அவர்களையே பார்த்தபடி இருந்தான். அவனுடைய பெற்றோரை நினைக்கிறான் போலும், கண்கள் கலங்கியிருந்தன. பாலா ஐஸ்கிரீம் முழுவதையும் சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டார். அவர் மிகவும் மெதுவாகவே சாப்பிடும் இயல்புடையவர். கபிலனின் ‘கப்’ பில் பாதிக்குமேல் கிரீம் இருந்தது. நேரம் இரண்டு மணி என அங்கிருந்த மணிக்கூடு காட்டியது ஆனால் பாலா அவனை அவசரப்படுத்தவில்லை. கபிலன் வீட்டின் நினைவுகளில் முழுகிக் கிடந்தான். அவனுடைய அம்மா அப்பா ராணுவத்தால் எப்படியெல்லாம் நடாத்தப்படுகிறார்களோ? கடிதங்களும் நீண்ட நாட்களாக வரவில்லை.

அந்தப் போராளியும் தகப்பனும் வெளியே வந்தனர். அதன் பிறகு கபிலன் செதியாக கிரீமைக் குடித்துவிட்டு எழுந்தான். “உங்களுக்கு நேரமாகிட்டுது சேர்” என்றான். வெட்கம் கலந்த சிரிப்பு அவனிடமிருந்து வந்தது. தான் வீட்டின் நினைவுகளில் இருந்துவிட்டதாக மறைக்காமல் கூறினான். வெளியே வந்தார்கள்.

“நடக்கும்போது ஏன் கஸ்ரப்படுறீங்கள்?” என்று பாலா கேட்டார்.

தான் ஒலுமடுவில் விமானக்குண்டு வீச்சின் அதிர்ச்சியில் தூக்கி எறியப்பட்டதாக கூறினான். முதுகெலும்பு இரண்டு இடங்களில் உடைந்திருக்கிறது. ‘மெடிக்கிள்’ ஒரு மாதத்துக்கு மேல் இருந்திருக்கிறான். இப்போது முள்ளியவளையில் உள்ள ஒரு இடத்துக்குப் போகிறான்.

அவர்கள் அமர்ந்திருந்த ‘சீர்’ இப்போது சனத்தால் நிரம்பியிருந்தது ஒரு மரக்கடியில் இருவரும் நின்றனர். சொற்ப நேரத்தில் பஸ் வந்தது. பயணிகள் பரபரப்படைந்தனர். பஸ்ஸின் பின்னே ஒழுங்கற்றுக் கூடினர்.

“வாரும் போவம். அல்லது சீற் எடுக்க முடியாது” என்றார் பாலா.

“நீங்க போங்க சேர். எங்களுக்குச் சிறப்புப்பணி பஸ் மூண்டரைக்கு வரும். அதில நான் போறன்” என்றான் கபிலன்.

பாலாவுக்கு அது தெரியும். ஆனால் அதனை அவர் யோசிக்க வேயில்லை. கபிலன் தன்னுடன் ஒன்றாகப்பயணம் செய்ய வருவான் என எதிர்பார்த்தவருக்கு ஏமாற்றமாகிப் போய்விட்டது. முன்னியவளையில் இருவரும் பிரியத்தான் வேண்டும். அது இயல்பானதும் கூட. இங்கேயே பிரிவது என்பது ஏனோ அவருக்கு மனக்கஸ்ரமாக இருந்தது அவருக்கு அவனைத் தனது மகனின் ஸ்தானத்தில் வைத்தே பார்க்க முடிந்தது.

முதுகில் காயம்மாறி இருக்கிறதுதான். ஆனால் உள்நோ இருக்கும். சிறப்புப்பணி பஸ் வரவும் இன்னும் ஒருமணிநேரம் செல்லும். அது முல்லைத்தீவுக்குப் போய் சுற்று வழியாலேயே முன்னியவளையை அடையும். அவர் அவனை தன்னுடன் முன்னியவளைக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டுமென்று விரும்பினார்.

“நீரும் என்னோட வாரும். நான் ரிக்கற் எடுக்கிறன்”

“இல்லை உங்களுக்கு வீண் செலவு. எங்களுக்குத்தான் தனியாக பஸ் விட்டிருக்கினம்” என்றான் கபிலன்.

மீண்டும் பாலா வற்புறுத்தவே கபிலன் அவருடன் வரச்சம்மதித்தான்.

வீணாகவே சனங்கள் இடிபட்டனர். எல்லோருக்கும் சீற் கிடைத்தது.

பஸ் புறப்பட்டது. நடத்துனரின் முகத்தில் திருப்தி தெரியவில்லை. மக்கள் பஸ்ஸில் அடையுண்ட நிலையில் போகுள்போதே அவர்கள் திருப்தியடைவதில்லை பாலா கணக்குப் போட்டுப்பார்த்தார். இந்த ‘றிப்பே’ அவர்களுக்கு லாபம்தான்.

பாலாவும் கபிலனும் அருகருகே இருந்தனர். ஆஸ்பத்திரியடியில் ஒருபெண், குழந்தையொன்றுடன் ஏறினாள். பஸ்ஸில் சீற் இருக்கவில்லை. பாலா எழும்ப முயன்றார். கபிலன் முந்திக்கொண்டான். பஸ்ஸின் பின்கதவடியில் போய் சார்ந்து நின்று கொண்டான்.

முன்பெல்லாம் முன்னியவளைக்கு இந்தப்பாதையால் வாகனங்கள் ஓடுவதில்லை. போர் வலுவடைவதற்குமுன் புதுக்குடியி ருப்பு சாதாரண சந்தியாகவே இருந்தது. ஏழடிட்டுக்கடைகள் சில கந்தோர்கள் மட்டுமே இருந்தன. இந்தப் பாதையால் மாட்டு வண்டிகளும் சிலவேளைகளில் ட்றக்ரர்களும் போகும். முல்லைத்தீவில் ராணுவம் நிலைகொண்ட பிறகே இந்தப்பாதை பெரும் புழக்கத்துக்கு வந்தது.

முல்லைத்தீவு முன்பு எவ்வளவு அழகான பட்டினம். நம்மவர்கள் அதைமீட்ட பின்பு பாலா அங்கே போய்ப் பார்த்தார். பட்டினம் இடிந்த கற்குவியலாக்கப் பட்டிருந்தது. உலகில் போரினால் எத்தனை நகரங்கள் அழிந்துள்ளன. ஆனால் அவையெல்லாம் மீண்டும் புதிதாக எழுந்துதானே உள்ளன.

பணைமரங்கள் தெரியத் தொடங்கின. வயல்வெளி விரிந்தது. அதற்கப்பால் காடு. கேப்பாபுலவு வருவதற்கு முன் நந்திக்கடல் தெரிந்தது. வயல்களும் கடலும் அருகருகே இருந்தன. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு காட்சி. இங்குள்ளது போலவே மருதமும் நெய்தலும் அருகருகே இருக்கின்றன. உழவர்கள் சூடடிக்கிறார்கள். சூட்டுக்களத்திலிருந்து எழும்வைக்கோல் துகள்கள் வலைஞர்களின் உப்பளங்களில் வீழ்ந்து உப்பை மாசுபடுத்துகின்றன. அவர்கள் சண்டைக்கு வந்துவிடுகிறார்கள். எங்கோ படித்த இலக்கியச்சுவை, பாலாவுக்கு அந்தப் பாடலடிகள் மட்டும் நினைவுக்கு வரவில்லை.

எருமைமாடுகள் சேற்றில் புரண்டு கொண்டிருந்தன. இனி ஆறு மணிவரை அவை சேற்றிலிருந்து எழும்பா. பாலாவுக்கு அவற்றைக் கண்டால் அலாதியான ஒரு மகிழ்ச்சி வருவதுண்டு. அவரின் அப்பாவிடம் பத்துப் பதினைந்து எருமைமாடுகள் முந்தி இருந்தன. பின்பு பராமரிக்க முடியாமல் விற்றுவிட்டார். அதன் பிறகு பாலா அவற்றைத் தொட்டுப்பார்த்ததில்லை.

ஒருமுறை முள்ளியவளைக்குப் பாலா சைக்கிளில் சென்றபோது, வழியில் ஒரு எருமைமாட்டுப்பட்டி வந்தது. ஏதோ உந்துதலில் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு அவற்றில் ஒன்றைத் தொட்டுப் பார்த்தார். மாடு மேய்ப்பவனுக்கு இது ஒரு பைத்தியக்காரச் செயல்போலவே தோன்றியிருக்கும் அந்த உணர்வு அவரின் முகத்தில் தெரிந்தது. பாலா அவனைப் பார்த்து அசடுவழியச் சிரித்தார். மாட்டுக்காரன் சிரிக்கவில்லை. தன்பாட்டுக்கு அவன் போய்க்கொண்டிருந்தான். எதிரே வந்த லொறி 'ஹோண்' அடித்தபடியிருந்தது. எருமைமாடுகள் உடனே வெருண்டோடவில்லை. மிகவும் சாவதானமாக வாய்க்கால் பக்கமாக இறங்கின. சாதாரண மாடுகள் என்றால் உடனே வெருண்டடிக்கும். எருமைமாடுகளின் இந்தத் தன்மை பாலாவுக்கு ஏனோ பிடித்திருந்தது.

ஆட்கள் பஸ்ஸில் குறைவாகவே இருந்ததால், பஸ் அதிகமாகக் குலுங்கியது. இடங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில் கபிலனை பாலா சற்றுமறந்துவிட்டார். முதுகில் பெரிய முறிவு ஏற்பட்டு பல நாள் தன்னிலையில்லாமல் இருந்தவன் அவன். பஸ் வேறு குலுங்கிக் குலுங்கிச் செல்கிறது. பஸ்ஸின் கதவருகே நிற்கிறான். சைதவறி ரோட்டில் கூட விழுந்துவிடலாம். தான் நிற்பதாகவும் அவனை வந்து இருக்கும்படியும் கூறினார்.

பாலாவுக்கு எதிர்சேற்றில் இருந்த ஒருவர் கேப்பாபுலவுக்கு பக்கத்தில் இறங்கினார். அந்த இடத்தில் கபிலன் இருந்தான்.

பாலாவுக்கு ஓட்டமாவடிப்பாலமும் அங்குள்ள சாப்பாட்டுக் கடைகளில் கிடைக்கும் ருசியான மீன் பாலாணமும் நினைவுக்கு வந்தன. அங்குதான் கிண்ணியடி இருக்கிறது. அங்குதான் கபிலனின் பெற்றோர்கள் இருக்கிறார்கள் கபிலன் இங்கே இந்த பஸ்சில், பாலாவுடன் பிரயாணம் செய்கிறான். ஆளை ஆள் சந்திக்க முடியாத நிலையாக வாழ்க்கை மாறிவிட்டது. போர் எப்படியெல்லாம் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆனால் போராட்டம் நியாயமானது. அதனால், இவற்றையெல்லாம் தாங்கத்தான் வேண்டும்.

கபிலன் கதைக்கத் தொடங்கினான். இந்தப்பகுதி தன்னுடைய ஊரைப்போல இருக்கிறது என்றான். பனைமரங்கள் மட்டுந்தான் அங்கே குறைவு. அதுதான் ஒரு வித்தியாசம் என்றான்.

பாலாவுக்கு பாட்டன் முறையான ஒருவர் வற்றாப்பளையில் இருக்கிறார். அவரின் வீட்டின் முன்னால் பஸ் சென்றது. மனிதருக்கு தொண்ணூறு வயதிருக்கும். பஸ்ஸில் வருவதில் இதுதான் பிரச்சினை. காசும் செலவு, விரும்பிய இடங்களுக்கும் போக முடியாது.

சென்றமுறை சைக்கிளில் வந்தபோது அவரிடம் போயிருந்தார் பாலா. கண்'ஓப்பிறசன்' செய்து கண்ணாடி போட்டிருந்தார் கிழவர். பாலாவை உடனே அடையாளம் கண்டுவிட்டார். கட்டித் தழுவினார். பழைய கதைகளெல்லாம் கதைத்தார். பதினைந்து வருசமாக பாலாவும் அவரும் சந்தித்திருக்கவில்லை. சிறிதுகூட கிழவருக்கு மறதியில்லை. திடமாக இருந்தார். பல முதியவர்கள் நடந்து கொள்வதுபோல் சலிப்படையவில்லை.

முள்ளியவளையில் பஸ் நின்றது. கபிலனும் பாலாவும் இறங்கினார்கள். யாராவது ஒரு போராளி வரும்வரை பாலா கபிலனுடன் நின்றார்.

பாலாவின் அக்கராயன் விலாசத்தை கபிலன் கேட்டு அறிந்து கொண்டான். அக்கராயனுக்கு வரநேர்ந்தால் கட்டாயம் வருவதாக கூறினான். அவன் தனியாகவா வருவான்? அநேகமாக இன்னுமொரு போராளியைக் கூட்டித்தான் வருவான்.

சிவந்த நிறத்தையுடைய ஒரு போராளி இப்போது சைக்கிளில் வந்தான். அவனை மறித்து கபிலன் ஏதோ கதைத்தான்.

கபிலன் போகவேண்டிய இடம் கிட்டத்தான் எனவும், தான் அவனை அங்கு இறக்கிவிடுவதாகவும் கூறி கபிலனை ஏற்றிச் சென்றான் அந்தப் போராளி.

“ஐயா போயிட்டு வாறன்” என்று விடைபெற்றான் கபிலன்.

பாலா சிறுசஞ்சிகை நடத்தும் ஆசிரியரின் அலுவலகப்பக்கமாக நடந்தார்.

(வெளிச்சம்: புரட்டாதி-கார்த்திகை, 1998)

கவிதைகள்

மயன்/2

(1991, சென்னை - இலங்கை - மயன்/2)

வேண்டாத புன்னகை

பலரை இங்கு காணவில்லை.
தேர்ந்த கவிஞர்கள்
ஆரூயிர் நண்பர்கள்
சிறிதளவு பழகியவர்கள்
நலமுடன் வாழ்க.

பாபம் செய்பவர்களை
மோதி மிதித்துவிடுதலும்
அவர் முகத்தில் உமிழ்ந்து விடுதலுமே
எமது தாரக மந்திரம்

இதை மறந்தவர்கள்
'அட்ஜஸ்ட்' பண்ணத் தெரியவில்லையே
என்பவர்கள் போய் வருக.
சேர்ந்தவுடன்
பெரிய மேடையாகப் போடுங்கள்.
ஓங்கி முழங்குங்கள் பாரதிசூரலை
பத்து நாட்கள் நடத்துங்கள் விழாவை
மிச்சவிளக்குகளின் ஒளியில்.

உங்கள் சரிகை வேட்டிகள் ஒளிரட்டும்
இல்லாதவர்கள் வாடகைக்கு எடுங்கள்.

மன்றத்தில் வழக்கைத்தொடருங்கள்
உங்களுக்கா தெரியாது தலையங்கம் அமைக்க
பாரதி புரட்சிக்கவிஞனா? ஆன்மீகக்கவிஞனா?
பட்டிமன்றத்தில் முடிவெடுக்காதீர்கள்.
பின்பு அது வேடங்களுக்கு வசதியாக அமையும்
எமக்கும் இந்தச் செய்திகள் கிடைக்கும்
சிரித்துக்கொள்வோம்
எங்கு வேண்டாத புன்னகையொன்று
உதிர்ந்திடத் தேவையில்லை
அதற்காக உங்களுக்கு நன்றி.

வெள்க்கம்

சுத்திரை-1995

துவண்ட நெஞ்சிற்கு ஒரு ஆறுதல்

நெடிய உருவமொன்று
கரிய சுவரொன்றில் எழுத வந்தது.

சூழ்ந்தது அவனை ஒரு கூட்டம்
* 16 - 08 - 94

கடற்படைக் கப்பல்கள் அழிக்கப்பட்டன.....
தொடர்ந்தன அவன் கரங்கள்.

ஏமாந்த கூட்டம் மெதுவாக நழுவியது
ரேடியோக் கடையருகே தேர்தல் செய்திகேட்க.

துவண்டது என் நெஞ்சம்; உற்று நோக்கினேன்.

சென்றவரின் தலைமுடியெல்லாம் வெளுப்பு

அருகில் நின்ற வாலிபன்,

“அந்தப் பிரங்கிகள் கிடைத்திருந்தால் ...” என்றான்.

* 16 - 08 - 94 இல் இலங்கைப் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நடந்தது. அன்று திருமலையில் டோறாப் படகுகள் அழிக்கப்பட்டன. விளம் பரப்பலகையில், தேர்தல் செய்தி எழுதப்படும் என எதிர்பார்த்தவர்கள் ஏமாந்தனர்.

வெளிச்சம்

ஐப்பசி - 1994

காலம் கனிந்தது

29:04.1995

03.15 ஜி.எம்.ரி 1

அன்று சனிக்கிழமை.

கச்சேரி-நல்லூர் நோட்டில் சனமில்லை,
கலர்ச்சட்டைகளில் ரியூசன் போகும்
சைக்கிள்க்காரப் பெண்பிள்ளைகள் மட்டும்தான்.

பேய்விமானம் ஒன்று போகுது தொலைவில்.

வீடொன்றின் கூரையிலிருந்து

மழலை மாறாக் குரல் ஒன்று கேட்கிறது

“புலிமாமா புலிமாமா சுடு ---சுடு.”

கீழிருந்து ஒருவகைச் சத்தம்

நம்மவர்கள் சுடுகிறார்கள்.

உயரம் மிக அதிகம்

படாது

வெருட்டல் மட்டும்தான்.

“புகைக்குது புகைக்குது” கூவினான் சிறுவன்

பூரித்திருந்தது அவன் முகம்.

சர்வதேசப் பரிசொன்று கிடைத்திருக்கும்

அதைப்படம் பிடித்திருந்தால்:
 "உண்மைதானா?" நான் கேட்டேன்
 "ஓமோம் புகைக்குது"
 அவசரம் பதிலில் தெரிந்தது:
 வீட்டிற்குள் ஓடினான், செய்திசொல்ல.
 சற்றுப்பின்;
 ஊரே கூடிக் கூடிக் கதைக்கிறது
 எல்லார் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி.
 'ஸ்கூட்டர்'கள் பறக்கின்றன
 'அவ்ரோ' விழுந்த தலம் நோக்கி.
 நேற்று 11.15 ஜி.எம்.ரிக்கு ஒன்று
 இப்போது வேறொர் கொடும்பட்சி
 இரண்டையும் கூட்டிக்கழித்துப் பார்க்கையில்,
 'அது' - எமக்குக்கிடைத்துவிட்டதுதான்!

நாளை -
 இந்தநிகழ்வை
 அந்தக் கவிஞரும் 2 அறிந்து கொள்வான்;
 நீண்டதாடியை
 நீவிக்கொள்வான்,
 உணர்வுடன் பாடுவான்
 தன் கவிதை வரிகளை!
 "பறவையின் நிரையென
 வானிடை எழுந்தன
 பகைவனின் ஊர்திகளே!
 சிறகுகள் துகள்பட
 அவையிசை பறந்தன
 தமிழர் கருவிகளே!"

கடைசி வரிகளைத்
 திரும்பவும் பாடுவான்.
 கவிதை பாடியபோது
 கருசருவென்ற தாடி அவனுக்கு;
 இப்போது அதில் வெள்ளிக் கம்பிகளும்
 இழைந்திருக்கும்.
 கவிஞன் ஆருடம் சொன்னது
 பறவைகள் நிரையென ---
 இன்னும் அரைவாசித் தூரமிருக்கிறது!

1 கிறீன்விச் நேரம்

2 காசி ஆனந்தன்

00

(29.04.95 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் விடுதலைப்புலிகளால் சிறிலங்கா
 படைவிமானம் ஒன்று சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது.)

நகரம் மீட்கப்படும்

எனது நகரம் அழகாகத்தானிருந்தது
போர்ப்பறைகள் ஒலிக்கும் வரை
ஆக்கிரமிப்புப் படைகள் அதனைச் சூழும்வரை.

போரால் என் நகரம் ஒளிபிழந்தது
பொலிவிழந்தது
அலங்கோலமாகியது
மௌனமாக அழுகிறது.

உயிர்ப் பயத்தால் வெளியேறினேன்.

இழந்த நகரத்தை நினைத்து
அநுபவித்த சௌகரியங்களை நினைத்து
விட்டுவந்த புத்தகங்களை நினைத்து
அழுது கொண்டே போனேன்
வெதும்பிக் கொண்டே போனேன்.

பாலத்தைக் கடந்த போது
திரும்பிப் பார்த்தேன் நகரத்தை
† 'செவஸ்ரபோல்' கதைகளில் வரும்
ரஷ்ய வீரர்கள் செய்ததுபோல்
கைகளை அசைத்துக் கடைசிவிடை தர எண்ணினேன்:

கைகள் மேலே எழவில்லை.
எனது கண்கள் சிவந்திருக்கின்றனவாம்
பக்கத்தில் வந்த அம்மா கேட்டாள்:
"அழுதாயா?"

'கண்கள் சிவந்தது அழுததால் மட்டுமல்ல அம்மா
கோபத்தாலும் கூடத்தான்'
நகருக்கு இறுதி விடைதர எழுத என் கைகள்
இனி, துப்பாக்கியை ஏந்தாமட்டுமே உயரும்.

பல்லாயிரம் துப்பாக்கி ஏந்திய புதிய புலி வீரருடன்
நகர் புகுவேன் நான்
எமது நிழலைத் தொடர்ந்து
மக்கள் வருவர்
மீட்கப்பட்ட நகருக்கு.

00

† நெப்போலிய-ரஷ்ய யுத்தங்கள் பற்றி ரோல்ஸ்ரோய் எழுதிய
யுத்தக் கதைகள்.

முதலாம் 1995.

துயிலும் இல்லம் மீண்டும் எழும்

தர்மவானான எங்களின் வயதான அரசனை,
 துஷ்டனான அவர்களது இளவல்
 வஞ்சகமாய்க் கொன்றான்.
 பின்னாளில் இறந்தவனின் நடுகல்லருகால்
 தேரில்வரும்போது
 கெழுனு இறங்கி நடந்து செல்வான், தலைகுனிந்தபடி.

நாங்கள் சொன்னதல்ல இது.
 அவர்களின் இதிகாசமே சொல்கிறது.
 நம்மவனை எதிரி வஞ்சகமாய்க்கொன்றது
 தந்தவேம்மையை

தலைகுனிந்து கெழுனுநடந்துசென்றது
 சற்று தணிப்பதுண்டு
 அவனில் சிறிது மதிப்புக்கூட எமக்கு வருவதுண்டு?

சரித்திரம் மீண்டும் இங்கு தொடர்கிறது இம்முறை முன்பைவிட அதிக கசப்புடனே, துஷ்டனின் 'ஜீனி'லிருந்து வந்தவர்கள்; எமது பூமியை மீண்டும் வஞ்சகமாய் பறித்தனர்; எம்மவரின் இரத்தத்திலான காரியங்களுக்காக, எம்மால் எழுப்பப்பட்ட கண்பேற்ற நினைவாலயத்தை துவம்சம்செய்து அழித்தனர். கெழுனுவுக்கு மேலே ஒருபடி சென்றனர்.

எங்களுக்கு செய்தி இக்கரைக்கு எட்டியது நெஞ்சம் வெதும்பி அழுதே விட்டோம் அமைதியை உடைத்துச் சூழரைத்தோம் அவர்களை அழித்தொழியாது விடோம், வேள்வித்தி இக்கரையில் எழுந்து சுடர்விடுகிறது எல்லாமே இங்கு மும்முரமாய் நடக்கிறது. எங்கள் பூமியிலேயே அவர்களுக்கு சமாதிகட்டப்படும் அங்கு ஓடப்போகும் அவர்களின் இரத்தத்தை சூழியின் அவர்களின் எலும்புகளையும் தசைகளையும் பொறுக்கி எரித்தபின் சாம்பலை அவர் உறவுகளுக்கு அனுப்பியபின் இடிந்த இடத்திலேயே மீண்டும் எம்மவர்க்கு நினைவாலயம் எழும்பும் இம்முறை சீமேந்துக்கற்களால் அல்ல, பளிங்குக்கற்களால்! இருபத்தொராம் நூற்றாண்டின் அற்புதமாக பொன்னால் வேய்ந்த கூரைகளுடன்.

00

எல்லாளன்: தமிழ்மன்னன் (கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு)
துட்டகைமுனு: ருகுணுவின் சிங்கள இளவரசன்

எல்லாளனும் துட்டகைமுனுவும் யானைகளில் ஏறிப் போரிட்டனர். துட்டகைமுனு, படங்கு போன்ற ஒன்றை தனது யானையின் நான்கு கால்களிலும் கட்டி, அதற்குள் போர்வீரர்களை மறைத்து வைத்திருந்தான். அவர்கள் எல்லாளனின் யானையின் கால்களை வெட்டினர். யானையிலிருந்து சரிந்த எல்லாளனை கெழுனு வாளால் வெட்டிக் கொன்றான்.

(சிங்கள கர்ணபரம்பரைக்கதை)

பெயர்கூடச்சொல்வார்கள்

அநாதரவாக எனது சனங்கள்
 உப்பு வெளியில் புதையுண்டு கிடக்கிறார்கள்.
 முன்பு அது அவர்களது திறந்த வெளிச்சுடலைதான்.
 இப்போது முடகம்பி அடைப்புக்குள்
 தனிமையாய் நிற்கிறார்கள்.
 சவங்களையும் கொலைகாரர்களையும் தவிர
 மூன்று வருடத்தில் யாருமே அங்கு வரவில்லை;
 பாடைகள் புகவில்லை

பறையோசை கேட்கவில்லை
பட்டாசுகள் கொழுத்தவில்லை
சிதைவைக்க பூவரசு அடுக்கவில்லை
யாரும் பாசுரங்கள் பாடவில்லை
ஒருவரும் மண்குடம் ஏந்தவில்லை
எவரும் கொள்ளி வைக்கவில்லை.

நல்ல நிசப்தம்
இடையிடையே பூட்ஸ்கால்களின் சத்தமும்,
பேய்க்காற்றின் இரைச்சலும் கேட்டாலும்
தூங்குவதற்கு இந்த அமைதி போதும்.
புதையுண்ட எனது சனங்களுக்கு
யாரும் காடாத்திக் கொட்டவில்லை
சிறுதடியால் மணல்நிலத்தை உழவில்லை
நவதானியம் விதைக்கவில்லை
ரொட்டியும் படைக்கவில்லை
அவர்களது ஆவி மேலே போகாது
அவச்சாவு.

துயில் நேரம் போக
அது சுற்றிச்சுற்றி அங்கேயே நிற்கும்:
இப்போது அவர்களது துயில் எழுப்ப
அந்த துன்மார்க்கள் வருகின்றான்.
அவனை இந்த வரண்ட நிலம் நன்கறியும்
அவனது குரல்வளை நெரிக்க
அங்குள்ள காற்றுக்குப்பலமில்லை
அல்லது செய்திருக்கும்.

அந்த நெடுநீள உவர்நிலத்தில்
'இடங்களை' அச்சொட்டாச் சொல்வானாம்
கொன்று குவித்தவரே
புதைகுழியைத் தோண்டுவராம்
நல்ல வேடிக்கை!
'கிறிமினோலஜி' யில் டொக்ரர்களாம்
சரியாக எலும்புகளை பொருத்துவராம்
முழுமையான 'பயோடேற்றா' தருவாராம்
குறிப்பாக, பெயர்களையும் சொல்வார்கள்
நம்புங்கள்; விஞ்ஞானம் வளர்ந்துவிட்டது:
பேப்பரில் பெயர்கள் வரும்
மற்றவர்களின் உறவுகள்,
சற்றுப் பொறுக்கத்தான் வேண்டும்
வேறு இடங்களில் தோண்டும் வரை.
கடலில் மிதந்தவர்கட்கு தாங்கள் பொறுப்பல்ல
'அவர்கள்' சொன்னார்கள்.

நிமிர்ந்த வாழ்வு

என்னை நீ மறக்கவில்லை
 கிரமமாக கடிதம் போடுகிறாய்
 அம்மனிடம் எனக்காக பிரார்த்திக்கிறாய்
 சரையில் பிரசாதம் அனுப்புகிறாய்
 நோய்-ள்பற்றி எழுதுகிறாய்
 காட்டுப் பிரதேசம், கவனம் என்கிறாய்
 உணவுப்பிரச்சினைபற்றி வினவுகிறாய்
 மருந்துத் தட்டுப்பாடு இருக்கிறதா?
 வினா எழுப்புகிறாய்.
 அங்கு எல்லாமே சுப்பர்தான்
 உன்கடிதங்கள் கோழிகாட்டுகின்றன
 கோல்பேசில் நீ கைது செய்யப்பட்டதும்,
 லோயரால் வெளியே வந்ததும்,
 உன்னவர் இருக்குப்போதே,
 குங்குமம் இடாமல் நீ திரிவதும்,
 வீட்டில், பெயர்ப்பலகையை எடுத்துவிட்டதும்,
 எனக்குத் தெரியும்
 உன்னுடன் தங்கவந்த அக்காவை
 ரீ சொடுத்து விடை அளித்ததையும்
 எனக்கு மறைத்து விட்டாய்.
 உன்வசதபோல் நீ வாழ்ந்துகொள்
 ஒன்று மட்டும் செய்.
 கடிதங்களில் இழையாடும் அந்த பச்சாதாபத்தை
 விலக்கிவிடு!
 நாம் நிமிர்ந்தே இங்கே இருக்கிறோம்.

பிடிபட்ட கணத்தில் அவனுள் எழுந்தவை

அவன் பிடிபட்டு விட்டான்
எத்தனை காலமாக மறந்து செயல்பட்டான்
அவன் ஒரு வலுவான போராளி
எத்தனை திட்டங்கள் முடித்திருந்தான்
செயல்படுத்த வேறு எத்தனை கிடந்தன
படுக்கையில் வைத்தே கைதானான்
தப்பிக்கொள்ள அவகாசம் இருக்கவில்லை
கைகளை சட்டெனப் பிடித்துவிட்டார்கள்.
இனி என்ன, வதைதான்
கொக்கியில் கட்டி தொங்க விடுவார்கள்
'1000 வறஸ் லைற்'றை முகத்தில் பாய்ச்சுவர்
பிஷ்டத்தில் பொல்லால் அடிப்பார்கள்
முதுகில் 'அசிட்' ஊற்றுவார்கள்
'சங்கிலித்தொடரை' அறிய முனைவார்கள்.
அவன் மனத்திண்மையுடன் இருப்பான்
விட்டுப்பிடிப்பார்கள்
இரங்குவதுபோல் நடிப்பார்கள்
ஆசைவார்த்தை காட்டுவார்கள்

மன்னிப்புத்தருவோம் என்பார்கள்
யார் அவர்கள் மன்னிப்பதற்கு?
அவர்கள்தான் மன்னிக்கப்பட முடியாதவர்கள்
கழுவேற்றப்பட வேண்டியவர்கள்
அவனது துணைவர்கள் அதனைச் செய்வார்கள் .

மீண்டும் தண்டனை
பின்பு பசப்புவார்த்தைகள்
மாதக் கணக்கில் தொடர்வார்கள்
ஆனால், அவன் திண்மை மேலும் உயரும்
50கிலோவிலிருந்து 30 ஆவான்
நரம்புகள் எல்லாம் இற்றுப் போகும்
பேசக் கூட நா எழாது
நிற்கக்கூட திராணியற்றிருப்பான்
அவர்கள் பொறுமையிழப்பார்கள்
ருத்திரமூர்த்தியாக மாறுவார்கள்
துள்ளிக்குதிப்பார்கள்
தாண்டவம் ஆடுவார்கள்
அவனும் நக்கீரராவான்
மௌனமாக, கண்களாலேயே .

மயங்கும்வரை தண்டனை தருவார்கள்
அவன் திண்மையில் மேருபோலாவான்
கொல்வதென முடிவெடுப்பார்கள்
நீறாக்க அவர்களிடம் நெற்றிக்கண் இல்லை.
தண்ணீரில் மூழ்கடித்தும் கொல்லலாம்
அடித்தே கொன்றுவிடலாம்
மின்சாரம் பாய்ச்சலாம்
மாடியிலிருந்து தள்ளிவிடலாம்
துப்பாக்கியால் சுடப்படுவதே, அவனது விருப்பம்.
அதனையும் அவர்களே தேர்ந்தெடுக்கட்டும்
உடலை அவர்கள் புதைப்பார்கள்
அல்லது எரித்துப் போடட்டும்.
புதைத்தால் தனது மண்ணில் கலப்பான்
எரித்தால் அவனது ஊரின் காற்று வீறுபெறும்.
எல்லாம் முடிந்ததும்
கொலைகாரர் விஸ்கி அடிப்பார்கள்
அவர்களின் முகங்களில் விரக்திதெரியும்
பெருமூச்சு விட்டுக்கொள்வார்கள்
வெற்றி பெற்றவர்போல் காட்டிக்கொள்வார்கள்.
அது பொய் என அவர்கட்கே தெரியும்.
அவனே வெற்றிபெற்றவன்
அதுகூட இரண்டு வழிகளில்
அவனது ஆன்மா சிதையவில்லை
'சங்கிலித் தொடரும்' அசையவில்லை.
உமர்ன் வெள்ளையின் நினைவாக

முட்கம்பி நகர் மனிதன்

முட்கம்பி நகர் மனிதன் அவன்
வாய்பொத்தி வாழ்கிறான்
கொடுமைகள் பல நடக்கின்றன
ஆவேசமாக ஒருவார்த்தை இல்லை:
‘செம்மணி’ பேரணி நடந்தது
ஓதுங்கிக் கொண்டான்.
பொலிஸ் சுடக் கூடும்
உயிர் வெல்லம் அவனுக்கு.
புரட்சிக் கதைகள் எழுதுவதில்லை
போராட்டக் கதைகள் புனைவதில்லை
‘புருட்டல்’கள் குறுவாளுடன் திரிகிறார்கள்.
காதல் கவிதைகள் எழுதலாம்
நெருஞ்சியில் நின்று ‘ரோமியோ’ ஆக முடியாது.
தத்துவக் கவிதைகள் புணையலாம்
ஏற்கெனவே ‘உமர்க்யாம்’ செய்து விட்டான்
நிறையவும், தரமாகவும்.
நடுஇரவுகளில் விருந்தளித்தான் ‘நம்மவர்க்கு’
அடுத்த வீட்டுக்காரன் ‘யூதாஸின்’ உறவினன்.
விசாரணையுடன் விட்டு விட்டார்கள்
முதுகிற்கு ‘புக்கை’ கட்டுகிறான்
இரவில் குறண்டிப் படுக்கிறான்.
பயந்தவன், நோஞ்சான், கதிகலங்கி.
பேரோசை, ஒன்றை எதிர்பார்க்கிறான்
நிச்சயம் நம்மவர் வருவார்கள்
முட்கம்பிகளை அறுக்க.

மீட்டப்பட்ட நகரம்

அந்நியனான அந்த அரசபிரதிநிதி
கடைசியில் இயேசுவை சிலுவையில் அறையவைத்தான்
பின், பாவம்தன்னைச் சாராது எனக்கூறியபடி
கைகளை நன்றாக அலம்பிக் கொண்டான்
நாங்களும் அவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுத்தோம்.
சமுதாயம் மூன்றுநாட்கள் நடந்தது.
எல்லாமே நின்று போர்க்களம் நிசப்தமாகியது.

'சுவரி'லிருந்து வெளியே வந்தோம்
நகரம் எம் கைக்குள் வந்திருந்தது.
சிதிலமடைந்திருந்த நகரை சுவலையுடன் பார்த்தோம்
மீண்டும் எழுப்பிவிட்டலாம் என்று மனம் தேறினோம்.

எங்கள் கைநிறையப் புழுதியும் வியர்வையும்;
உணவருந்தவே கைகளைக் கழுவினோம்
பாவங்கள் எதுவும் எம்மைத் தீண்டாது
பகைவரின் முடிவுக்கு அவர்களே காரணம்.
தீர்ப்பைக் கொடுத்துவிட்டு ஒதுங்கிக்கொள்வதற்கு
† பிலாத்தைப்போல நாம் வேற்று நாட்டவரல்ல
எங்கள்மேல் குற்றம் சொல்வதற்கு
அவர்களில் எவருமே தேவகுமாரனுமல்ல.

00

† ரோமானியப் பேரரசின் ஜெருசலேத்துக்கான அரசபிரதிநிதி
யூதர்களின் வற்புறுத்தலால் யேசுவுக்கு மரணதண்டனை கொடுத்தான்.
பின் அதற்குத்தான் பாத்திரவாளி அல்ல என்றுகூறி கைகளை
நீரினால் கழுவிக்கொண்டான்.

எல்லை மீறா அலை

இம்முறை மறவனின் கல்நடுகை அருகே அலை எழும்பியது.

பூம்புகாரை அழித்த கடற்கோள் போல வங்கதேசம் நிதம்காணும் ஊழிக்காற்றுப் போல சினத்துயரத்தின் ஓகஸ்ட் மாத வெள்ளம் போல நடுஜாமத்தில் அது தொடங்கியது.

நகர்களை அழித்தவர்

அப்பாவிபோல்துயின்றிருந்தனர்.

மேலும், நகர்களை அழிக்கும் கனவிலிருந்தனர்.

“விரைவில்முடி” என்றிருந்தான்

காலை இழந்த அவர்களது தளபதி.

இராவணன் சபையில் அனுமன்போல் எழுந்தது அலை அவர்களைக்கண்டு.

அலையின் உச்சியில் தீப்பிழப்புகள் லங்காபுரிபோல் எரிந்தன படைத்தளங்கள்.

துயில்கலைந்தோர் செயலிழந்தனர்

திசைகளே அவர்கட்குத் தெரியவில்லை.

வேதனப் பொதிகளை மறந்தனர்

ஆயுதங்கள் அவர்கட்கு சமையாயின.

வழுக்கும் தார்ரோட்டுகள் அவர்களுக்கு, பயத்தைத் தந்தன.

வாகனங்கள் இனி அவர்கட்குத் தேவையில்லை

முள் நிறைந்த ஒற்றையடிப் பாதைகள்,

அவர்களின் நண்பர்கள்.

பாலிஆற்றில் இறங்கி தன்னைத் தூய்மைப்படுத்தியது அலை.

மறவன் நடந்த மேற்கு மண்ணை அலை

தொழுது சென்றது.

சோபிதமான அலைகள் 'அவர்களின்' படைக்கலங்களை எம்கரைசேர்த்தன.

தொடர்ந்து செல்கிறது அனல் அலை.

பகைவர்களும் அஞ்சத் தேவையில்லை.

அலை, தன் எல்லைகளை ஒரு போதும் மீறாது.

செங்கம்பள வரவேற்பு

உங்களிடம் நாங்கள் வருவோம்
 தேவைகளும் எமக்கிருக்கிறது
 † கிரிபத்தும்-0 கட்டசம்பலும் நல்ல இணைகள்
 பாலில்லா அப்பம் எமக்கு வராது
 கோறாப்புளி மீன்குழம்பு அலாதியானது
 ஈரப்பலாக்கறி நன்றாகச் சமைப்பீர்கள்.
 உணவுடன் முடிபாது விடயங்கள்.
 முழுமதியில் †† ருவான் வெலி சாயாவின் வணப்பு
 ஒரு மலைப்புத்தான்.
 விக்ரோரியா அணைக்கட்டு
 பிரமாண்டத்தின் எல்லை.
 கோல்பேஸ் கடற்கரையும் -நிலவும்
 சொர்க்கங்கள்.
 ஓகஸ்ந் மாதத்தில் உங்களூரில் எத்தனை
 பெருவிழாக்கள்... ..
 கண்டி பார்க்க பல நாள் வேண்டும்
 இது போலப்பலவுண்டு.
 அதிக நாள் தங்கவேண்டும்
 விருந்துபசாரத்தில் நாங்கள் திளைக்கவேண்டும்
 எல்லாமே
 காவலர் கடுகடுப்புடன் சோதித்தபின்,
 தயங்கித் தயங்கியல்ல.
 சுதந்திர மனிதராக,
 எமது நாட்டின் பாஸ்போட்டுடன்,
 கண்டிய நடனம் எம்மை வரவேற்க,
 வருவோம் விருந்தினராக,
 வரவேற்கக் காத்திருங்கள்.

00

† கிரிபத்- நிறைந்த தேங்காய்ப்பால் சேர்த்த சம்பா அரிசிச்சோறு.
 0 கட்டசம்பல்-தேங்காய்ப்பூ போடாத மிளகாய்ச்சம்பல்.

†† ஒரு பெளத்தவிஹாரை

மேலும் சில கவிதைகள்

1

அன்று அமாவாசை
குண்டும் குழியுமாக இருந்தது தோட்டு
எனது மந்த கதிக்கு இசைவாய்
'லைற்' பொருத்திய சைக்கிளில்
வழிநெடுக வந்தான் ஒருவன்
அவனுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்?

2

செல்லப்பூனை வந்தது
காலை வருடியது
அலைந்து திரிந்தது
கிணுங்கியது
கால்களை செல்லமாகக் கடித்தது.
யாருமே சட்டை செய்யவில்லை.
'ரிசர்ப்சன்' பரபரப்பு
நான் 'ட்ரிங்ஸ்' கரைத்துக் கொண்டிருந்தேன்
அலைந்த பூனை வெளியே சென்றது
சற்று நேரத்தில் திரும்பியது
அதன் வாயில் அணிலொன்றிருந்தது.

3

எதிர் பஸ் ஸ்ராண்டில் நின்றவன்
பார்வையாலே
ஏறும் போது
பின்புறமாக ஒருவன்
வலப்பக்கமாக ஒரு தடியன்
இடப்புறமாக ஒரு நெடியவன்

எனது இருப்பிடம்
பத்து நிமிடத்தில் வந்துவிட்டது
அதற்கிடையில்
நான் கற்பழிக்கப்பட்டதோ
நான்கு முறைகள்.

00

4

நடுநிசி, பெளர்ணமிநாள்
சிறுநீர் கழிக்க வெளியே வந்தேன்
நிலவு தந்த கணநேரப் பூரிப்பை
கொடியில் கிடந்த ஈர 'பெனியன்'
சடுதியாக மறைத்தது.
நிலவு உலர்த்தாது அதனை சூரியன் போல
நாளை முதல் 'சிப்டில்' மெசினில் அவன் அமர
நெஞ்செல்லாம் குளிரும் அவிச்சலுடன்
தண்ணிலவு ஒரு வீண் பொழுது.

00

த. இராமநாதன் பக்கங்கள்

திரு.த.இராமநாதன் (1913- 1985) யாழ்ப்பாணத்தை தனது பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கொழும்பு வெஸ்லிக் கல்லூரியிலும், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியிலும் கல்விகற்றவர். பட்டப்படிப்பை முடிக்காமல் இந்தியாவுக்கு 1943இல் சென்றார். கன்னியாகுமரியிலிருந்து பம்பாய்வரை நீண்ட ஒரு நடைப் பயணத்தை மேற்கொண்டார். வழி நெடுகிலுமுள்ள கிராமங்களில் தங்கினார். பெங்களூருக்கு அருகாமையில் மரக்கறிச் செய்கையில் ஈடுபட்டவரது பயிர்களை குரங்குகள் நாசம் செய்தன. சென்னைக்கு 1947இல் வந்தவர், அங்கு சுயாதீனமான எழுத்தாளராக நான்கு வருடங்களாக இயங்கினார். இலங்கைக்கு 1951இல் திரும்பி வந்தார். 'ரைம்ஸ் ஒப் சிலோன்' பத்திரிகையில் பலகாலம் பத்திரிகையாளராகப் பணிபுரிந்தார்.

கருஞ்சீவப்பு ரோஜா

அந்த கருஞ்சிவப்பு ரோஜாவை தேடி அலைகிறேன்
குமுறிக்குமுறி அது கிடக்கிறது
இருண்மை கவிந்து, அச்சமும் பயமும் நிரம்பி,
கனவு மரத்தில் ரோஜா படர்ந்துள்ளது
பாலைவனத்து மதியத்தைவிட கூடிய அனலுடனே
அது என்னுள்ளிருந்து,
என் இரத்தத்தை கொதிக்க வைக்கிறது
ஓ! கருமையான விளங்காப்புதிரே
கசப்புடன் கூடிய வெறுமையான உண்மையை,
புசித்துவிட்டேன்
நான் விதைத்ததோ பாழாய்ப்போன நிலத்தில்
சூரியனின் மெதுவான வதைப்பில்
விதையின் கருவறை சிதைந்து போகிறது.

உலகின் மிகப்பெரிய சென்சஸ்!

'என்கவுண்டர்' என்ற ஆங்கிலச் சிற்றிலக்கிய ஏட்டின் செப்டம்பர் 1957 இதழில் இக்கதை இடம்பெற்றுள்ளது. ஆசிய - ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களுக்காக அந்த சிற்றிலக்கிய ஏடு நடத்திய சிறுகதைப்போட்டிக்கான பரிசை இக்கதை பெற்றிருந்தது; தேர்வுக் குழுவின் நடுவர்களில் ஒருவர் புடிப்பெற்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் 'ஸ்பீபன் ஸ்பென்டர்'.

நான் வசதிக்காக 'அறை' என அழைக்கும் நரிக்குகை போன்ற ஒன்றின் கதவருகே, அவன் எனக்காகக் காத்திருந்தான். யாராவது "நீ எங்கு போகிறாய்?" எனக் கேட்கும் போதெல்லாம் "எனது அறைக்குப் போகிறேன்" என நான் கூறினாலும், அரிதாகவே, யாரையாவது "அறைக்கு வாருங்களேன்" என அழைப்பு விட்டிருக்கிறேன்.

இன்னும் அந்த உயரமான அந்தியன் எனக்காகக் காத்திருக்கிறான். அவன் இன்று எந்த நேரத்திலும் வரலாம் என எனக்கு முன்கூட்டியே தெரிந்திருந்தது. அவனது வருகையை எவ்வகையிலும் தடுத்துவிட முடியாது. எனதுபெயரைவைத்துத் தெருப்பையன்கள் சுவரில் எழுதியிருந்த புகழுரைகளை அவன் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான். (அவை பென்சிலர்ல் கிறுக்கப்பட்டிருந்தன).

"தெருப்பையன்களால் பெரிய தொந்தரவுதான்" எனக்கூறிய நான், உரையாடலின் நடுவே, "ஒரு களித்துண்டை அவர்களுக்குக் கொடுத்துப் பாருங்கள்; அதுவே போதும், அவர்கள் உடனே காட்டுமிராண்டிகள் ஆகிவிடுவார்கள்" என்றேன்.

இந்தப் பேச்சுக்களால் 'சென்சஸ்' செய்ய வந்தவன் ஈர்க்கப்படவில்லை. நான் கதவைத் திறந்து அவனை உள்ளே விட்டேன். அவன் மிசவும் உயரமானவனாக இருந்ததால், உள்ளே வர குணியவேண்டியிருந்தது. எனது அழுக்குத் துணிகள் ஒழுங்காகவும், மிகச்சிலவேயான புத்தகங்கள் அடுக்கப்பட்ட நிலையிலுமிருந்திருந்ததால் நன்றாயிருந்திருக்குமே என்ற, நிறைவேறமுடியாத எதிர்பார்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

ஒரே பார்வையில் அவன் எல்லாவற்றையும் எடைபோட்டு விட்டான் போலிருந்தது. "இப்போது கிட்டத்தட்ட ஏழுபணியாகிறது" என்றேன். "இரவு வெகுநேரம்வரை நீங்கள் வேலை செய்யவேண்டியிருக்குமோ?" சுவரில் ஒரு வெள்ளிச் சங்கிலியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த எனது அழகிய 'சூயிஸ் ஆன்' பொக்கற்ற மணிக்கூட்டின் மேல், அவனது கவனத்தை ஈர்த்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. அதுவே என்னிடமிருந்த டீயோரு, பெறுமதிமிக்க பொருள். அடுத்த விட்டுப் பையன்களின் கண்கள்

களுக்கு அது ஒன்றே என்னை ஓர் உயர்வான இடத்தில் இருத்தி வைத்திருந்தது. ஆனால் 'சென்சஸ்' செய்ய வந்தவன் அந்தப் பொக்கற மணிக்கூட்டுக்கு எந்தவிதமான முக்கியத்துவத்தையும் கொடுக்கவில்லை.

“அடுத்த வீட்டில் யார் யார் வசிக்கிறார்கள்?”

“வீட்டின் சொந்தக்காரனும் அவனது மனைவியும்”

“அதைவிட வேறு யாராவது இங்கு இருக்கிறார்களா?”

“அவன் வீட்டின் பின்பகுதியை வேறு குடும்பங்களுக்குக் கொடுத்துள்ளான்”

“இந்த அறைகூட இந்த வீட்டின் ஒரு பகுதிதானே?”

“ஆம்”

“உனது தொழில் என்ன?”

“எழுதுவது”

“அப்படி என்றால், நீ சொல்வது பத்திரிகையாளன் என்பதைத் தானே குறிக்கிறது?”

அவன் அதில் அரைவாசியைத் தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான்.

“உனக்கு அப்படி எடுக்க விருப்பமானால் அப்படியும் எடுக்கலாம்”

நான் சிரித்துக் கொண்டேன்.

“உனக்கு என்ன வயதாகிறது?”

“முப்பத்தைந்து”

“உனக்குத் திருமணமாகிவிட்டதா?”

“ஆம்”

“மாத வருமானமாக எவ்வளவு கிடைக்கிறது?”

“உத்தேசமாக தொண்ணூறுரூபாய்வரை கிடைக்கிறது?”

“அது என்ன உத்தேசமாக எனக்கூறுகிறாய்?” சென்சஸ் செய்ய வந்தவன் குறுக்கிட்டுக் கேட்டான்.

“அது சென்சஸிற்கு தேவைப்படாத ஒன்று” என எரிச்சலுடன் கூறினான். “சொல்வதென்னவோ தொண்ணூறு ரூபாய் என்று தான். ஆனால், ஒரு பச்சைத்தாளைக்கண்டால் பல காலமாகிறது.”

“நீ ஓர் இந்தியன்தானே, பின் வேறு எப்படித்தான் இருக்க முடியும்?”

“நீங்கள் அதில் சந்தேகப்படுகிறீர்களா?”

நான் பேச்சை முறிப்பதுபோலக் கேட்டேன். அவன் எனது எரிச்சலைச் சட்டை செய்யவில்லை.

“நீயும் உனது மனைவியும் மட்டும்தானே இந்த அறையில் வசிக்கிறீர்கள்?”

நான் தலையை அசைத்து அதை ஆமோதித்தேன். அவன் எதையோ அசிங்கமாக நினைக்கிறான் என எனக்குத் தெரிந்தது.

“உனக்குப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களா?”

“இல்லை”

தேவையான தகவல்களை எல்லாம் எடுத்து விட்டான் போலும். அவனது விசாரணை அந்தக்கேள்வியுடன் முற்றுப்பெற்றது. அவன் தனது குறிப்புப்புத்தகத்தை மூடிக்கொண்டான்.

“நீங்கள் போகும் எல்லா வீடுகளிலும், இந்தக் கேள்விகளை எல்லாம் கேட்கவேண்டியிருக்குமோ?”

“இது ஓர் இலகுவான வேலையல்ல”

சென்சஸ் செய்யவந்தவன் விளக்கினான்.

“ஆனால், நாங்கள் எங்களால் முடிந்த அளவு மிகத்திருப்தி கரமாகச் செய்வது என உறுதி பூண்டுள்ளோம்.”

“ரோட்டில் படுக்கும் மனிதர்கள், பார்க்குகளில் துயில் கொள்வோர், பிச்சைக்காரர்கள், நிலையான இருப்பிடமில்லாதோர் இவர்களை எல்லாம் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?”

“எல்லோருமே கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படுவார்கள்” என்றான் அவன். அவர்கள் எல்லோரையும் சேர்த்து 350மில்லியன் சுயாதீனமான மக்களைக் கொண்டதுதானே இந்தியா - அதுதான் பாரதம்!”

'சென்சஸ்' செய்யவந்தவன், அறையை விட்டு வெளியே போவதற்காக மீண்டும் தலையைக் குனிந்து கொண்டான். பிசைந்த மாவை அழுத்துவதற்காக அடுத்தவிட்டுக்குச் சென்ற எனது மனைவி, அந்தநேரம் பார்த்து உள்ளே வந்தாள். மனைவி உள்ளே வந்ததும் அவனது முகத்தில் அடிப்பதுபோல் கதவை அடித்துச் சாத்தினேன்.

"அவர்களுக்கு வேறு வேலையே இல்லையா?" எனது மனைவி குற்றம் சாட்டினாள்.

"அழையா விருந்தினர்களைப்போல் உள்ளே நுழைந்து விடுகின்றனர். இவர்கள் இப்போதெல்லாம் பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை."

"அவர்களும் தமது வேலையைச் செய்யத்தானே வேண்டும்." என நான் மறுத்துரைத்தேன்.

"அது எப்படியாயினும் அவள் இனிமேல் வரமாட்டாள்."

"அவர்கள் பிள்ளைகளை ஹைதராபாத்துக்குக் கடத்துகிறார்கள்ளாம்."

எனது மனைவி அர்த்தமில்லாமல் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்;

"எமக்குத்தான் பிள்ளைகளே இல்லையே."

என்ன உரையாடல் நடக்கிறது என்ற சிந்தனையின்றிக் கூறினேன்.

எனது மனைவி என்னைப் புதுமையாகப் பார்த்தாள். நான் மடத்தனமாகப் பேசுவதாகக்கூட அவள் நினைத்திருக்கலாம். நான் சாப்பிடுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினாள். நான் சாப்பாட்டை விழுங்கத் தொடங்கினேன். அது எனது பழக்கமாகிவிட்டிருந்தது.

"நான் வரநேரமாகும். கதவைத் திறந்து வைத்திரு" எனக் கூறிக்கொண்டு அறையைவிட்டு வெளியேறினேன். நான் சினிமாவுக்குத்தான் போகிறேன் என அவளுக்குத்தெரியும். அதற்கான நாலேழுக்கால் அணாவிிற்காக அவள் என்னுடன் முரண்பட்டுக் கொள்வதில்லை. இது பழக்கத்தால் ஏற்பட்ட ஒரு கட்டாயத் தேவையாக மாறியிருந்தது. ஒரு பழக்கத்தை தொடர்ந்து கைக் கொண்டு பின் அதை விடாப்பிடியாக வைத்திராவிட்டால் மனைவிமார் கவலையடையத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

எனது அதிர்ஷ்டம் 'கலரி'யில் இரண்டு பேரே இருந்தனர். அதனால் முன்னே இருந்த சிற்றில் கால்களை வசதியாகப் போடக் கூடியதாக இருந்தது. மண்டபம் இருளடைந்தது; உடனே திரு. 'பார்க்கிவிஹில்' பேச ஆரம்பித்தார். நிமிர்ந்து அமர்ந்து

கொண்டு, அவரது குரலைக் கேட்கத்தொடங்கினேன். 'உலகின் மிகப்பெரிய சென்சஸ்' திரு. ஹில் சகலபாரை பம்பாய், கல்கத்தா மற்றும் சென்னை போன்ற நகரங்களின் சந்தடிமிக்க தெருக்களின் வழியாக அழைத்துக் சென்றுகொண்டிருந்தார்.

"உங்கள் வாசலுக்கு சென்சஸ் செய்ய வருபவன் வரும்போது" என குறைந்த தொனியில் மிஸ்டர் ஹில் பேசத் தொடங்கினார். "நீங்கள் நகரத்தில் வேலை செய்பவராக இருந்தால் என்ன, நாளாந்தக் கூலியாக இருந்தால் என்ன, அல்லது மாட்டுவண்டி ஓட்டுபவராக இருந்தால் என்ன ..."

நல்லது, நான் மாட்டுவண்டி ஓட்டுவதில்லை. அத்துடன் ஏற்கனவே, சென்சஸ் செய்ய வந்தவனை எதிர்நோக்கியும் விட்டேன். அதில் மன எழுச்சி அடைவதற்கு எதுவுமே இருக்கவில்லை. நான் சென்சஸிலிருந்து சிரத்தையிலிருந்து விடுபட்டு, சிறுதுயிலில் ஆழ்ந்தேன்.

நான் விழித்துக் கொண்டபோது எனது கால்கள் தரையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தன. முன்சீற்றிலிருந்து எனது கால்களையாரோ நகர்த்தி விட்டிருந்தனர். காதோடு காதாகப் பேசும் சத்தம் கேட்டது. திரை பிரகாசமான வர்ணத் திட்டாகத் தெளிந்தது. எங்கோ மெக்சிக்கோவில் - 'அஸ்ரெக்' நாகரீகம் ... 'ஃவிறல் பற்றிக்' ... சிறு தூக்கம் ...

மீண்டும் நான் விழித்தபோது, "இப்போது அவன் இறப்பான்" என்று யாரோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தது கேட்டது. சம்பவங்கள் பல நிறைந்த நாடகம் போன்ற அந்தத் திரைப்படத்தை நான் பார்க்கத் திரும்பியபோது (வையில் வெஸ்ட்ரீஸ் ஒரு மனித வேட்டை) அது முடிவடையும் கட்டத்தை அடைந்திருந்தது.

"உனது முளை சிதறுவதற்குமுன் வெளியேவா" எனக்கதா நாயகன் கத்தினான்.

"உள்ளே வந்து என்னைப் பிடிக்க முடியுமானால் பிடி"

'பாங்க்' என்ற சத்தத்துடன் பார்னிஸ்² கதவு திறந்தது. வில்லன் மார்பில் குண்டு புகுந்த நிலையில் இறந்து கிடந்தான்.

சேணத்தை அங்கேயே விட்டுவிட்டு, ஒரு குதிரை தன் பின்பக் கத்தைக் காட்டியபடி ஓடியது.... நான் வெளியே வர முற்பட்டேன்.

வெளியே, அது ஓர் அழகு பொருந்திய இரவாக இருந்தது. செம்மறி ஆட்டு ரோமக்குவியல்கள் போலிருந்த முகில் கூட்டத்தி னூடாக வெளியே வந்த சந்திரன் எனது சந்தினை ஒளிமயமாக்கியது. கழைக்கூத்தாடியைப்போல், நுணிக்கால் விரல்களால், அங்கு படுத்துக் கிடக்கும் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகளை மிக ஜாக் கிரதையுடன் தாண்டிப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். நான் பல வருடங்

களாகவே இந்தச் சந்து வழியாகப் போய்வருபவன்தான். இந்தச் சந்து, நகரத்தின் இருதயம் போன்ற பகுதியிலிருந்தாலும், அது நகரிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. சட்டென இனங்கண்டு கொள்ளமுடியாத பல நிரையான வீடுகள் அங்கு இருந்தன. நிரைகள் முட்செடிகளால் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. புதியவன் ஒருவன் ஒரு வீட்டைக் கண்டு பிடிப்பதாயிற், ஆயாசமுண்டா கும் வகையில், பல மணி நேரத்தை அங்கு செலவளிக்க வேண்டி வரும். நிச்சயமாக அந்கத்தபாற்காரன் ஓர் அதிசயப் பிறவிதான் அங்குள்ள எல்லோரது பெயர்களும் குருட்டுப் பாடம் போல் அவ னுக்குத் தெரியும். அங்கு வசிக்கும் அத்தனை பெண்களும் அவனுக்கு சிநேகிதமாகியிருந்தனர். தங்கள் கணவன்மார் இல்லாதபோது அபூர் வமாகவே மற்ற ஆண்களுடன் கதைக்கும் அந்கம் பெண்கள், அந் தத் தபால்காரனுடன் மட்டும் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அட்டைக்கரிபோல் துலங்கும் இரவுகளில், அங்கு ஒரு தெரு விளக்கு மட்டுமே ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும். அப்போது எனது சந்து, துக்கம் நிரம்பி காற்றுடன் கூடி நிற்பது போன்ற உணர்வுடன் திகழும். மழை பெய்யும் போதெல்லாம் அங்கு படுத்திருக்கும் மனிதர்கள் எங்கோ மறைந்து விடுவார்கள். ஒரு அந்தத்திலிருந்து மறு அந்கம்வரை சுற்றிச் சுற்றி வளைந்து செல்லும் சாக்கடை தனித்துவிடும். உஷ்ணமாக இருக்கும், நட்சத்திரங்களால் நிரம்பிய இரவுகளில் அல்லது முழு நிலவு வரும் உன்னதமான நாட்களில், பலமான கடற்சூறறால், உதிர்ந்த இலைகள் சுழன்றாடும். நெருக்கமாக அடைபட்டது போல் படுத்துக்கிடக்கும் உடல்கள் - காதலர்கள், சிழவர்கள், ஈனச்செயல் புரிவோர், எலிகள். எல்லாமே வேதனையுடன் கூடிய ஆன்மாக்களாக மாறி, மாயையும் வினோதமும் கலந்த தொடர்ச்சியான விம்பங்களாகத் தெரியும்.

உயிர்ப்பே இல்லாத இந்த உலக வாழ்வில், எளிய களியாட்டங் களுடன் கூடிய இந்தத் தீவிர உணர்வுகளில் கண்களை மேயவிடுவ தில், எனக்கு ஒரு வகையான கிளர்ச்சி ஏற்படுவது வழக்கம். நித்திரையின் பேர்து சுயாதீனமாகத் திரும்புகின்ற கால்கள், அணைக்கும் பாவனையுடன் கூடிய கைகள், காதோடு காதாக, எழும்பும்படி தனது துணைக்குக் காதலன் கூறுவது

வழமை போல் தெருவில் உள்ள குழாயடிக்கு வந்தேன். யாரோ ஒரு கவலையீனமான மனிதன் அதனை திறந்து விட்டிருந்ததால், நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நான் எனது கால்களைக் கழுவிவிட்டு குழாயைப் பூட்டினேன். மிகவும் சிரத்தையுடன் அதனைச் செய்தேன்.

அறைக்குப் போவதற்குள் மீண்டும் கால்களில் மண்படாதவாறு இருப்பதற்காக நுணிக்கால் விரல்களால் எனது கதவுபுவரை நடந் தேன்.

கதவு திறந்த நிலையிலிருந்தது. உள்ளே ஓர் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. எனக்கு எரிச்சல் வந்தது. எத்தனை முறை நித்திரைக்குப் போவதாயின் கதவுக்கு தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டுத் தூங்

கும்படி மனைவிக்கு எச்சரித்திருக்கிறேன். கோபத்துடன் கதவைத் தள்ளித் திறந்தேன். நான் அறைக்குள் வருவதுபோல் வேறு யாராவது அந்நியன் நுழைந்தால் இப்போது அகாலமாகி விட்டாலும்கூட அவளை எழுப்பிச் சண்டையிடத்தான் வேண்டும். அறை வெறுமையாக இருந்தது. பாய்கள் விரிக்கப்பட்டுத் தலையணிகளும் போடப் பட்டிருந்தன. ஒரு சிறிய மண்ணெண்ணெய் விளக்கின் திரி மூழு அளவில் எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவள் அங்கு இல்லை. எனக்கு நீரில் அமிழ்ந்து போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. பின் அவள் அறைக்குள் வரும் காலடி ஒசை கேட்டது. இந்தப் பின்னிரவு நேரத்தில் அடுத்த வீட்டில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கிறது.

சுடுதியாக அடித்துப் பிடித்தபடி எனது மனைவி அறைக்குள் வந்தாள்.

“ஓ! நீங்கள் வந்திட்டீர்கள்” என அதிகார தோரணையுடன் அடித்துக் கூறினாள். பழையபெட்டியொன்றில் கைவிட்டுக்குடைந்து ஒரு துப்பரவான கந்தல் சீலைச்சுருளை எடுத்தாள்.

“இவை இந்த வேலையை முடிக்க உதவும்” எனக்கூறியவள், “மருத்துவச்சி எந்த நேரத்திலும் இங்கு வரலாம்” என்றாள்.

“எங்கே வருகிறாள்? இங்கேயா?”

“அடுத்த வீட்டிற்கு” எனப் பொறுமையின்றிக் கூறியவள், “ஜானகிக்கு வலி கண்டிருக்கிறது” என்கிறாள்.

“ஜானகியா—? வெரிக்கோஸ் நாளங்களுடைய அந்தப் பெண்ணா?”

எனது மனைவி என்னை வாடிய முகத்துடன் பார்த்தாள்.

“உங்களுக்கு விளக்கிக்கொண்டிருக்க நேரமில்லை” எனக்கத்திய படி அவள் அங்கிருந்து வெளியேறினாள். மாறுகண்களும், முழங்கால் முட்டியில் பச்சை நிறமுடைய அந்தப் பெண்ணே அந்த ஜானகி என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

எவ்வளவு வேடிக்கையாக இருக்கிறது. இன்று காலையில் கூட பலருடன் சேர்ந்து அவரும் பாடினாள். இப்போது முன்குகிறாள். இலேசான தடுப்பே எங்களது பகுதியையும் ஜானகியின் பகுதியையும் பிரிக்கிறது. அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஆண்கள், நிச்சயமாக இந்த வேலையை பெண்களிடமே விட்டிருப்பார்கள். எனது மனைவியின் குரல் அப்பெண்களின் குரல்களுடன் சேர்ந்து ஒலித்தது.

பெண்களுக்கு ஆண்களின் துணை தேவைப்பட்டாலும், சரிசம்பந்தமான துன்பங்கள் ஏற்படும்போது அவர்கள் தம்மைத் தனிமையில் விடுவதையே விரும்புவர்.

“ராம்— ராமச்சந்திரா ராம்”

அவளது முனகல்ஒலி எனது ஆன்மாவைக் கத்தியால் குத்துவது போலிருந்தது. நான் போதைவசப்பட்டவன் போல் அசைவற்றுக் கிடந்தேன். தரையில் விசிக்கப்பட்டிருந்த பாயில் சலிப்புடன் கூடிய அலட்சியத்துடன் புரண்டேன். சிறிதுநேரம் நிசப்தம் நிலவியது. ஆனால் அதிகநேரம் அது நீடிக்கவில்லை.

“ராம் ராம் ராம்” எனது மனைவி மீண்டும் எமது அறைக்குள் வந்தாள்.

“எந்த நிமிடத்திலும் அது நிகழலாம்” என்றாள். எனது மனைவி “மருத்துவச்சி பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாள்”

எமது அறையிலிருந்து ஒரு யார்கூட இல்லாத ஆப்புவுடிவமான ‘பக்கீஸ்’ பலகைகளால் அமைந்த தடுப்புக்கு மறுபக்கத்தில் மரண வலியால் ஏற்பட்டிருக்கும் மெலிதான முனகலும் ஒரு குழந்தை பிறப்பிற்காகப் போராடிக்கொண்டிருப்பதும், பக்தி பூர்வமான பயத்தையும் அழுத்தத்தையும் அங்கு உருவாக்கியிருந்தது. அதன் பின், வலியால் ஏற்பட்ட கண்முடித்தனமான கதறலுடன் குழந்தையின் அமுகுரல் கேட்டது.

‘அது பிறந்துவிட்டது போலும்’ என்று எண்ணினேன். இந்த வறுமையான இருண்ட சந்தினை அது தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறது. மாலைக்கும் நள்ளிரவுக்கும் இடைப்பட்ட இந்த நேரத்தில், ஓர் ஆண் குழந்தை அடுத்த வீட்டில் ஜனனித்துள்ளது. சென்சஸ் செய்ய வந்தவன் எனது அறைக்கு வந்து போனது, என்னவோ வெகு நாட்களுக்கு முன்பு நடந்த காரியம் போல் எனக்குத் தேர்ன்றியது. நடைபாதையில் தூயிலும் மனிதர்கள், சாக்கடையின் அண்மையில் மிக மெலிதாக வீசும் காற்றின் சலசலப்பு, அடுத்த அறையில் நிலவும் புரிந்துகொள்ள முடியாத அமைதி எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து எனக்கு முச்சுத் திணறலை ஏற்படுத்தியது. மிகவும் மெலிதான தொனியில், சுவரிலிருந்த ‘சூயின் ஆன்’ கைக்கடிக்காரத்தின், டிக்-டிக் ஒலி கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. நான் வியர்வையில் தோய்ந்து போனேன்.

அறையில் வேறு யாரோ இருக்கிறார்கள். அவள் நித்திரை செய்கிறாள். எங்கள் இருவரது பாய்களையும் ஓர் அடி தூரத்திற்கு குளிர்ந்த தரை பிரித்திருந்தது. நான் எனது கைகளை அவளின் மேல் போட்டேன். அவள் புரண்டு வந்தாள். இருவரும் ஒரே தழு வலில் கட்டுண்டோம்.

- 1 குடித்தொசைக் கணக்கீடு
- 2 குதிரை லாயமும் சேமிப்புக் கிடங்கும்

□□

என் இலக்கியவர்ப்பில் உறுதுணையாக நின்றவர்கள்
அறிமுகமான காலவரிசையில்-

த. இராமநாதன்

கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம்

க. நா. சுப்பிரமணியம் (நூல்கள் வாயிலாக)

சவிஞர் லான்டன் கியூஸ் (நூல்கள் வாயிலாக)

உமாவரதராஜன்

அ. யேசுராசா

கருணாகரன்

கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை

□□

Presented By
S. Mahendran
18.04.2022

க. மகேந்திரன் மன்னார் பாப்பாமோட்டை கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். சிறுகதைகள் எழுதிவரும் இவர், மயன்/2 என்ற பெயரில் கவிதைகளும் எழுதுகிறார். மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளில் இவரது செயற்பாடுகள் அதிகம். இயல்பான எழுத்தும், எழுத்தில் வாழ்வைப் பதிந்து செல்லுதலுமே இவரின் படைப்புகள்.

